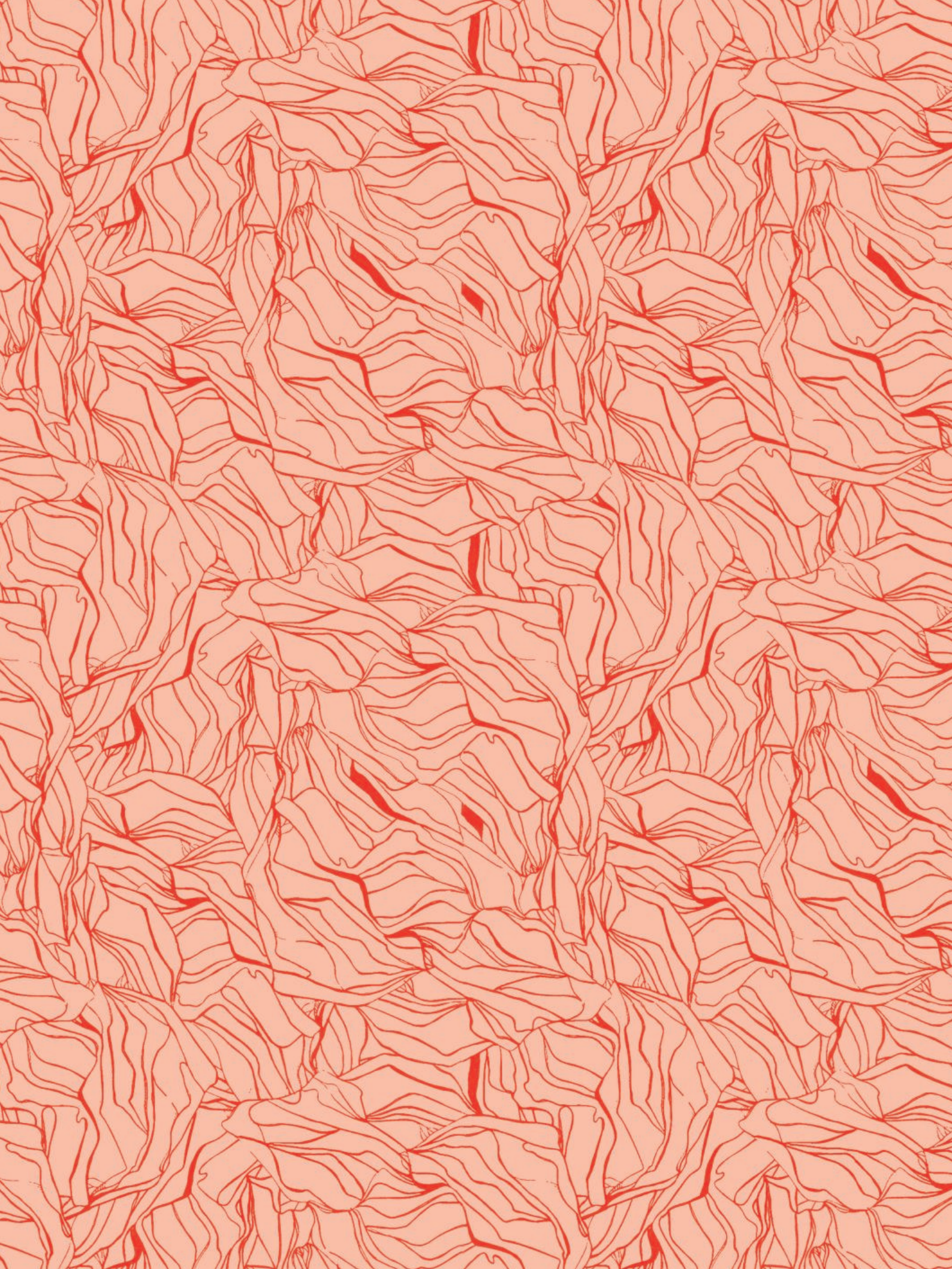

waves

τεύχος 1, 7 / 2017

Το Waves αποτελεί άτακτη περιοδική έκδοση που συμπλέει με το ρεύμα των ριζοσπαστικών κουήρ και φεμινιστικών πολιτικών. Παράγεται μεταξύ Αθήνας, Βερολίνου και Θεσσαλονίκης και διακινείται χωρίς αντίτιμο. Το παρόν εκδόθηκε σε 800 τεύχη.

Θα το βρείτε επίσης ηλεκτρονικά στο waves.espinblogs.net

Για επικοινωνία μη διστάσετε να μας στείλετε στο waves@espin.net

Still I Rise

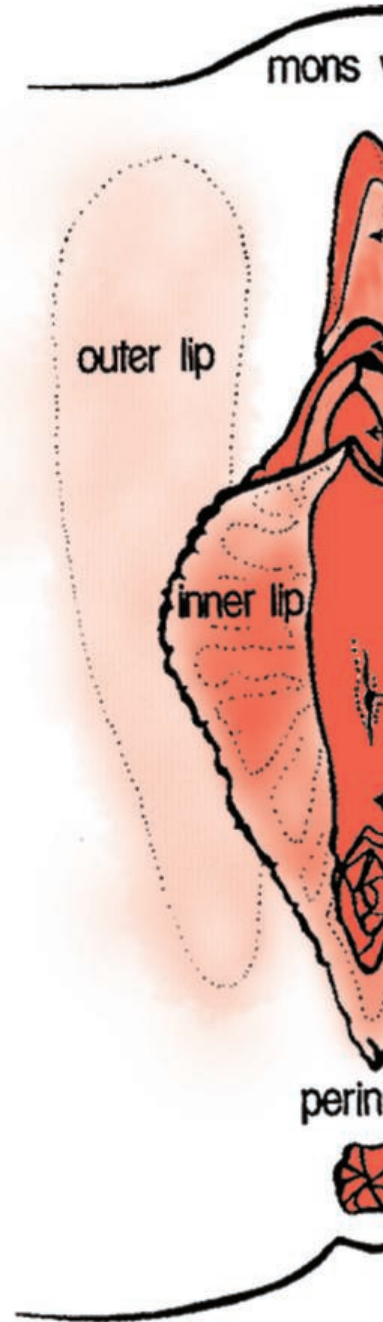
You may write me down in history
With your bitter, twisted lies,
You may tread me in the very dirt
But still, like dust, I'll rise.

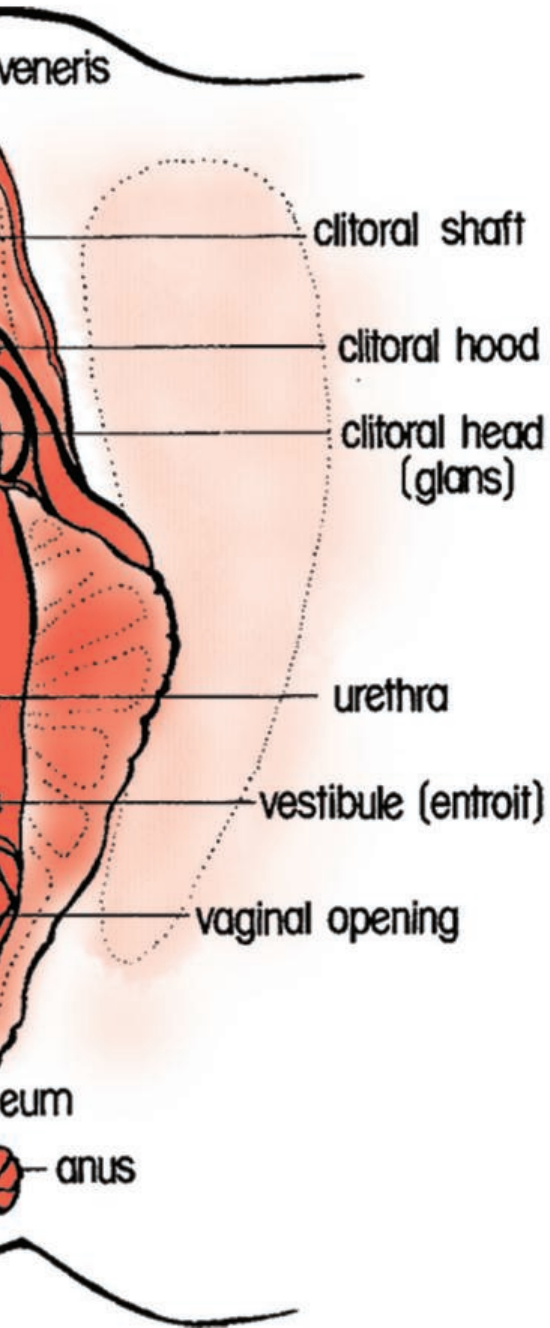
Does my sassiness upset you?
Why are you beset with gloom?
'Cause I walk like I've got oil wells
Pumping in my living room.

Just like moons and like suns,
With the certainty of tides,
Just like hopes springing high,
Still I'll rise.

Did you want to see me broken?
Bowed head and lowered eyes?
Shoulders falling down like teardrops.
Weakened by my soulful cries.

Does my haughtiness offend you?
Don't you take it awful hard
'Cause I laugh like I've got gold mines
Diggin' in my own back yard.

You may shoot me with your words,
You may cut me with your eyes,
You may kill me with your hatefulness,
But still, like air, I'll rise.

Does my sexiness upset you?
Does it come as a surprise
That I dance like I've got diamonds
At the meeting of my thighs?

Out of the huts of history's shame
I rise
Up from a past that's rooted in pain
I rise
I'm a black ocean, leaping and wide,
Welling and swelling I bear in the tide.
Leaving behind nights of terror and fear
I rise
Into a daybreak that's wondrously clear
I rise
Bringing the gifts that my ancestors gave,
I am the dream and the hope of the slave.
I rise
I rise
I rise.

Maya Aggelou, "Still I rise", 1978

Περιεχόμενα

Waves	5
Μικρές έμφυλες ανησυχίες	9
Σύγκρουση συνθημάτων	10
Overdoing gender ή εξερευνώντας τα όρια της έμφυλης «πραγματικότητας»	16
Για τη διαθεματικότητα στους αγώνες	18
Μια ματιά στην «Ιστορία του ματιού»	26
Ερωτικά squirtimata	32
Το κέντρο κράτησης Ελληνικού. Αφηγήσεις και σκέψεις	34
Ghosts	44
Κάποτε στην Κολωνία	46

Waves

Γιατί queer-φεμινιστικό περιοδικό, γιατί από απόσταση και γιατί Waves;

Το έντυπο που κρατάτε αποτελεί για εμάς έναν νέο τρόπο έκφρασης της αγάπης μας, έναν σύνδεσμο. Είναι ακόμα ένας τρόπος να εκφράσουμε θυμούς, φόβους, εγγύτητες, οικειότητες και αποστάσεις. Συναισθήματα δικά μας, προσωπικά, που προκύπτουν και αναφέρονται στο κοινωνικοπολιτικό πεδίο μέσα στο οποίο αναγνωρίζουμε τις εαυτές μας.

Είναι επίσης ένα μέσο για να βρεθούμε μεταξύ μας πρόσωπα αγαπημένα. Κορίτσια που συναντηθήκαμε στη συνέλευση του Μωβ Καφενείου, στο κατειλημμένο εργοστάσιο της Υφανέτ. Κάποιες από εμάς συμμετείχαμε στη δημιουργία της ομάδας, επιθυμώντας ο χώρος που πολιτικοποιούμασταν και δρούσαμε να αποκτήσει φεμινιστικά χαρακτηριστικά. Άλλες συμμετείχαμε αργότερα κατά τη διάρκεια της πορείας της. Όπως και να χει, η συνέλευση υπήρξε ο τόπος συνάντησης μας, ο τόπος που μεγαλώσαμε, πολιτικοποιηθήκαμε και αγωνιστήκαμε φεμινιστικά. Ήταν μια διαδικασία μέσα από την οποία αλλάξαμε μαζί. Μέσα από ασυνεχείς και διαφορετικές πορείες στον χρόνο, αισθανθήκαμε την ανάγκη η συνάντηση αυτή να ξανασυμβεί. Γιατί είμαστε από απόσταση, εδώ και καιρό πια. Άλλες έφυγαν για Βερολίνο, άλλες για Αθήνα και άλλες έμειναν στη Σαλονίκη. Προσπαθούμε λοιπόν με την έκδοση του περιοδικού να επινοήσουμε μια νέα για εμάς χωροχρονική συνθήκη, για να μη χάσουμε το κοινό νήμα που μας συνδέει. Το νήμα των ριζοσπαστικών queer φεμινισμών. Αυτή η έκδοση συγκροτεί για εμάς ένα νέο φάσμα συνύπαρξης, δημιουργίας και αγώνα, προσπαθώντας να πλάσσουμε τις ζωές μας με ορμή, νοιάξιμο και πείσμα.

Γιατί Waves;

Γιατί μέσα από τη διαδρομή μας γνωρίσαμε τα κύματα του φεμινισμού και οι ζωές μας δεν ήταν ποτέ πια οι ίδιες. Γιατί ως κύμα ορίζεται η διαταραχή που μεταδίδεται στο χώρο και στο χρόνο, ακόμα και στο κενό. Γιατί αν δεις κύματα στον ύπνο σου σημαίνει σεξουαλική επιθυμία, γιατί τα κύματα είναι περιοδικά φαινόμενα, όπως και η έκδοσή μας, γιατί «The Waves» ονομάζεται μία από τις νουβέλες της Virginia Woolf που μιλάει για το αποτύπωμα του χρόνου πάνω στις ζωές και τα κοινά βιώματα. Γιατί η προσπάθεια αυτή και η έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας πέρασε και αυτή με τη σειρά της από χίλια κύματα. Γιατί τα κύματα του φεμινισμού θέλουμε να γίνουν ακόμα πιο πολλά και να συνεχίζουν να ταράζουν τα νερά του κοινωνικού και του πολιτικού, να δημιουργούν και πάλι αγώνες. Για όλους αυτούς τους λόγους. Για όλους τους λόγους του κόσμου.

Γιατί queer φεμινιστικό περιοδικό;

Επιθυμητός μας στόχος, με όχημα την έκδοση, είναι να προκαλέσουμε ακόμη ένα ρήγμα στην αντίξοχη πραγματικότητα της καθημερινότητάς μας. Μέσα από μια διαθεματική οπτική πραγματευόμαστε ζητήματα έμφυλης βίας, ταξικής καταπίεσης, ρατσιστικής ρητορικής, σεξουαλικής ασφυξίας, επιχειρώντας να αναδείξουμε το πώς η μια καταπίεση συγκροτεί και ταυτόχρονα συγκροτείται από την άλλη. Παράλληλα θέλουμε να προωθήσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας και να φωτίσουμε βιώματα θηλυκοτήτων. Να μιλήσουμε για την αποπαθολογικοποίηση της θηλυκότητας, τη δύναμη που κρύβεται και στην παθητικότητα και στα σώματα που στέκονται επίμονα ή πεισματικά, ή απλώς στέκονται. Για την συναισθηματικότητα και γιατί είναι οκ να πέφτεις πίσω, μέσα, δίπλα και έξω και το να βυθίζεσαι σε και από αυτή. Για το αίσθημα της κοινότητας, τις σεξουαλικότητες που μετασχηματίζονται, τη γυναικεία αλληλεγγύη και τη sisterhood, τη συντροφικότητα και τον συλλογικό αγώνα.

Το περιοδικό το φανταζόμαστε σαν έναν χώρο έκφρασης, δημιουργίας, ενδυνάμωσης αλλά και σαν μέσο πολιτικής προπαγάνδας και εξωστρέφειας. Μέσα από αυτό θέλουμε να μοιραστούμε πολιτικές απόψεις, βιώματα, εργαλεία, πρακτικές, την προοπτική της κοινότητας. Θέλουμε να παρουσιάσουμε τις ιστορίες και τις κουλτούρες που αναδεικνύουν τις ρηγματώσεις, τις αποκλίσεις και τις ανομοιομορφίες στη φαινομενικά στιβαρή και ομοιογενή έμφυλη και εθνική αφήγηση. Οι αγώνες των φεμινιστικών ομάδων ενάντια σε αυτήν την πραγματικότητα, ο αγώνας των μεταναστριών στα κέντρα κράτησης, οι αγώνες ενάντια στην εργασιακή εκμετάλλευση, την ομοφοβία, την τρανσφοβία και τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, οι καθημερινοί αγώνες για ορατότητα και οι ατομικές αντιστάσεις μας δυναμώνουν, μας εμπνέουν, μας κινητοποιούν.

Τι θα διαβάσουμε στο παρόν τεύχος κοντολογίς;

Στο παρόν, επιλέγουμε να εκφραστεί η καθεμία μόνη αλλά και όλες μαζί παράλληλα, με διαφορετικούς τρόπους και μέσα.

Έτσι, συναντιόμαστε με το γυναικείο drag και τη θεατροποίηση του γυναικείου βιώματος μέσα

απο την υπερβολή και την camp αισθητική σαν απελευθερωτική διαδικασία και στρατηγική. Κάνουμε μια εισαγωγή στη θεωρία της διαθεματικότητας για να δούμε τα πολλαπλά συστήματα εξουσίας που αντιμαχόμαστε αλλά και τις διαφορετικές πτυχές των αγώνων μας. Γιατί θεωρούμε σημαντικό να εστιάζουμε και να αποδομούμε ταυτόχρονα το σεξισμό, το φασισμό, το ρατσισμό, την πατριαρχία, την ετεροκανονικότητα και τόσες άλλες καθημερινές βίαιες σχέσεις. Θυμόμαστε παιδικές έμφυλες ανησυχίες μας. Ξαναρίχνουμε μια ματιά στην «Ιστορία του ματιού» του Bataille, καθώς προσπαθούμε να ανιχνεύσουμε την πορεία της δικής μας επιθυμίας και σεξουαλικότητας και την σχέση ανάμεσα στην απόλαυση και την ενοχή. Μας ενδιαφέρει να βρούμε τρόπους να καταγράφουμε, ν' αποτυπώνουμε, να θυμόμαστε τη σεξουαλική μας απόλαυση, την καύλα μας, τις ερωτικές μας επιθυμίες, γι αυτό κάνουμε squirting και επιχειρούμε να πορνογραφήσουμε. Ακόμη, ανοίγουμε ζητήματα κριτικής εντός ενός ευρύτερου κινηματικού πεδίου και έτσι αναρωτιόμαστε πώς η αντιεξουσιαστική κριτική στις θρησκείες μπορεί να συναντιέται με ισλαμοφοβικά, αντιδραστικά επιχειρήματα και να εκφράζεται με μάτσο συμπεριφορές. Ξαναθυμόμαστε τα γεγονότα της Πρωτοχρονιάς του 2016 στην Κολωνία, επιχειρώντας ν' ανοίξουμε μία συζήτηση γύρω από τους σεξισμούς και τους ρατσισμούς που εκφράστηκαν τότε, τους αντισεξισμούς και τους αντιρατσισμούς. Ψηλαφούμε τα όρια μεταξύ των τελευταίων, την προβληματική ενίοτε ή και οριακή τους συνύπαρξη. Καταγράφουμε εμπειρίες έγκλειστων μεταναστριών του κέντρου κράτησης Ελληνικού και στεκόμαστε σε αγώνες που διεξήγαγαν κατά τη διάρκεια λειτουργίας του ενάντια στην κράτησή τους. Διερωτώμαστε πάνω στο συσχετισμό της μετανάστευσης με τον εγκλεισμό και διερευνούμε το έμφυλο πρόσημο της καταπίεσης και της βίας που οι μετανάστριες υφίστανται.

Πού, πώς, πότε;

Το Waves, αποτελεί άτακτη περιοδική έκδοση που γράφεται ατομικά και συλλογικά μεταξύ Θεσσαλονίκης-Αθήνας-Βερολίνου. Επιλέγουμε να διακινείται χωρίς αντίτιμο. Προκρίνουμε την ελεύθερη οικονομική συνεισφορά ως τρόπο υλικής στήριξης του εγχειρήματος καθώς αποτελεί κομμάτι της πολιτικής μας. Διακινείται στην έντυπη μορφή του μεταξύ φεμινιστικών, queer, lgbtqi, γυναικείων ομάδων αλλά και αλληλέγγυων συλλογικοτήτων, ατόμων και συμμάχων από τον ευρύτερο ριζοσπαστικό και a/a χώρο, δομώντας ένα δίκτυο σχέσεων στήριξης, επικοινωνίας, ενδυνάμωσης. Στην ηλεκτρονική μορφή του βρίσκεται στο blog μας waves.espinblogs.net. Θα χαρούμε ιδιαίτερα με σχόλια και την ανατροφοδότηση στο mail μας: waves@espiv.net

Καλή ανάγνωση!

~Waves~

Μικρές έμφυλες ανησυχίες

καταχωνιασμένες στα τετράδια της α' δημοτικού

Κυριακή 23 Απριλίου (1989)

Ο Νάνος και το Πλιτί του.

Μια φορά με έναν κερδο
σε να. Τάσος μακρυά
ένας νάνος έκα βότανα
και σκέφτοταν το Πλιτί του
γιατί της μηκένας
κρυφό και το δικό μου
είναι μαρτυρό θα πείω
με της το τραβήξει
να. τη φαυρήνη
Πηγε ~~α~~ αλλά δεν κατέβει
τοσε ήτε θα κόψω το δικό μου
αλλά φω βότανε να το
κόψη.

ΟΡΦΑ
ΠΑΜΥΓ
ΖΑΝΤΖ

Σύγκρουση συνθημάτων

Bubbles πολλαπλών συνειρμών άνοιξαν καθώς το σύνθημα «ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ, Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ» ακούστηκε στην κατάληψη της Αντιβίωσης, νοηματοδοτώντας μια περίπλοκη σύγκρουση και στηρίζοντας μια επίθεση

Τον Γενάρη του 2016 συμμετείχα σε μια πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις, στη Θεσσαλονίκη. Τα πιο πολιτικοποιημένα κομμάτια του αναρχικού – αντιεξουσιαστικού χώρου και αλληλέγγυες/οι, κατέβηκαν στο δρόμο για να υπερασπιστούν τους κατειλημμένους χώρους απέναντι στους ποικίλους εχθρούς τους. Στην τότε παρούσα συγκυρία, αυτοί ήταν η εκκλησιαστική ιδιοκτησία και τα φασιστικά σκουλήκια. Καθώς ο κόσμος πορευόταν και προσπαθούσε να επικοινωνήσει τα περιεχόμενά του με μια δύσκολα ανανεώσιμη συνθηματολογία, έφτασε στα αυτιά μου ένα γνώριμο σύνθημα. Bubbles πολλαπλών συνειρμών άνοιξαν

γύρω από το κεφάλι μου καθώς το σύνθημα «ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ, Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ», είναι αυτό ακριβώς που είχε ακουστεί στην κατάληψη Αντιβίωση,¹ τον προηγούμενο χειμώνα,

¹ Κατάληψη Αντιβίωση: Υπό κατάληψη από το 2008, στην πόλη των Ιωαννίνων. «Αποτελεί ένα πεδίο συνεύρεσης που βασίζεται στην αλληλεγγύη, την οριζοντιότητα, την αυτοοργάνωση, ένα εργαλείο στα χέρια του κινήματος με στόχο τη διάχυση των ιδεών και πρακτικών της αντιεξουσίας, του αντιφασισμού, του αντισεξισμού, της αντιεμπορευματοικότητας». Εκκενώθηκε στις 29 Αυγούστου 2013 μέσα σε ένα κλίμα καταστολής των καταλήψεων πανελλαδικά. Επανακαταλήφθηκε στις 18 Γενάρη του 2015 και από τότε συνεχίζει τη δράση της. <http://antiviosi.espinblogs.net/>

νοηματοδοτώντας μια περίπλοκη σύγκρουση και στηρίζοντας μια επίθεση.

BACK TO THE PAST

Στην κατάληψη Αντιβίωση, τον Φλεβάρη του 2015, έλαβε χώρα η συναυλία «anti-valentines punk orgy». Κάποιες συντρόφισσες είχαν βρεθεί εκεί για να στηρίξουν την εκδήλωση, όταν ξαφνικά η ένταση κορυφώθηκε. Κατά τη διάρκεια του λάιβ η ντράμερ ενός κουήρ πανκ συγκροτήματος της αθήνας φόρεσε νικάμπ ώστε να ανέβει έτσι ντυμένη αργότερα στη σκηνή. Με το ίδιο τρόπο ήταν ντυμένη όταν η μπάντα έπαιξε και για τα

γενέθλια του Μωβ Καφενείου² στη Θεσσαλονίκη, όπου είχα βρεθεί κι εγώ. Τότε, αντιλαμβανόμουν την, αρκετά μεγάλη, απόσταση ανάμεσα στο να είσαι ένα υποκείμενο και να ντύνεσαι σαν αυτό το υποκείμενο και τη συζήτηση που αυτή η απόσταση ανοίγει. Η ασυνήθιστη, όμως, εικόνα στα μάτια μου, μιας ντράμερ με νικάμπ, μέσα στην κατάληψη της Υφανέτ,³ πάνω στη σκηνή, πίσω από τα ντραμς, μου ερέθιζε το ενδιαφέρον, κυρίως γιατί όντως αντιλαμβανόμουν πόσο ασυνήθιστη μου ήταν αυτή η εικόνα. Ερμηνεύω πλέον εκείνη την αίσθηση σαν να συνόψιζε ακαθόριστα την επιθυμία μου να βρεθούμε σαν γυναίκες, σαν κουήρ υποκείμενα, σαν αναρχικές, σαν φεμινίστριες, με άλλες γυναίκες, άλλα, άλλους. Στα Γιάννενα όμως, φαίνεται ότι αυτή η ενέργεια είχε άλλη αντιμετώπιση και διαφορετική αποδοχή. Η ντράμερ και στη συνέχεια και η μπάντα,

2 Μωβ Καφενείο: συλλογικότητα που δημιουργήθηκε το 2008 στη Θεσσαλονίκη και μέσα από μία διαθεματική προσέγγιση, ασχολείται με ζητήματα καταπίεσης και εξουσίας που προκύπτουν από τις έμφυλες σχέσεις μέσα στην ετεροκανονική, πατριαρχική και καπιταλιστική συνθήκη. Η συλλογικότητα και τα καφενεία που οργανώνει στεγάζονται στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ και λειτουργούν αντιιεραρχικά και αυτοοργανωμένα. <https://mwvkafeneio.squat.gr>

3 Κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ: Υπό κατάληψη από το 2004, στη Θεσσαλονίκη. Είναι ένας χώρος ο οποίος «θα γεννήσει σχέσεις συντροφικότητας και εμπιστοσύνης ώστε να κινηθούμε δημιουργικά απέναντι στη μιζέρια της αλλοτριωμένης κοινωνίας και των εαυτών μας. Σημαίνει ακόμα τη βίωση μιας καθημερινότητας ενάντια στην πραγματικότητα του χρήματος, τις ιεραρχικές-εξουσιαστικές δομές και την αυταρχικότητα του συστήματος». <http://www.yfanet.net>

αντιμετωπίστηκε επιθετικά από κομμάτι των παρευρισκομένων στο λάιβ. Το ντύσιμό της έγινε αντιληπτό ως αναπαραγωγή ενός φονταμενταλιστικού συμβόλου και αντιμετώπιστηκε σαν ακατανόητη πρόκληση και σαν προσβολή προς τον κατειλημμένο χώρο. Ακολούθησαν διαπληκτισμοί και εντάσεις. Την επιχειρηματολογία των «προσβεβλημένων» συνέθεταν μία πολιτική κατήχηση περί ελευθερίας και ακάλυπτων προσώπων στους αυτοοργανωμένους χώρους και πατερναλιστικά επιχειρήματα για τον τρόπο με τον οποίο τα σκλαβωμένα υποκείμενα θα αποτινάξουν τα δεσμά τους, αναφερόμενα κυρίως σε μουσουλμάνες γυναίκες και στο σύμβολο της κάλυψης του κεφαλιού. Η βραδιά όμως δεν έληξε εκεί, εκεί ξεκίνησε, και αυτά τα γεγονότα αποτέλεσαν την αφορμή για τη συγγραφή αυτού του άρθρου.

Όταν η εν λόγω μπάντα πήγε να ανέβει στη σκηνή, αυτές/οι που έθεταν τα ζητήματα περί ελευθερίας μέσα σε μια ανακατειλημμένη κατάληψη, συσπειρώθηκαν με

Η εικόνα μιας ντράμερ με νικάμπ, μέσα στην κατάληψη της Υφανέτ, πάνω στη σκηνή, πίσω από τα ντραμς μου ερέθιζε το ενδιαφέρον, κυρίως γιατί αντιλαμβανόμουν πόσο ασυνήθιστη ήταν αυτή η εικόνα για μένα

TAKE A CLOSER LOOK

κεντρικό τους σύνθημα: «ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ, Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ».

Απέναντι στους παραπάνω και αλληλέγγυα προς την μπάντα που δεχόταν αυτήν την πρωτοφανή επίθεση ένα άλλο κομμάτι κόσμου αντιπαρέθεσε το σύνθημα «ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ, ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ, ΤΟΥΡΚΟΙ, ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ, Α Λ Β Α Ν Ο Φ Ω Ν Ο Ι » (γυφτοσκοπιανοί, φιλοαλβανοί, φιλοσκοπιανοί, υπάρχουν διάφορες παραλλαγές με τον ίδιο στόχο και περιεχόμενο). Και τότε συνέβη! Η σύγκρουση δύο συνθημάτων που ξεπήδησαν από τον ίδιο πολιτικό χώρο και που στηρίζουν συχνά τις ίδιες πολιτικές δράσεις και λόγο. Τότε ξαφνικά νοσηματοδοτήθηκαν εκ νέου τα περιεχόμενα των συνθημάτων από τον χρόνο και τα υποκείμενα που επέλεξαν να τα φωνάξουν και να τα αντιπαραθέσουν, επιτιθέμενοι και αμυνόμενοι, επιτιθέμενες και αμυνόμενες.

Τι εκφράζουν τα συνθήματα που φωνάζουμε μηχανικά τόσα χρόνια; Και τι εξέφραζαν στην κατάληψη Αντιβίωση εκείνο το βράδυ, μέσα σε μια συγκυρία όπου ο ισλαμοφοβικός ποταμός που αναδείχθηκε με την επίθεση στο Charlie Hebdo είναι πλέον σταγόνες στην ισλαμοφοβική θάλασσα της δύσης; Θα προσπαθήσουμε να ρίξουμε μια πιο προσεκτική ματιά σε αυτό το σημείο στα δύο συνθήματα. Το σύνθημα «ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ, Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ» προέρχεται από μία ταξική προσέγγιση της δεκαετίας του '80. Εκφράζει αρχικά μία πολιτική αναρχική θέση η οποία ασκεί κριτική στην εθνική και θρησκευτική ταυτότητα ως κατασκευές που συγκροτούν μια υποτιθέμενη κοινωνική ενότητα. Αντ' αυτού προτάσσει την ταξική ταυτότητα και τον αγώνα ενάντια στην ταξική καταπίεση. Στη συγκυρία που ακούστηκε, τα νοήματα που παρήγαγε δεν ήταν ακριβώς τα ίδια. Ήταν ο καιρός

που οι ροές των μεταναστριών και μεταναστών διαρκώς αυξάνονταν και μαζί τους αυξανόταν και ο ρατσιστικός, ισλαμοφοβικός λόγος. Στον ελλαδικό χώρο οι αριθμοί των μετακινούμενων ήταν ακόμα σχετικά μικροί, ενώ αυτόνομες πολιτικές ομάδες αναδείκνυαν για πρώτη φορά το ζήτημα της ισλαμοφοβίας. Τότε, μέσα στην Αντιβίωση, στο συγκεκριμένο λάιβ έγινε ένα πολιτικό statement από ένα συγκρότημα που έβαζε ζητήματα ελληνικής σεξιστικής κουλτούρας και ισλαμοφοβίας προωθώντας έναν κουήρ αντιφασιστικό λόγο. Η επιθετική στάση κάποιων ατόμων του αναρχικού/ αντιεξουσιαστικού χώρου απέναντι στην μπάντα δεν πρόδιδε ότι μοιράζονται τους ίδιους προβληματισμούς. Αντίθετα, δεν μπορούσαν, δεν ήθελαν, δεν είχαν τα εργαλεία, ή όπως και να χει, είχαν μεγάλες αποστάσεις από τα ζητήματα που τέθηκαν. Και έκαναν αυτό που αρκετός κόσμος ξέρει πολύ καλά να κάνει. Σχημάτισαν έναν όγκο που θέλησε να επιβληθεί και να τρομάξει, με

Σε αυτό το σημείο αξίζει να διερωτηθούμε ξανά και ξανά κατά πόσο καταλαβαίνουμε τι συγκροτεί μία «μάτσο κουλτούρα»

Απέναντι τους, ένα άλλο κομμάτι κόσμου αντιπαρέθεσε το σύνθημα «ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ, ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ, ΤΟΥΡΚΟΙ, ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ, ΑΛΒΑΝΟΦΩΝΟΙ»

τη φωνή του και το σωματότυπό του, ένα μάτσο πλήθος, απειλητικό προς τα άτομα της μπάντας και αντιφατικό ως προς την αφίσα του λάιβ, όπου δε χωρούσε «homophobia, sexism, racism, fascism and macho culture». Υπό αυτές τις συνθήκες το παραπάνω σύνθημα πήρε χαρακτηριστικά πολιτικής καθαρότητας, δηλαδή μιας θέσης αμόλυντης και στρατευμένης στον αγώνα της, η οποία κοιτάει αφ' υψηλού τα υποκείμενα που δεν έχουν ακόμα απαλλαγεί από τις αντιφάσεις τους, χωρίς να αφήνει κανένα περιθώριο συνομιλίας μεταξύ των αντιπαραθετικών θέσεων. Οργάνωσε τα άτομα απέναντι σε κάτι που δεν γινόταν αντιληπτό σαν μια ισότιμη πολιτική οντότητα αλλά σαν κάτι άλλο με το οποίο δεν μπορούσαν να συνδιαλλαγούν.

Αυτό που με προβληματίζει ακόμα περισσότερο είναι ότι το σύνθημα αυτό σε ένα πλαίσιο γενικευμένου αντιμουσουλμανισμού, φάνηκε να παίρνει ίσες αποστάσεις όταν άρθρωσε «ούτε θρησκευτικός». Διατηρώντας έτσι μια ελιτίστικη καθαρή στάση όπου «μια επαναστατική ομάδα που σέβεται τον εαυτό της δεν μπορεί να στηρίζει κομμάτια του κόσμου που (αν και καταπιέζονται) είναι θρησκευόμενα».⁴ Ασκώντας αδιάκριτα κριτική σε όλες τις θρησκείες, μένει αμέτοχο στο πεδίο της σύγκρουσης που

έστηναν και στήνουν οι καθημερινοί έλληνες ρατσιστές ή απλοί πατριώτες, διαρκώς, απέναντι στις μουσουλμάνες και τους μουσουλμάνους, υποτιμώντας τους ταυτόχρονα σαν μετανάστριες, σαν εργάτριες και σαν υποκείμενα. Το παραπάνω σύνθημα φωνάχτηκε για να υπερασπιστεί την «ελευθερία του λόγου» και την ελευθερία των ακάλυπτων προσώπων χωρίς να γίνεται αντιληπτό ότι αυτή η επιχειρηματολογία αποτελεί το οπλοστάσιο μιας συντηρητικής ρατσιστικής πολιτικής: « η μπούρκα δεν είναι σύμβολο πίστης αλλά υποδούλωσης, θέλω να το πω ξεκάθαρα αυτό, δεν είναι καλοδεχούμενη [στο έδαφος της γαλλικής δημοκρατίας]. Δεν μπορούμε να αποδεχτούμε [στη χώρα μας] γυναίκες φυλακισμένες πίσω από ένα υφασμάτινο δίχτυ, αποκομμένες από κάθε κοινωνική ζωή. Δεν είναι αυτή η εικόνα της γυναικείας αξιοπρέπειας [στη γαλλική Δημοκρατία]».⁵

Το σύνθημα «ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ, ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ, ΤΟΥΡΚΟΙ, ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ, ΑΛΒΑΝΟΦΩΝΟΙ» αναγνωρίζει και υιοθετεί πολλαπλές ταυτότητες καταπίεσης που τις αναγνωρίζει στον ελλαδικό χώρο. Στην προκειμένη υιοθετήθηκε από έναν αριθμό ατόμων, κούηρ και μη, που θέλησαν είτε να υποστηρίξουν

4 Antifa selanik: Ενάντια στην ισλαμοφοβία, Θεσσαλονίκη, Ιούνης 2015

5 Από ομιλία του Νικολά Σαρκοζί.

Ντοκιμαντέρ: "Παλιά και νέα στιγμιότυπα ισλαμοφοβίας από την πατρίδα του διαφωτισμού", παραγωγή: antifa projector

Το «είμαστε» χρησιμοποιείται διαρρηγνύοντας τη συμπαγή εικόνα της εθνικής ομοιογένειας. Όχι μόνο υποστηρίζει ότι δεν είμαστε όλοι μία οικογένεια αλλά ότι ζώντας στον ίδια κοινωνική πραγματικότητα χαλάμε τη γαλανόλευκη σούπα

της εθνικής ομοιογένειας γενικά και της ενδοκινηματικής σύμπλευσης ειδικά και προτάσσοντας μια πλούσια σε υποκειμενικότητες, ανάγκες και επιθυμίες, κοινότητα αγώνα.

το συγκρότημα και τον λόγο του, είτε να το υπερασπιστούν απέναντι σε αυτήν την επίθεση. Υπό αυτές τις συνθήκες αυτό το σύνθημα χρησιμοποιήθηκε για την υπενθύμιση ενός λόγου που έχει παραχθεί κινηματικά ο οποίος υιοθετώντας και υπερασπίζοντας αυτές τις ταυτότητες, ασκεί ταυτόχρονα κριτική σε μία ρατσιστική και ταξικά διαρθρωμένη συνθήκη. Σύμφωνα με αυτό είμαστε τσιγγάνοι για τους ρατσιστές, μαμαεθανοί για τους χριστιανούς, τούρκοι για τους εθνικιστές, προβοκάτορες για τους σταλινικούς, αλβανόφωνοι για τους ελληνάρες. Το «είμαστε», εδώ, θεωρώ ότι χρησιμοποιήθηκε με δύο τρόπους• διαρρηγνύοντας τη συμπαγή εικόνα

Να με ποιον τρόπο τα συνθήματα επανανοηματοδοτήθηκαν εκείνο το βράδυ, και ο κόσμος που ήταν παρών επέλεξε πού θα βρεθεί ανάλογα με την πολιτική του θέση. Και ίσως κι εγώ, αν ήμουν παρούσα στην αντιπαράθεση των δύο συνθημάτων να επέλεγα το δεύτερο. Γιατί ο λόγος που επιλέγω να βρίσκομαι πλάι του δεν μπορεί παρά να αφουγκράζεται, να συμπεριλαμβάνει, να είναι έτοιμος να μετακινηθεί από τις παγιωμένες του θέσεις για να συναντηθεί, για να καταλάβει... Για να βρεθούμε στους κοινούς τόπους χωρίς αυτοί να είναι δεδομένοι, χωρίς να είναι προκαθορισμένοι από μια λευκή αντιεξουσιαστική παράδοση, λαμβάνοντας υπόψη κάθε φορά το εκάστοτε χωροχρονικό και πολιτισμικό πλαίσιο.

Overdoing gender

ή εξερευνώντας τα όρια της έμφυλης «πραγματικότητας»

Αρχικά γενικά μιλώντας: Το Camp είναι ένας συγκεκριμένος αισθητικός τρόπος. Είναι ένας τρόπος να βλέπεις τον κόσμο σαν ένα αισθητικό φαινόμενο. Αυτός ο τρόπος, η camp αισθητική, δεν υφίσταται σε σχέση με το ωραίο αλλά σε σχέση με ένα βαθμό τεχνητότητας, στυλιζαρίσματος*.

Η camp αισθητική είναι ένα είδος αγάπης, μιας αγάπης για την ανθρώπινη κατάσταση. Απολαμβάνει, αντί να κρίνει, τους μικρούς θριάμβους και τις περίεργες εντάσεις του "χαρακτήρα"... Η camp αισθητική ταυτίζεται με ό,τι είναι ευχαρίστηση. Άνθρωποι που μοιράζονται αυτήν την ευαισθησία δε γελάνε με ό,τι χαρακτηρίζουν "Camp", το απολαμβάνουν. Το Camp είναι ένα τρυφερό αίσθημα.

Η camp αισθητική, είναι πάνω από όλα, μια κατάσταση απόλαυσης, εκτίμησης και όχι κριτικής. Το Camp είναι γενναιόδωρο. Θέλει να απολαμβάνει. Είναι μόνο κατ'επίφαση κακόβουλο, κυνικό. (Αλλά ακόμα και κυνικό να είναι, δεν είναι αδυσώπητο αλλά γλυκά κυνικό). Η camp αισθητική δεν προτάσσει τη σοβαρότητα στα πλαίσια της κακογουστιάς, δε στραβομουτσουιάζει σε κάποι@ που επιτυγχάνει να είναι σοβαρά δραματικ@. Αυτό που κάνει είναι να βρίσκει την επιτυχία σε συγκεκριμένες παθιασμένες αποτυχίες.

*Τα αναφερόμενα αιμοσπιάσματα αποτελούν μετάφραση από το κείμενο της Susan Sontag, Σημειώσεις πάνω στο "Camp", 1964. (ευχαριστώ πολύ τις σι, δ και κ. για τη βοήθειά τους)

Για τη διαθεματικότητα στους αγώνες, στις αντιστάσεις και στις σχέσεις εξουσίας

Θα το πούμε και θα τα ξαναπούμε, ο φεμινισμός μας είναι αντιρατσιστικός, ο ταξικός μας αγώνας επιτίθεται στην πατριαρχία και ο αντιφασισμός μας στην ετεροκανονικότητα

Έχει συμβεί τόσες πολλές φορές σε όποια και όποιον προσπάθησε να ανοίξει ζητήματα φεμινισμών, φύλου ή σεξουαλικότητας.

Σε κάθε εκδήλωση/συζήτηση για το φεμινισμό θα υπάρχει πάντα αυτός ο τύπος που θα αναρωτηθεί, στην καλύτερη περίπτωση από μέσα του ή φωναχτά «καλά όλα αυτά, αλλά είναι πραγματικά δευτερεύοντα σ' αυτή τη συγκυρία», θα προσθέσει με στόμφο «ναι, αλλά για το ταξικό τι έχετε να πείτε;» και θα αποχωρήσει μετά από λίγο ενοχλημένος. Αλλά και στις καθημερινές μας συζητήσεις/αναζητήσεις κάθε φορά που αρχίζει να αναφέρεται με πιο επιτακτικό τρόπο το ζήτημα του φύλου ή της

σεξουαλικότητας, υπάρχουν με τον ίδιο μαγικό τρόπο βλέμματα αγανάκτησης, δυσθυμίες, πολλά «ουφ», «τς..τς..» για τις «κολλημένες» και άλλα τόσα βλέμματα «κατανόησης» μεταξύ αυτών που βρέθηκαν για να συζητήσουν τις πραγματικές, τις σοβαρές, τις αληθινές, τις επικίνδυνες σχέσεις εξουσίας και τους σημαντικούς αγώνες. Αυτά σε σχέση με αρκετούς πολιτικούς χώρους συζήτησης και δράσης στους οποίους βρεθήκαμε και βρισκόμαστε ακόμη. Στο δημόσιο χώρο τώρα, αν αναφερθείς σε τέτοια ζητήματα, οι πιθανότητες να σε κοιτάξουν με ένα έντονα διερευνητικό βλέμμα απορίας, σαν εξωγήινη στη μέση του δρόμου, είναι μεγάλες. Κάποιες και κάποιοι

βέβαια θα προσθέσουν, ότι πρόκειται για υστερικές, ενώ αρκετοί και αρκετές ισοδυναμούν τον όρο φεμινίστρια με κάτι «ακραίο» και «υπερβολικό» και τουλάχιστον αχρείαστο, εν έτη 2017 στο δυτικό προοδευτικό κόσμο.

Τα παραπάνω έχουν καταντήσει τουλάχιστον βαρετά και ήταν ανέκαθεν επικίνδυνα.

Ο φεμινισμός, η σεξουαλικότητα, τα φύλα ή ο αντισεξισμός δεν είναι (μόνο) δική μας υπόθεση/υπόθεση των γυναικών, αλλά αφορούν σοβαρές και επικίνδυνες σχέσεις εξουσίας ενώ γεννούν σημαντικούς αγώνες και χειραφετήσεις. Θα μας ενδιαφέρει λοιπόν πάντα κάθε

Ο φεμινισμός, η σεξουαλικότητα, τα φύλα ή ο αντισεξισμός δεν είναι (μόνο) υπόθεση των γυναικών, αφορούν σοβαρές και επικίνδυνες σχέσεις εξουσίας και γεννούν σημαντικούς αγώνες και χειραφετήσεις

όχι μόνο για να εμβαθύνουμε σε μια θεωρητική επισκόπηση αλλά και για να χαράξουμε τις επόμενες κινηματικές μας πρακτικές και ίσως να κατανοήσουμε καλύτερα τις προηγούμενες.

προσέγγιση και αναφορά που αμφισβητεί και επιτίθεται στις σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης και μας βοηθά να κατανοήσουμε καλύτερα έννοιες όπως αυτές του φύλου ή της σεξουαλικότητας.

Στο πλαίσιο αυτό η διαθεματικότητα, από τη γενεαλογία της ως και τις σημερινές συζητήσεις, συνιστά ένα ενδιαφέρον και χρήσιμο εργαλείο προσέγγισης εξουσιαστικών πρακτικών και κατανόησης των έμφυλων σχέσεων. Η συζήτηση γύρω από τη διαπλοκή των διαφόρων συστημάτων εξουσίας και τις διαφορετικές ταυτότητες των υποκειμένων, είναι σημαντική

Η θεωρία της διαθεματικότητας προτείνει πως τα υποκείμενα φέρουν πολλές και διαφορετικές ταυτότητες, για παράδειγμα κάποια μπορεί να ορίζεται ταυτόχρονα ως γυναίκα, εργάτρια, λευκή ελληίδα, σωματικά ικανή, ετεροφυλόφυλη. Ακόμη, τονίζει πως οι κατηγορίες, οι διαδικασίες και τα συστήματα εξουσίας, κυριαρχίας και καταπίεσης δεν λειτουργούν απομονωμένα το ένα από το άλλο. Τονίζει πως έχει σημασία οι αγώνες να μην είναι μονοθεματικοί και εστιασμένοι μόνο σε ένα σύστημα καταπίεσης, αγνοώντας τα υπόλοιπα,

αλλά αντί αυτού να εντοπίζουν κάθε φορά την πολλαπλότητα των σχέσεων και συστημάτων εξουσίας. Να λαμβάνουν δηλαδή κάθε φορά υπόψιν τους σχέσεις και χαρακτηριστικά φύλου, φυλής, τάξης, ηλικίας, σεξουαλικότητας και πλήθος άλλων.

Η θεωρία της διαθεματικότητας ήρθε να συμπυκνώσει αυτό που ήδη περιέγραφαν στο λόγο τους ως τότε αρκετές ομάδες (Combahee River Collective 1977) και μαύρες φεμινίστριες όπως η Angela Davis (1981-Women race and class), η bell hooks (1983-ain't I a woman) η Audre Lorde (1984 Sister Outsider) και η Patricia Hill Collins (1991 Black Feminist Thought: Knowledge Consciousness and the Politics of Empowerment). Η διαθεματικότητα ως πρακτική πήγασε από την ανάγκη των μαύρων γυναικών να αποδομήσουν τη γενική κατηγορία «γυναίκα» αλλά και να αμφισβητήσουν τους (μονοθεματικούς για αυτές) αγώνες των λευκών αστών φεμινιστριών του πρώτου ή του δεύτερου κύματος του φεμινισμού. Κι αυτό γιατί η ταυτότητα γυναίκα / το φύλο τους, δεν ήταν

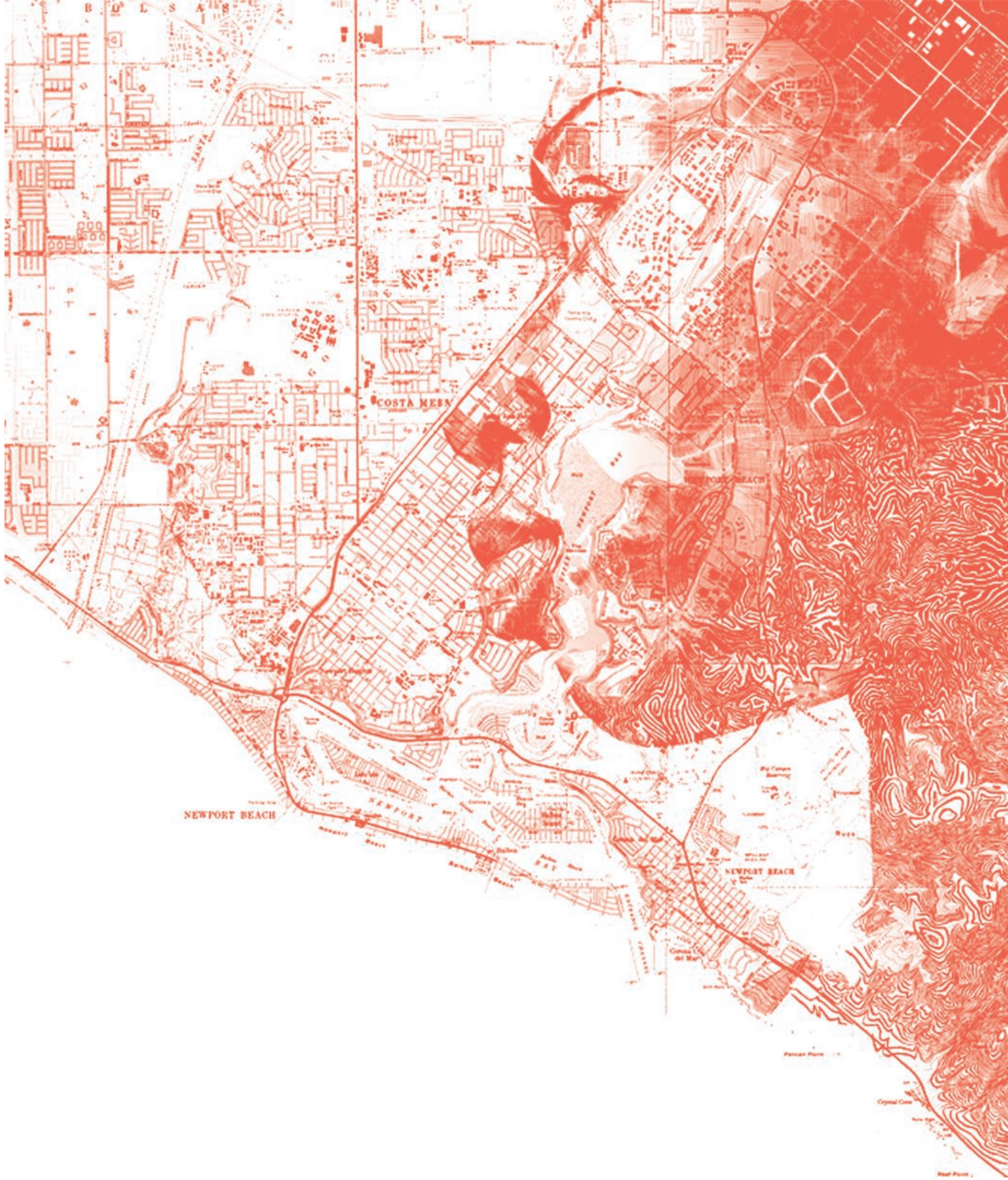
το μόνο σύστημα καταπίεσης με το οποίο ήταν αντιμέτωπες. Οι ίδιες βίωναν έναν ταυτόχρονο και ιδιαίτερα σκληρό αποκλεισμό αφενός λόγω του φύλου, αφετέρου λόγω της φυλής. Σε αρκετές περιπτώσεις μάλιστα ο φυλετικός αποκλεισμός υπήρχε και εντός γυναικείων ομάδων καθώς δεν ήταν αυτονόητο για όλες πως ο φεμινισμός συνάδει με τον αντιρατσισμό και τον αντιφασισμό. Η ιστορία και οι αγώνες των μαύρων γυναικών έδειξαν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο τη σημασία που έχει η ταυτόχρονη επισκόπηση των πολλαπλών σχέσεων εξουσίας καθώς εστιάζοντας μόνο σε μία, άλλες μπορούν να θαφτούν και να συνεχίσουν να αναπαράγονται και να παράγουν αποκλεισμούς. Ανέδειξαν πως το φύλο συγκροτείται εθνικά και ταξικά όπως και η τάξη συγκροτείται έμφυλα αλλά και φυλετικά κ.ο.κ. Ακαδημαϊκά, ο όρος «διαθεματικότητα» (intersectionality) αναδύθηκε μέσα από τη δουλειά της Kimberle Crenshaw. Η Crenshaw, μια ακαδημαϊκός προερχόμενη από τις νομικές επιστήμες και την παράδοση του μαύρου φεμινισμού, ανέπτυξε τη δεκαετία του '80 τη θεωρία της διαθεματικότητας (intersectionality) με σκοπό να περιγράψει την διαπλοκή των συστημάτων εξουσίας. Έκτοτε πολλές και εν μέρει διαφορετικές προσπάθειες έγιναν για την άρθρωση της διαθεματικότητας, με συνέπεια να αναπτυχθεί ένας εξαιρετικά ενδιαφέρον διάλογος πάνω σε ζητήματα εξουσίας και υποκειμένων.

Ειδικότερα, ακολουθώντας τα διάφορα ρεύματα σκέψης, τις κινηματικές αναλύσεις και πρακτικές, η συζήτηση πάνω στη διαθεματικότητα πέρασε από την επισκόπηση

Η κρίση χρέους δεν απεικονίζεται μόνο στο άδειασμα τραπεζικών λογαριασμών αλλά σημαίνει σκληρή ενδοικογενειακή βία, άνοδο του φασισμού, εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης από τα αφεντικά, μεγαλύτερη αγριότητα στις σεξιστικές, ομοφοβικές, τρανσφοβικές επιθέσεις

μιας πολλαπλότητας (κλειστών) κατηγοριών (φύλου, φυλής και τάξης) στην εξερεύνηση και άλλων σχέσεων εξουσίας (ηλικίας, σεξουαλικότητας, σωματικής αρτιμέλειας). Συχνά πέρασε ακόμη και στο σχετικισμό ενώ χρησιμοποιήθηκε και από δομές εξουσίας.¹ Κυρίως όμως τόνισε, πως δεν έχει νόημα να προσθέτουμε στο σχήμα σκέψης και ανάλυσής μας κλειστές κατηγορίες και σφαίρες καταπίεσης, γιατί στην καθημερινή ζωή οι σχέσεις δεν λειτουργούν μονοθεματικά. Χρειάζεται να είμαστε σε εγρήγορση, να αντιλαμβανόμαστε την ταυτοχρονία και τη διαπλοκή των συστημάτων καταπίεσης και των κινήσεων χειραφέτησης, αλλά και την ανοιχτότητα των κατηγοριών ταξινόμησης.

¹ Για παράδειγμα σε gender mainstreaming policies (ένταξη της διάστασης του φύλου σε κρατικές/θεσμικές πολιτικές).

Η διαθεματικότητα στις δικές μας καθημερινές ζωές και στις ζωές των άλλων/στις δικές μας κρίσιμες ζωές

Μεταφέροντας τη λογική της διαθεματικότητας στις δικές μας καθημερινές ζωές, στις σκέψεις, στις καταπίεσεις αλλά και στους αγώνες μας, αναδύονται στοιχεία που μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα τη σημερινή συνθήκη αλλά και να σκεφτούμε τις επόμενες κινήσεις μας. Στην Ελλάδα της κρίσης βλέπουμε πως είναι κρίσιμοι οι αγώνες ενάντια στον καπιταλισμό κι αυτό περιλαμβάνει αγώνες ενάντια σε κάθε είδους σχέσεις εξουσίας. Η διαθεματικότητα μας τονίζει πως ακόμα και «στην έκτακτη ανάγκη» της κρίσης είναι σημαντικό να εστιάζουμε και να αποδομούμε ταυτόχρονα το σεξισμό, το φασισμό, το ρατσισμό, την πατριαρχία, την ετεροκανονικότητα και τόσες άλλες καθημερινές βίαιες σχέσεις. Γιατί οι κρίσεις δεν είναι μονοθεματικές αλλά αγγίζουν όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Η κρίση χρέους δεν απεικονίζεται μόνο στο άδειασμα τραπεζικών λογαριασμών, αλλά σημαίνει και σκληρή ενδοοικογενειακή βία, άνοδο του φασισμού, εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης από τα αφεντικά, μεγαλύτερη αγριότητα στις σεξιστικές, ομοφοβικές, τρανσφοβικές επιθέσεις. Η συνθήκη της κρίσης για εμάς σημαίνει ακόμη περιορισμό του πολιτικού λόγου σε οικονομικές αναλύσεις και υποτίμηση των κρουσμάτων σεξιστικής βίας. Παράλληλα, βρισκόμαστε μπροστά σε αυτό που τελευταία ονομάστηκε ως «μεταναστευτική κρίση» έχει σημασία να σκεφτούμε για ποια υποκείμενα και σχέσεις μιλάμε όταν αναφερόμαστε στους «μετανάστες», καθώς και κατά

πόσο η συνθήκη της μετανάστευσης και οι σχέσεις εξουσίας αλλά και αλληλεγγύης που τη σηματοδοτούν, γεννιούνται από το δολοφονικό σύστημα του καπιταλισμού, του σεξισμού και της πατριαρχίας και από τις κοινότητες αλληλεγγύης και αγώνα που προσπαθούμε να χτίσουμε.

Τα υποκείμενα των κρίσεων έχουν φύλο, φυλή, τάξη, ηλικία, σεξουαλικότητα. Όπως η οικονομική και κοινωνική κρίση στην ελληνική επικράτεια σημάδεψε όχι μόνο τους λευκούς ετεροφυλόφιλους έλληνες άντρες, έτσι και η μεταναστευτική κρίση δεν αφορά μόνο μια κατηγορία ανθρώπων. Για αρκετά χρόνια η έννοια «μετανάστης» στην ελληνική πραγματικότητα αφορούσε τον άντρα εργάτη (αλβανό, συνήθως, μετά τη δεκαετία του '90), ένα υποκείμενο που εννοιολογούνταν κυρίως με βάση εθνικά και ταξικά χαρακτηριστικά. Ο διαχωρισμός σε πρόσφυγες και μετανάστες ήταν πάντα ενεργός με τους μεν πρόσφυγες να απολαμβάνουν μια σχετική κοινωνική αποδοχή έναντι των μεταναστών που συχνά έγιναν αποδέκτες συχνότερων ρατσιστικών, φασιστικών και σεξιστικών επιθέσεων.

Αν πάμε λίγο πιο πίσω στην ιστορία του δυτικού κόσμου, μπορούμε να θυμηθούμε πως εκεί στη δεκαετία του '50 μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο θεμελιώθηκε η έννοια του πρόσφυγα. Πρόσφυγας, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης,² μπορεί να

Γιατί οι σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης που προέρχονται από ταξικά, εθνοτικά, έμφυλα, φυλετικά ή άλλα χαρακτηριστικά είναι το ίδιο σοβαρές και επικίνδυνες

είναι κάθε άνθρωπος που βρίσκεται έξω από το κράτος του οποίου είναι πολίτης, εξαιτίας δικαιολογημένου φόβου ότι εκεί θα υποστεί διωγμούς λόγω της φυλής, της θρησκείας ή της εθνικότητάς του, ή ακόμα εξαιτίας της ιδιότητας του μέλους μιας ιδιαίτερης κοινωνικής ομάδας ή των πολιτικών του απόψεων. Ωστόσο ο παραπάνω ορισμός αποκλείει για παράδειγμα τους πρόσφυγες εξαιτίας φυσικών καταστροφών και βεβαίως όσους μετακινούνται εξαιτίας της δολοφονικής οικονομικής συνθήκης που επιβάλλει ο καπιταλισμός.

Αν επιλέξουμε ωστόσο να ακολουθήσουμε μια διαθεματική οπτική, τότε γίνεται αντιληπτό πως τέτοιοι διαχωρισμοί στέκονται χρήσιμοι μόνο για την κυριαρχία. Γιατί οι σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης που προέρχονται από ταξικά, εθνοτικά, έμφυλα, φυλετικά ή άλλα χαρακτηριστικά είναι το ίδιο σοβαρές και επικίνδυνες. Στην ίδια λογική είναι εξίσου προβληματικό να αντιλαμβανόμαστε τους

2 <http://www.unhcr.org.cy/el/genikes-plirofories/poioi-eimaste-ti-kanoyme/>

article/ec93da4b8d1e4c63057e4dda773865c1/symbasi-tis-geneysis-toy-1951.html

Αναρωτιόμαστε αν στις 'πολιτισμένες' δυτικές κοινωνίες που ζούμε η μόνη φεμινιστική πράξη που μας απομένει είναι να τραβήξουμε τις μαντίλες όσων έρχονται από την 'απολίτιστη' ανατολή

«μετανάστες» ως μια ομοιογενή ομάδα. Οι μετανάστριες και οι μετανάστες ορίζονται από σχέσεις ταξικές, έμφυλες, εθνοτικές, φυλετικές, διαφοροποιούνται δηλαδή με βάση το φύλο, τη φυλή, την τάξη, την ηλικία ή τη σεξουαλική προτίμηση. Στο πλαίσιο αυτό έχει σημασία να καταδυθούμε σε ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας που συνδέονται με τη μεταναστευτική συνθήκη. Εκεί το φύλο ή η σεξουαλικότητα μπορεί να είναι ισχυρά διαφοροποιητικά χαρακτηριστικά καθώς μπορούν για παράδειγμα να αποτελέσουν ισχυρούς και πρωταρχικούς λόγους μετανάστευσης. Παράλληλα η εμπειρία της μετακίνησης με ότι αυτή συνεπάγεται (διώξεις, traffcking, βιασμοί, αγώνες και αντιστάσεις, πέρασμα συνόρων, συνδιαλλαγή με μπάτσους, διακινητές κλπ) είναι διαφορετική για γυναίκες, παιδιά, άντρες cis straight, ή lgbtqi+ άτομα. Στο πλαίσιο αυτό ο Χουσεΐν αναγκάστηκε να φύγει από τη Συρία παρότι όπως μας είπε η πόλη του θεωρούταν ασφαλής, λόγω της γκέι ταυτότητας του, η Σούμα άφησε την

καλοπληρωμένη δουλειά της στο Ιραν γιατί έπρεπε να παντρευτεί στα 21 της σύμφωνα με τις επιταγές του θείου της, η Σάνα βιάστηκε από το διακινητή της, η «λαθραία» Μιμόζα είναι απολύτως εξαρτημένη από τον νόμιμο Αλβανό άντρα της ενώ ο Δημήτρης αναγκάστηκε να φύγει από την ελληνική επαρχιακή πόλη όπου διέμενε εξαιτίας της γκέι ταυτότητας του. Συζητώντας με αυτούς και αυτές που αναγκάστηκαν ή επέλεξαν να μετακινηθούν, διαβάζοντας τις ιστορίες τους και συμμετέχοντας στους αγώνες, βλέπουμε πως η συνθήκη του καπιταλισμού και τα συστήματα εξουσίας που αυτή γεννά με γνώμονα το φύλο ή τη σεξουαλικότητα δεν αρχίζουν στην ανατολή και τελειώνουν στη δύση, αλλά βρίσκονται σε κάθε βήμα αυτών που μεταναστεύουν. Ο σεξισμός, η πατριαρχία και ο ρατσισμός είναι αλληλοτροφοδοτούμενα συστήματα/ συγκοινωνούντα δοχεία που συναντώνται τόσο σε χώρες της Ανατολής, της Αφρικής, της μεσογείου όσο και στον ευρωπαϊκό βορρά.

Ακόμη, στις δικές μας κινήσεις αλληλεγγύης προς αυτούς και αυτές που έρχονται χρειάζεται να λαμβάνουμε υπόψιν τις διαφορετικές πτυχές της κυριαρχίας. Όχι μόνο γιατί ο εχθρός έχει πολλά πρόσωπα αλλά και γιατί πολλές φορές ο εχθρός είναι εντός μας. Στις κινήσεις αυτές το δίλημμα μεταξύ αντιρατσιστικού και αντισεξιστικού αγώνα υφίσταται μόνο αν υποθέσουμε ότι οι πληθυσμοί-στόχοι του ρατσισμού και του σεξισμού είναι διαφορετικοί. Η εμπειρία μέσα από τις κινήσεις αλληλεγγύης των τελευταίων χρόνων-μηνών μας γέμισε ερωτηματικά/άνοιξε ζητήματα και μας έδωσε αρκετές απαντήσεις. Αναρωτιόμαστε αν η μεταναστευτική κρίση αφορά μόνο μια πληθυσμιακή ομάδα με συγκεκριμένο φύλο, τάξη, σεξουαλικότητα και εθνική ταυτότητα. Αναρωτιόμαστε αν στις «πολιτισμένες» δυτικές κοινωνίες που ζούμε η μόνη φεμινιστική πράξη που μας απομένει είναι να τραβήξουμε τις μαντίλες όσων έρχονται από την «απολίτιστη» ανατολή. Αναρωτιόμαστε αν οι αλληλέγγυοι χώροι τους οποίους δημιουργούμε, είναι ασφαλείς για όλα τα φύλα και τις σεξουαλικότητες. Αναρωτιόμαστε ακόμη, αν εμείς οι αλληλέγγυες και οι αλληλέγγυοι του δυτικού κόσμου είμαστε ένας ομοιογενής πόλος. Γιατί δεν είμαστε σίγουρες ότι όλοι και όλες αντιλαμβανόμαστε τη σοβαρότητα του σεξισμού «απ' όπου κι αν προέρχεται» ούτε ότι όλες και όλοι έχουμε τις ίδιες μηνιαίες απολαβές.

Η διαθεματική οπτική διευρύνει τη σφαίρα του πολιτικού και της αλληλεγγύης, ανοίγει το ζήτημα για το τι θεωρείται πολιτικό και τι όχι και αποδομεί μια πολιτική σοβαρότητα που συχνά ταυτίζεται με τη ματσίδα. Λαμβάνοντας υπόψιν τις παραπάνω σκέψεις λέμε ότι δεν θα βάλουμε στη ζυγαριά τον αντισεξισμό και τον αντιρατσισμό για να αρθρώσουμε

τους αγώνες μας. Γιατί είναι επείγον να αναθεωρήσουμε τους τρόπους με τους οποίους πιστεύουμε πως διαρθρώνονται και εμπλέκονται η πατριαρχία και ο ρατσισμός, αλλά και οι επόμενες κινήσεις μας.

Η διαθεματικότητα είναι ένα ιδιαίτερα χρήσιμο πεδίο σκέψης, ένα εργαλείο με βάση το οποίο μπορούμε να κατανοήσουμε τις πολλαπλές και ταυτόχρονες σχέσεις εξουσίας που διέπουν τις σχέσεις των υποκειμένων, τις σχέσεις των ζώων μας. Υπό αυτό το πρίσμα θα ξανασκεφτούμε τους αγώνες που δώσαμε και αυτούς που ετοιμάζουμε. Κι αυτό γιατί το ζητούμενο είναι να εξερευνήσουμε αλλά και να επιτεθούμε όπου εντοπίζουμε σχέσεις εξουσίας και καταπίεσης, ρατσισμό, σεξισμό και πατριαρχία στον πλανήτη χωρίς να χρειάζεται κάθε φορά να αποδείξουμε ότι δεν είμαστε εξωγήινες.

Θα το πούμε και θα το ξαναπούμε, ο φεμινισμός μας είναι αντιρατσιστικός, ο ταξικός μας αγώνας επιτίθεται στην πατριαρχία και ο αντιφασισμός μας στην ετεροκανονικότητα.

Η διαθεματική οπτική διευρύνει τη σφαίρα του πολιτικού και της αλληλεγγύης, ανοίγει το ζήτημα για το τι θεωρείται πολιτικό και τι όχι και αποδομεί μια πολιτική σοβαρότητα που συχνά ταυτίζεται με τη ματσίδα

Μια ματιά στην «Ιστορία του ματιού»

[...] έχεις συνεχώς την αίσθηση ότι παρατηρείς απο το σκοτάδι. Σχεδόν κρυφά, ότι μ' έναν τρόπο γίνεσαι συνένοχη. Και αυτό μάλλον συμβαίνει επειδή η Ιστορία του ματιού -ίσως η ιστορία του ερωτισμού γενικότερα-είναι η ιστορία της ενοχής

Η εμπειρία της ανάγνωσης του Bataille και συγκεκριμένα της «Ιστορίας του ματιού»¹ θυμίζει αρκετά την εμπειρία μιας επίσκεψης σ' έναν παλιό κινηματογράφο. Αυτό που κυριαρχεί αρχικά είναι το σκοτάδι. Ένα σκοτάδι που απλώνεται αργά και σε καλεί ήρεμα να βυθιστείς μέσα του. Κι έπειτα οι αισθήσεις χαλαρώνουν και δίνουν χώρο στη φαντασία να ξαναφτιάξει τον κόσμο με άλλα υλικά.

¹ Η «Ιστορία του ματιού» είναι ένα από τα πρώιμα έργα του George Bataille και αποτελεί μέρος τετραλογίας μαζί με τα: ο Νεκρός, Μαντάμ Εντουαρτά και Η μητέρα μου.

Από το σκοτάδι και τη νύχτα, λοιπόν, ξεκινάει και η περιπέτεια του βιβλίου αφού Auch, που είναι το ψευδώνυμο που χρησιμοποίησε ο Bataille για να εκδώσει την «Ιστορία του ματιού», σημαίνει εκτός των άλλων στην παλιά γερμανική, τον νυχτοβοσκό ή νυχτοφύλακα. Επίσης, σημαίνει τη στιγμή ακριβώς πριν την αυγή, αυτή δηλαδή που κατά τα λεγόμενα αποτελεί το πιο σκοτεινό σημείο της νύχτας.

Διαβάζοντας, λοιπόν, το βιβλίο έχεις συνεχώς την αίσθηση ότι παρατηρείς από το σκοτάδι, σχεδόν κρυφά, ότι μ' έναν τρόπο

γίνεσαι συνένοχη. Και αυτό μάλλον συμβαίνει επειδή η «Ιστορία του ματιού» -ίσως η ιστορία του ερωτισμού γενικότερα-είναι η ιστορία της ενοχής.

...«Από εκείνα, όμως, τα χρόνια για μένα δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πάνω σ' αυτό το θέμα: δεν μου άρεσε αυτό που ονομάζουμε "σαρκικές απολαύσεις" επειδή πράγματι είναι πάντα ανούσιες. Εμένα το μόνο που μου άρεσε, ήταν καθετί που θεωρούμε "βρώμικο".»...

² George Bataille, «Ιστορία του ματιού», εισαγωγή και μετάφραση

Είναι αυτό το μάτι που διατρέχει όλη την ιστορία. Το μάτι που παρατηρεί, ελέγχει, ορίζει

Δεν είναι τυχαίο που σχεδόν σε όλες τις ερωτικές σκηνές του βιβλίου υπάρχει κάποιος παρατηρητής.³ Προκειμένου να υπάρξει η ερωτική διέγερση μεταξύ των ηρώων, πρέπει να υπάρξει ένα μάτι ξένο, εξωτερικό από αυτούς, που θα παρατηρεί και θα κρίνει. Που θα αποφανθεί για το μέγεθος της χυδαιότητας. Και μέσα από αυτήν την πρόκληση προς τον παρατηρητή επιτυγχάνεται και η ρήξη με την ενοχή, τη συστολή που κρατά δέσμια την ύπαρξη, στην απομόνωση του εαυτού της.

«...το πτώμα που είχε μπροστά της την είχε ερεθίσει σε αφάνταστο σημείο, σαν να της ήταν ανυπόφορο το γεγονός ότι αυτό το πλάσμα που ήταν όμοιο μ' αυτήν, δεν την ένωθε πια. Τ' ανοικτά μάτια κυρίως ήταν ερεθιστικά. Η Σιμόν άρχισε να της κατουράει το πρόσωπο, και το καταπληκτικό ήταν πως τα μάτια δεν έκλεισαν. Ήμασταν τελείως ήρεμοι και οι τρεις, κι αυτό ακριβώς

Δημήτρης Δημητριάδης, εκδόσεις Άγγρα, Αθήνα, 2009, σελ. 96

3 Η μητέρα της Σιμόν, η Μαρσέλ, ο Σερ Έντμουντ, ο παπάς,

ήταν το πιο απελπιστικό σ' αυτήν την υπόθεση. Για μένα, καθετί που αντιπροσωπεύει η πλήξη, συνδέεται μ' όσα έγιναν εκείνη την ώρα και ιδιαίτερα μ' ένα εμπόδιο τόσο γελοίο όσο είναι ο θάνατος.»⁴

Είναι αυτό το μάτι που διατρέχει όλη την ιστορία. Το μάτι που παρατηρεί, ελέγχει, ορίζει ο Θεός, η κοινωνία, η οικογένεια, ο αναγνώστης. Αυτό το μάτι πρέπει ν' αχρηστευθεί, να ταπεινωθεί, να λεηλατηθεί, για να αναδειχθεί η επιθυμία αυτούσια. Μακριά, από το στίγμα της ενοχής.

Έτσι, έχουμε τα αυγά-μάτια στην αρχή, τα νεκρά μάτια της Marcelle που καταβρέχονται με ούρα, το μάτι του ταυρομάχου που καρφώνεται στο κέρατο του ταύρου, τα αρχίδια του νεκρού ταύρου "ίδια με τον βολβό του ματιού" που βυθίζονται στον κόλπο της Σιμόν και φυσικά το βγαλμένο μάτι του νεκρού παπά στην κορύφωση του τέλους, να

4 George Bataille, ό.π, σελ. 98

χαιδεύει όλο το σώμα της Σιμόν καθώς αυτή ολοκληρώνει το αιματηρό όργιο.

Πρόκειται για την επιθυμία της απελευθέρωσης από τη σκλαβιά του ματιού, δηλαδή του ελέγχου που συνδέεται με την ενοχή. Τη σύγκρουση με το υπερεγώ -πιο ψυχαναλυτικά- τη συνείδηση που τιμωρεί με συναισθήματα ενοχής τις μη αποδεκτές συμπεριφορές και επιθυμίες. Όπως ο Οιδίποδας τυφλώνεται τιμωρώντας τον εαυτό του για το λάθος του, έτσι κι εδώ το βλέμμα γίνεται το πεδίο σύγκρουσης της λογικής με την επιθυμία. Αν δεν υπάρξει αυτή η θεμελιώδης ρήξη πώς θα απεγκλωβιστεί η ζωή μέσα από τα συντρίμια της μετριοπάθειας και της κανονικότητας; Πώς θα

επιτευχθεί η έκσταση, ούτως ώστε το άτομο να «αποκτήσει πρόσβαση στο σχιζοειδή άλλο εαυτό του και ν' ανακουφίσει την απελπισία του»,⁵ όπως αναφέρει ο Lloyd de Mause μιλώντας για τη λειτουργία της θρησκείας. Σ' ένα σύμπαν που έχει ερημώσει από Θεό, είναι ο άνθρωπος που πρέπει να προσφερθεί στον εαυτό του και στον κόσμο ως θυσία. Και είναι το σώμα ο ναός μέσα στον οποίο συντελείται αυτή. Λέγοντας θυσία εδώ εννοείται το ξόδεμα του εαυτού, η σπατάλη και η προσφορά που δημιουργεί και μια εγγύτητα με τον θάνατο. Όπως λέει και ο Δ. Δημητριάδης που μετέφρασε το βιβλίο και έγραψε την εισαγωγή:

«Ο ερωτισμός δεν είναι τίποτα αν δεν είναι αντιμετώπιση του θανάτου και παρακινδυνευμένη δαπάνη του ανθρώπου. Ο ηδονισμός δεν διακινδυνεύει τίποτα, δεν παίζει και δεν χάνει τίποτα, το μόνο που κάνει είναι να συσσωρεύει τις απολαύσεις και να διατηρεί τις αξίες,

5 Lloyd de Mause, Ψυχοϊστορία. Οι πολιτισμοί του θανάτου, απόσπασμα αλιευμένο από το διαδίκτυο.

ταμπουρωμένος πίσω απ' αυτές. Αυτό όμως είναι η τακτοποιημένη, μετρημένη και σιγουρευμένη ζωή όλων σχεδόν των ανθρώπων, επαναστατών και μη, που, απ' τη στιγμή που βολεύονται σε κάποιο αυτοματισμό του μυαλού και του σώματος, δεν τολμούν πια να κάνουν το παραμικρό βήμα έξω απ' αυτόν και περιορίζονται φιλάρεσκα κι αυτάρεσκα σε ρητορείες, διακηρύξεις και παλιλλογίες που είναι η χειρότερη μορφή πνευματικού θανάτου.»⁶

Μέσα από τη σπατάλη του εαυτού επιχειρείται η ρήξη των ορίων ανάμεσα στο άτομο και τον έξω απ' αυτό κόσμο, όρια τα οποία ορίζονται από το σώμα. Γι' αυτό το σώμα πρέπει να απογυμνωθεί, να προσφερθεί μέσα από τις εκκρίσεις του και τους σπασμούς του, τα

6 George Bataille, Εισαγωγή, ό.π., σελ. 21

ουρλιαχτά και το τρέμουλό του. Είναι η ανορθολογική ύπαρξη που αυτοξοδεύεται σ' ένα κόσμο που βρίσκει νόημα στην αυτοσυντήρηση και την απλή επιβίωση. Έτσι και τα αυγά που άλλοτε σπάνε στα μπούτια της Σιμόν και άλλοτε βυθίζονται στον πάτο της τουαλέτας είναι τα ωάρια, οι ματαιωμένες αναπαραγωγές, που σηματοδοτούν έτσι την οριστική αποσύνδεση του ερωτισμού από την αναπαραγωγική λειτουργία.

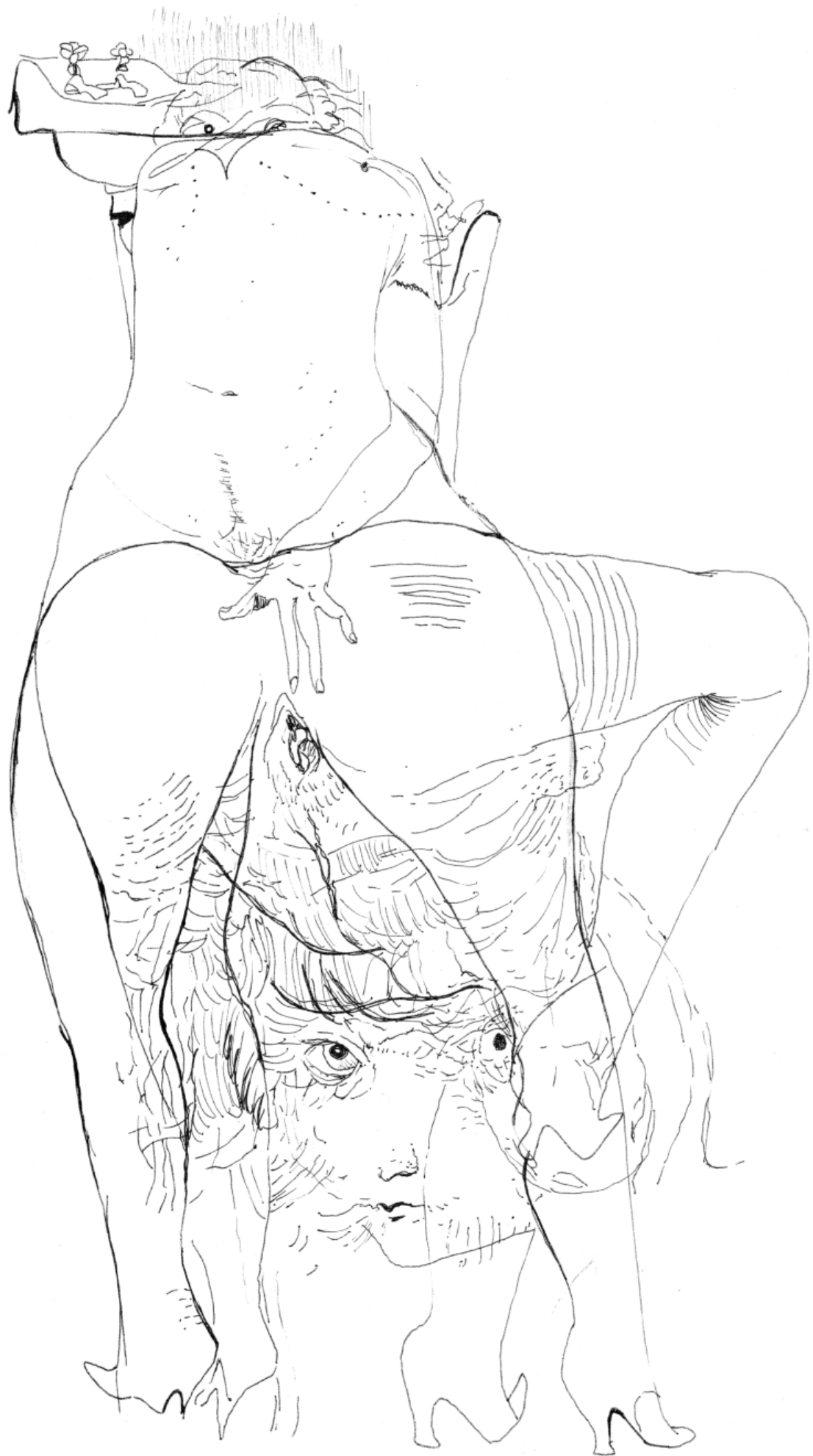
Η «Ιστορία του ματιού», σε πρώτο επίπεδο, είναι μια ιστορία για τον ερωτισμό ως υπέρβαση της πραγματικότητας, ως τον μη-τόπο όπου θα συναντηθούν τα όνειρα με τους εφιάλτες, η ζωή με τον θάνατο, ο πόνος με την ηδονή. Και μέσα απ' αυτήν την πολύπλευρη συνένωση επιτυγχάνεται η κατάφαση με την ίδια την ύπαρξη, η στιγμή που το άτομο παύει να αποτελεί μία κλειστή μονάδα και ανοίγεται προς το χάος, δηλαδή τον κόσμο. Ο ερωτισμός σ' αυτήν την περίπτωση επανενώνει τον εαυτό, μ' ένα περιβάλλον κατά γενίκευση εχθρικό, με τον ίδιο τρόπο που το κάνει η φαντασία ή και μέσα απ' αυτήν.

«Με την ηθική, το σώμα έχει χάσει την αξιοπρέπειά του. Με τη θρησκεία έχει χάσει την ιερότητά του. Με την πολιτική έχει χάσει την πολυπλοκότητά του, και με

την οικονομία το βάθος των αποθεμάτων του. Μέσα σ' ένα κόσμο που αποθησαυρίζει ακόμα και στον ύπνο του, το σώμα έχει χάσει τους θησαυρούς του. Η βιομηχανική κοινωνία το έχει αυτοματοποιήσει, το έχει μειώσει και το έχει δεσμεύσει στις δικές της αναγκαιότητες. Όταν το σώμα αποκλείεται από τον κίνδυνο ο προορισμός του ακρωτηριάζεται και το ίδιο μετατρέπεται σε μια ενσαρκωμένη ανοησία που παραδέρνει ανάμεσα στις εκκρίσεις της και στις κρίσεις της. Μπορεί άραγε ο σύγχρονος άνθρωπος, όχι να πιστέψει, αλλά να διανοηθεί πως υπάρχει μια κατάσταση για το σώμα άλλη απ' αυτήν που ζει σήμερα;»

7 George Bataille, Εισαγωγή, ό.π, σελ. 24-25

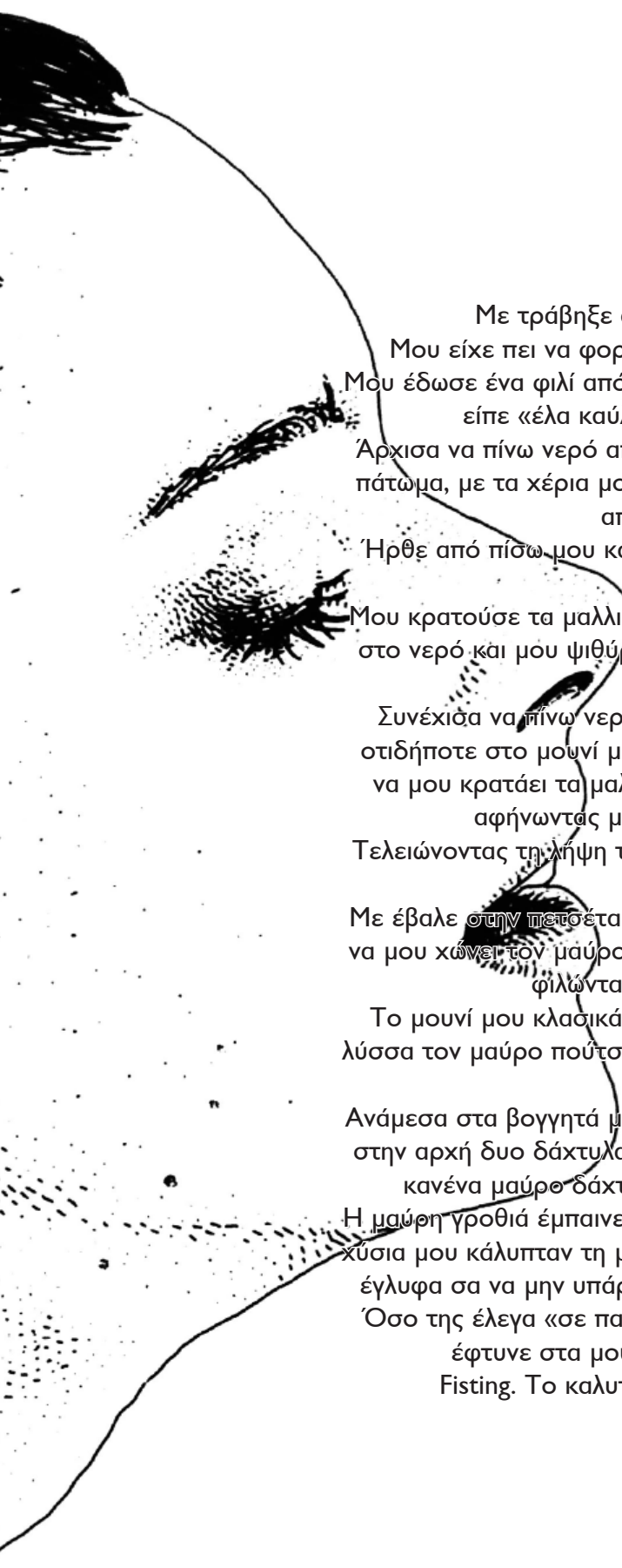
Μπορεί άραγε ο σύγχρονος άνθρωπος, όχι να πιστέψει, αλλά να διανοηθεί πως υπάρχει μιά κατάσταση για το σώμα άλλη απ' αυτήν που ζει σήμερα;

**ερωτικά
squirtimata**

ένα πορνογράφημα

Με τράβηξε από το χέρι ως το άδειο δωμάτιο.

Μου είχε πει να φορέσω μόνο το μαύρο αγαπημένο κορμάκι.

Μου έδωσε ένα φιλί από εκείνα που δε θέλεις να τελειώσουν και μου είπε «έλα καύλα μου ξέρεις τι πρέπει να κάνεις».

Άρχισα να πίνω νερό από το μπολ που μου είχε αφήσει στο ξύλινο πάτωμα, με τα χέρια μου τάχα δεμένα πίσω μου και το κάτω μέρος από το κορμάκι ανοιχτό.

Ήρθε από πίσω μου και τραβούσε το μουνί μου και τον κώλο που έχασκε.

Μου κρατούσε τα μαλλιά σφιχτά σε κότσο για να μην πέφτουν μέσα στο νερό και μου ψιθύριζε στο αυτί «κι άλλο, πιες κι άλλο νερό για μένα».

Συνέχισα να πίνω νερό με καύλα, ανυπομονώντας να μου χώσει οτιδήποτε στο μουνί μου. Μα αντί για κάτι τέτοιο, εξακολουθούσε να μου κρατάει τα μαλλιά και να με βουτάει μέσα-έξω στο μπολ, αφήνοντας μου περιθώριο για κάποιες ανάσες.

Τελειώνοντας τη λήψη της σκύλας της, με γάμησε με τη γλώσσα της για λίγο στο στόμα.

Με έβαλε στην πετσέτα που είχε απλώσει στο πάτωμα, όπου άρχισε να μου χώνει τον μαύρο της πούτσο, κρατώντας τα πόδια μου ψηλά, φιλώντας τα μπούτια μου εσωτερικά.

Το μουνί μου κλασικά τρελά καυλωμένο μαζί της υποδεχόταν με λύσσα τον μαύρο πούτσο και τα μάτια μου είχαν καρφωθεί στο γαμιά μου.

Ανάμεσα στα βογγητά μου και τον ιδρώτα της που έσταζε, μου χωσε στην αρχή δυο δάχτυλα και νιώθοντας ότι το μουνί μου μόνο χύνει, κανένα μαύρο δάχτυλο δεν έμεινε έξω από την τρύπα μου.

Η μαύρη γροθιά έμπαινε πιο βαθιά, πιο έξω, πιο βαθιά, πιο έξω και τα χύσια μου κάλυπταν τη μαύρη γροθιά, με άσπρα πηχτά κομμάτια. Την έγλυφα σα να μην υπάρχει αύριο, μεχρι να ξαναμπεί στη θέση της.

Όσο της έλεγα «σε παρακαλώ γαμιά μου κι άλλο», τόσο εκείνη με έφτυνε στα μούτρα και η καύλα τελειωμό δεν είχε.

Fisting. Το καλύτερο γαμήσι του κόσμου ολόκληρου.

Το κέντρο κράτησης Ελληνικού. Αφηγήσεις και σκέψεις

«Φώναξα την αστυνομία να βρει τον άντρα μου, να μιλήσω μαζί του μόνο για δύο λεπτά και μου είπαν πως εδώ είναι φυλακή όχι χώρος φιλοξενίας και πως δεν μπορώ να πάω να τον συναντήσω»

«Φτάναμε με το περιπολικό στο Ελληνικό και ρώτησα έναν αστυνομικό τι είναι εδώ; Και αυτός άρχισε να με κοροϊδεύει. Εδώ είναι χώρος φιλοξενίας, μου είπε. Μπαίνω μέσα και μία γυναίκα αστυνομικός μου λέει να βγάλω τα ρούχα μου και με έβαξε. Βγήκα έξω και συνάντησα δύο γυναίκες από το Ιράν, με πλησίασαν, μου μίλησαν, μου είπαν να μην ανησυχώ και εγώ απλά έκλαιγα. Φώναξα την αστυνομία να βρει τον άντρα μου, να μιλήσω μαζί του μόνο για δύο λεπτά και μου είπαν πως εδώ είναι φυλακή, όχι χώρος φιλοξενίας, και πως δεν μπορώ να πάω να τον συναντήσω».

Λόγια της Ζ. με καταγωγή από το Ιράν, έγκλειστη για περίπου ενάμιση μήνα, καθώς περιγράφει τη στιγμή της άφιξής της στο κέντρο κράτησης Ελληνικού

μία ειδική συνθήκη εγκλεισμού, μια ιδιότυπη φυλάκιση. Οι μετανάστες/τριες υποχρεούνται σ' αυτή δίχως να έχουν διαπράξει ορισμένο έγκλημα και λόγω της μη κατοχής εκείνων των εγγράφων με τα οποία το ελληνικό κράτος θα τους επέτρεπε την είσοδο και παραμονή τους στην επικράτειά του. Η κράτηση αυτή πραγματοποιείται χωρίς δίκη και χωρίς η μετανάστρια να έχει τη δυνατότητα υπεράσπισης της εαυτής της.¹

Ο εγκλεισμός ποινικοποιεί την

¹ Σύμφωνα με το διεθνές, ευρωπαϊκό και εθνικό δικαίο, η κράτηση μεταναστών/τριών παρουσιάζεται ως ένα έσχατο μέτρο που επιβάλλεται σε εξαιρετικές περιπτώσεις και για το μικρότερο δυνατό χρονικό διάστημα. Η πραγματικότητα βέβαια αποκαλύπτει το συστηματικό, αδιάκριτο και παρατεταμένο εγκλεισμό τους.

ύπαρξη των μεταναστών ως τέτοιων. Αποτελεί μια πρακτική ελέγχου της ελεύθερης μετακίνησής τους, η οποία αποκαλύπτει τον πυρήνα της πολιτικής διαχείρισης των μεταναστευτικών πληθυσμών που σα στόχο έχει τον χωρικό και συμβολικό αποκλεισμό τους μέσω του περιορισμού τους, την (ανα)παραγωγή του διαχωρισμού τους από ένα υποτιθέμενα ενιαίο εθνικό σώμα, την ενίσχυση της κυρίαρχης αφήγησης ως δυνάμει επικίνδυνων προς τους ντόπιους και την ασφάλεια τους.

Οι μετανάστριες/τες που εντοπίζονται και εξαναγκάζονται σε κράτηση, κατηγοριοποιούνται κατά τη διάρκειά της βάσει της δυνατότητας διαμονής τους ή μη στην Ελλάδα. Για όσες/ους δεν πληρούν τα κριτήρια που θα μπορούσαν να τους προσφέρουν πιθανότητες διαμονής, ξεκινά

Η απέλαση, μια πράξη βίας, πολλές φορές πραγματοποιείται κατά τις πρώτες πρωινές ώρες της μέρας ενώ τα μέσα μεταφοράς που επιλέγονται, χρησιμοποιούνται συνήθως μόνο γι' αυτό το σκοπό

η διαδικασία απέλασής τους. Η απέλαση, μια πράξη βίας, πολλές φορές πραγματοποιείται κατά τις πρώτες πρωινές ώρες της μέρας ενώ τα μέσα μεταφοράς που επιλέγονται, χρησιμοποιούνται συνήθως μόνο γι' αυτό το σκοπό. Και οι δύο αυτοί τρόποι συντελούν ώστε να ελαχιστοποιηθούν οι πιθανότητες δημόσιας θέασης πραγματοποίησης της απέλασης. Πάντοτε ή σχεδόν πάντοτε πραγματοποιείται με χρήση σωματικής βίας, όπως συνέβη για παράδειγμα σε πέντε μετανάστριες με καταγωγή από τη Γεωργία οι οποίες οδηγήθηκαν προς απέλαση από το κέντρο κράτησης Ελληνικού στα τέλη του Οκτώβρη του 2015. Σε μια αντίστοιχη συνθήκη βρέθηκε και η Σανάα Τάλεμπ με καταγωγή από το Μαρόκο και διαμένουσα στην Ελλάδα τα τελευταία έξι χρόνια, επίσης κρατούμενη στο κέντρο κράτησης Ελληνικού για δεκατρείς μήνες, η οποία ενώ της γνωστοποιήθηκε ότι θα αφηθεί ελεύθερη (στις 6/11/2015) αντ' αυτού οδηγήθηκε στο αεροδρόμιο όπου και πραγματοποιήθηκε απόπειρα απέλασης της. Αυτή η απόπειρα δεν είχε επιτυχία καθώς η ίδια αντιστάθηκε. Το αποτέλεσμα ήταν να της απαγγελθούν κατηγορίες για απείθεια και φθορά ξένης παρουσίας

καθιστώντας την έτσι την πρώτη γνωστή περίπτωση μετανάστριας που διώχθηκε ποινικά λόγω αντίστασης στην απέλασή της.² Δύο μήνες αργότερα (8/1/16) καταδικάστηκε σε τρεις επιπλέον μήνες κράτησης με τον ισχυρισμό ότι εκκρεμούσε η απέλασή της.³

Το παρόν άρθρο εστιάζει στο κέντρο κράτησης Ελληνικού ενόσω αυτό λειτουργούσε ως χώρος εγκλεισμού αποκλειστικά για μετανάστριες, αποτελώντας τον πρώτο υπ' αυτή τη συνθήκη χώρο στα πλαίσια του ελληνικού κράτους. Στις 24 Γενάρη του 2017 έκλεισε και οι 26 μετανάστριες, οι οποίες κρατούνταν εκείνη την περίοδο, μεταφέρθηκαν στα κρατητήρια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη. Το τι απέγιναν από εκεί και έπειτα δεν είναι γνωστό.

Αν κάτι έγινε φανερό εξαρχής μέσα από την επαφή με το συγκεκριμένο κέντρο κράτησης, αυτό ήταν η ρευστότητα από την οποία διεπόταν

² Η υπόθεση εκδικάστηκε στις 18 Οκτώβρη 2016 και η απόφαση ήταν αθωωτική.

³ Η Σανάα Τάλεμπ απελευθερώθηκε στις 27 Απριλίου του 2016.

η λειτουργία του, η ίδια η συνθήκη ύπαρξής του. Από τη συνεχή εναλλαγή των εγκλειστων μεταναστριών μέχρι τις ασταμάτητες τροποποιήσεις στο καθεστώς κράτησής τους, από τη μετατροπή της λειτουργίας του σε κέντρο κράτησης για μετανάστριες μέχρι και τη διακοπή του. Ωστόσο αυτή η ρευστή κατάσταση δεν αποτελεί χαρακτηριστικό μόνο του εν λόγω κέντρου κράτησης. Η μοναδική ιστορία του στο χώρο και στο χρόνο με τις έμφυλες συνδηλώσεις της συνυφαίνεται με εκείνες όλων των υπόλοιπων κέντρων κράτησης, τυπικών ή/και άτυπων, τα οποία υφίστανται κατά τις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα. Αυτά, διεπόμενα επίσης από μία αντίστοιχη ρευστότητα, δεν έχουν πάψει να ανοίγουν, να κλείνουν ή να επαναλειτουργούν ως τόποι εγκλεισμού μεταναστριών/των.

Και ενώ δεν υπάρχουν επίσημες ανακοινώσεις για το τι θα γίνει με το κέντρο κράτησης Ελληνικού, ήδη εδώ και κάποιο καιρό η κυβέρνηση εξήγγειλε τη δημιουργία κάποιων νέων και την επαναλειτουργία ορισμένων ήδη υφιστάμενων χώρων ως «κέντρων κράτησης κλειστού τύπου» στα πλαίσια εφαρμογής της

η καταγραφή της ιστορίας τέτοιων τόπων, των αγώνων και των αντιστάσεων που έχουν παραχθεί εντός αυτών, αποτελεί ένα σημείο αναφοράς, μια παρακαταθήκη

συμφωνίας ΕΕ – Τουρκίας.

Εν μέσω αυτών των νέων εξελίξεων, η καταγραφή της ιστορίας τέτοιων τόπων, των αγώνων και των αντιστάσεων που έχουν παραχθεί εντός αυτών, αποτελεί ένα σημείο αναφοράς, μια παρακαταθήκη που μας υπενθυμίζει ξανά και ξανά τους λόγους για να εναντιωνόμαστε στην ύπαρξη τέτοιων χώρων στο σήμερα και σε κάθε εποχή, στις συγχευρές πολιτικές που τους επιτρέπουν και τους διαιωρίζουν.

Σ' αυτό το άρθρο εμφανίζεται σποραδικά ο λόγος δύο πρώην κρατούμενων μεταναστριών, κάτι που προέκυψε έπειτα από συζήτηση μαζί τους.⁴ Η επιλογή αυτή έγινε αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα να μιλήσουν οι ίδιες για το βίωμα τους. Χωρίς την πρόθεση ουσιοκρατικών γενικεύσεων που θα κατασκεύαζαν μια οικουμενική φιγούρα της μετανάστριας και κρατώντας μια κριτική στάση απέναντι σε αφηγήσεις ηρωοποίησης και θυματοποίησης των μεταναστριών, είναι σκόπιμο να έχουμε κατά νου πως αυτό το άρθρο αποτελεί ήδη μια μεσολάβηση του λόγου και των πράξεων τους. Τέλος, μιλώντας από μια θέση με χαρτιά, μια προνομιακή δηλαδή θέση, θεωρείται χρήσιμη η ανάδειξη της απόστασης που κατανοούμε πως υπάρχει σε σχέση με εκείνες που δεν έχουν. Μια απόσταση ωστόσο, όχι που θα μας απομακρύνει, αλλά που φωτίζοντάς την προσδοκούμε να μας φέρει πιο κοντά.

4 Η συζήτηση πραγματοποιήθηκε τον Απρίλιο του 2016.

Το κέντρο κράτησης μεταναστριών Ελληνικού

Το κέντρο κράτησης Ελληνικού βρίσκεται στο βόρειο τμήμα του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού. Τοποθετείται εντός του αστικού ιστού και γειτνιάζει με το δήμο Ελληνικού – Αργυρούπολης, νότια της Αθήνας. Στον ευρύτερο χώρο του αεροδρομίου, σε κοντινή απόσταση από το κέντρο κράτησης αλλά ανεξάρτητα από αυτό, λειτουργεί επίσης από το Μάρτη (2016) ένα «κέντρο φιλοξενίας» από το οποίο έχουν περάσει μερικές χιλιάδες μετανάστες/στρίες.

Μέχρι το 2014 το κέντρο κράτησης Ελληνικού προοριζόταν για άντρες μετανάστες. Σ' αυτή την περίοδο και συγκεκριμένα τον Ιούλιο του 2011, καταγράφηκε ο πρώτος γνωστός θάνατος μετανάστη, του Μπάμπερ Χαν πακιστανικής καταγωγής ηλικίας 27 χρονών, ο οποίος παρόλο που ήταν άρρωστος και είχε ζητήσει ιατρική

βοήθεια αφέθηκε να πεθάνει. Το Δεκέμβρη του 2014 μεταφέρθηκαν σε αυτό ογδονταπέντε κρατούμενες από τη Διεύθυνση Αλλοδαπών και μετατράπηκε κατ' αυτόν τον τρόπο σε κέντρο κράτησης μεταναστριών.

Οι χώρες προέλευσης των μεταναστριών που κρατήθηκαν στο Ελληνικό ήταν ανάμεσα σε άλλες η Ουκρανία, η Ρωσία, η Γεωργία, η Αλβανία, το Καμερούν, η Αιθιοπία, το Θιβέτ, το Ιράν, το Μαρόκο, η Σομαλία, το Κονγκό, η Σρι Λάνκα, το Βιετνάμ, η Σιέρα Λεόνε, η Συρία, το Αφγανιστάν, το Μπουρούντι, η Δομινικανή Δημοκρατία. Πολλές από τις κρατούμενες ζούσαν ήδη στην Ελλάδα για πολλά χρόνια. Άλλες πάλι οδηγήθηκαν στο κέντρο κράτησης κατά την άφιξή τους στη χώρα η οποία αποτελούσε μονάχα έναν ενδιάμεσο σταθμό στην πορεία του ταξιδιού τους. Πολλές από αυτές βρέθηκαν έγκλειστες για πρώτη φορά, άλλες πάλι όχι. Κάποιες εξαναγκάστηκαν σε κράτηση μαζί με τα παιδιά τους τα οποία σε ορισμένες περιπτώσεις δεν είχαν συμπληρώσει παρά μόνο μερικούς μήνες ζωής.

Ο συνήθης αριθμός μεταναστριών υπό κράτηση κυμαίνονταν στις πενήντα. Και ενώ συνολικά αυτός ο αριθμός διατηρούταν σταθερός, η εναλλαγή των μεταναστριών ήταν συνεχής γεγονός που δυσχέραινε την ούτως ή άλλως δύσκολη επικοινωνία και μεταξύ τους οργάνωση. Ο χρόνος κράτησής τους ήταν αυθαίρετος, παρέμενε ως επί το πλείστον άγνωστος και σχετιζόταν κυρίως με την έκβαση της διαδικασίας της

عشرا متقدروا تكسروا

Μτφρ: «Δεν μπορείς να με λυγίσεις».

αίτησης ασύλου ή την απέλαση. Παράλληλα όμως, ένα πλήθος ακόμη λόγων συντελούσαν στη διάρκεια κράτησης της κάθε μετανάστριας. Ο ελεύθερος χώρος στο κέντρο κράτησης, το περιεχόμενο των εκάστοτε διακρατικών χρηματικών συμφωνιών απέλασης ανάλογα με τη χώρα καταγωγής, η συμπλήρωση ενός κρίσιμου αριθμού μεταναστριών ώστε να είναι οικονομικά συμφέρουσα η διαδικασία της απέλασης και η διακριτική ευχέρεια του διοικητή του κέντρου ήταν κάποιοι από αυτούς. Έτσι, κάποιες μετανάστριες κατέληγαν να παραμένουν έγκλειστες για μερικούς μήνες, άλλες για εφτά, οκτώ, εννιά μήνες ενώ η Σανάα Τάλεμπ έμεινε έγκλειστη για ένα χρόνο και ένα μήνα, το διπλάσιο δηλαδή χρόνο από τον τυπικά μέγιστο οριζόμενο κατά την περίοδο εγκλεισμού της. Ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπιστηκε η Σανάα Τάλεμπ κατά την κράτησή της καθώς και η αντίστασή της κατά την προσπάθεια απέλασής της, σε συνδυασμό με την αδικαιολόγητα παρατεταμένη κράτησή της, αποτελούν σημεία τα οποία καταδεικνύουν την χρησιμοποίηση της περίπτωσης της για πολιτικό παραδειγματισμό και εκφοβισμό προς πιθανούς μελλοντικούς αγώνες μεταναστριών/ων.

Οι συνθήκες κράτησης

Ορισμένοι από τους σκοπέλους που έπρεπε να αντιμετωπίσουν οι μετανάστριες κατά τον εγκλεισμό τους ήταν η απουσία θέρμανσης, η έλλειψη φαρμάκων και γιατρών καθώς και εκείνη διερμηνέων και δικηγόρων. Μάλιστα οι τελευταίοι, όπως

κατήγγειλαν διάφορες μετανάστριες, υποσχόμενοι την απελευθέρωσή τους τούς έπαιρναν τα χρήματα και εξαφανίζονταν. Η Ζ. περιέγραψε σχετικά με τις συνθήκες κράτησης:

Ζ.: «Ήταν τέσσερα δωμάτια. Στο ένα είχε δώδεκα κρεβάτια, όχι κρεβάτια, σανίδες και βρώμικες κουβέρτες. Ήμασταν πενήντα γυναίκες στο Ελληνικό. Δεν είχαμε ζεστό νερό. Είχαμε τρεις τουαλέτες με ντουζ και έπρεπε να περιμένουμε 4-5 ώρες στην ουρά για ένα μπάνιο πέντε λεπτών με κρύο νερό. Και χρειαζόμασταν σαμπουάν, έπρεπε για μία ώρα να φωνάζουμε την αστυνομία για ένα πλαστικό ποτήρι με λίγο σαμπουάν».

Συνεχίζοντας ανέφερε: «(...) και υπήρχε ένας πολύ πολύ μικρός χώρος, πολύ βρώμικος για περπάτημα».

Ερ. : Πόση ώρα σας επέτρεπαν να είστε εκεί;

«Αν ήταν η καλή αστυνομία δύο ώρες το πρωί και τέσσερις ώρες το απόγευμα, αλλά αν ήταν η κακή αστυνομία ήταν κλειστά. Και το φαγητό ήταν πολύ, πολύ κακό. Φασόλια. Όλη την ώρα φασόλια. Και στις δώδεκα τα μεσάνυχτα τα φώτα έσβηναν αλλά οι αστυνομικοί μιλούσαν και έβλεπαν τηλεόραση και δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε. Και στις 5.00 το πρωί οι αστυνομικοί άλλαζαν βάρδια και ανοιγόκλειναν την

«Κάθε μέρα πρέπει να ζεις διερωτώμενη τι θα συμβεί αύριο και όποτε ρωτάς ένα δικηγόρο, τους αστυνομικούς, οι πάντες σου λένε πως δεν γνωρίζουν κάτι»

πόρτα με το πόδι και ξυπνούσαμε πολύ άσχημα. Και αν τους ρωτούσαμε γιατί άνοιγαν την πόρτα με το πόδι, μας έλεγαν πως αν είχαμε κάποιο πρόβλημα να γυρνούσαμε στη χώρα μας. Και ο γιατρός ερχόταν μόνο μια φορά να μας επισκεφτεί, το ίδιο και ο δικηγόρος».

Η Τ., με καταγωγή από το Ιράν κρατούμενη στο κέντρο κράτησης Ελληνικού για ενάμιση μήνα, σε αντίστοιχη ερώτηση επισήμανε μια ακόμη παράμετρο που διέτρεχε καθημερινά τις ζωές και τις σκέψεις των έγκλειστων μεταναστριών.

Α.: «Απαίσια. Ναι, ήταν απαίσια. Πρώτα απ' όλα όλη η κατάσταση του να μη γνωρίζεις τι θα συμβεί, γιατί έχεις συλληφθεί. Και έπειτα να μη γνωρίζεις τι μένει να συμβεί. Κάθε μέρα πρέπει να ζεις χωρίς να γνωρίζεις τι θα συμβεί την επομένη και όποτε ρωτάς ένα δικηγόρο, τους αστυνομικούς, οι πάντες σου λένε πως δεν γνωρίζουν κάτι».

Ένα από τα ελάχιστα μέσα που διέθεταν ώστε να ακουστούν και να πετύχουν τα αιτήματά τους ήταν η χρήση του σώματός τους ως φορέα αντίστασης

Το Μάρτιο του 2016 η Ζ., ούσα έγκυος και έγκλειστη στο Ελληνικό, απέβαλε παρά τις συνεχείς εκκλήσεις της για βοήθεια και μεταφορά της στο νοσοκομείο. Μακριά από το να αποτελεί μια ατυχή στιγμή, το γεγονός αυτό αγγίζει ένα πεδίο δυσπρόοπτο. Εκείνο του σώματος και της πειθάρχησης του τόσο σε ατομικό όσο και σε επίπεδο πληθυσμού. Του γυναικείου σώματος και της εμπειρίας του, των κοινωνικοπολιτισμικών του νοηματοδοτήσεων, της συγκρότησης του μέσω του λόγου, της έμφυλης και σεξουαλικής κατηγοριοποίησής του, της βιολογίας του.

Οι μετανάστριες και τα σώματά τους ομοιογενοποιούνται και εκτοπίζονται ως πλεονάζοντα και ξένα. Ως απειλητικά και μιανρά εξαναγκάζονται στον εγκλεισμό, ελέγχονται. Ταυτόχρονα είναι αυτές και τα σώματά τους που οριοθετούνται ως αποκλίνοντα σε σχέση με τον υπόρρητα αυτονόητο και «ιδεώδη» κανόνα του λευκού, υγιούς, cis, στρέητ, ντόπιου άντρα. Ενώ πολλές φορές τυγχάνουν θυματοποίησης από διάφορες ανθρωπιστικές πλευρές οι οποίες είναι διατεθειμένες να προσφέρουν απλόχερα τη βοήθεια τους αφού έχουν πρώτα προϋποθέσει μια εικόνα των μεταναστριών ως εξ' ορισμού αδύναμων.

Αυτά τα σώματα που μετανάστευσαν,

και συνεχίζουν να μεταναστεύουν, για ένα πλήθος λόγους και που ένας από αυτούς μπορεί να είναι για να απελευθερωθούν από πατριαρχικές οικογενειακές δομές -τόπως συνέβη για παράδειγμα στη Ζ. η οποία αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα της ώστε να γλιτώσει ενδεχόμενο λιθοβολισμό κατηγορούμενη για μοιχεία-, που εκτίθενται σε μορφές έμφυλης βίας κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους και έχουν να αντιμετωπίσουν το σεξισμό και το ρατσισμό στο εδώ, που διασχίζουν βουνά και λαγκάδια από την επιθυμία τους για ζωή και που ταυτόχρονα η μετανάστευση μπορεί να είναι επιλογή τους και μάλιστα μια επιλογή μοναχική* αυτά τα σώματα δεν είναι φυσικά ουδέτερα μα πολιτικά προσδιορισμένα. Φέρουν τα σημάδια πολλαπλών εξουσιών και καταπίεσεων. Εκ προοιμίου εκτοπισμένα ως ξένα, επανεγγράφονται, αξιολογούνται και ιεραρχούνται στο κυρίαρχο δυτικό πλαίσιο βάση του φύλου, της φυλής, της τάξης, της σεξουαλικότητας, του έθνους, της εθνότητας και των μεταξύ τους εκάστοτε αλληλοσυσχετίσεων.

Είναι μέσα σε μια τέτοια κίνηση που τα σώματα και οι ζωές τους σιγματίζονται ώστε να μετατραπούν σε σώματα και ζωές που μετράνε λιγότερο. Είναι μέσα σε αυτή την κίνηση που θεωρείται δεδομένη η στέρηση της αυτοδιάθεσης των σωμάτων τους όπως για παράδειγμα η επιλογή μίας εξ' αυτών να αποκτήσει παιδί.

Την ίδια στιγμή όμως είναι ακριβώς αυτά τα ίδια σώματα που αποσταθεροποιούν τα επιβεβλημένα κανονιστικά όρια, είναι αυτές οι ίδιες που διαταράσσουν τις συνθήκες αποκλεισμού τους. Είναι αυτές οι ενσώματες ζωές που νιώθουν, επιθυμούν, πονούν, φωνάζουν, διεκδικούν.

«Είμαστε εδώ μόνο για ένα χαρτί. Οπότε τι θα γίνει με μας, πότε θα αφεθούμε ελεύθερες; Είναι αδύνατον να κρατάς έναν άνθρωπο στη φυλακή ή σε ένα κέντρο κράτησης και να μην απαντάς πότε θα αφεθεί ελεύθερος»

Οι απεργίες πείνας

Οι κρατούμενες του Ελληνικού εξέφραζαν καθημερινά την αντίθεση τους στον εξαναγκαστικό εγκλεισμό τους και έχτιζαν σχέσεις αλληλοβοήθειας και αλληλοϋποστήριξης. Προσπερνώντας πολλές δυσκολίες, όπως αυτή της κοινής γλώσσας, επινοούσαν τρόπους να επικοινωνούν και να οργανώνουν τις αντιστάσεις τους. Μάλιστα σαν μια μορφή διαμαρτυρίας συνήθιζαν να βγάζουν τα στρώματά τους στον προαύλιο χώρο του κέντρου κράτησης όπου και φώναζαν συνθήματα για την απελευθέρωσή τους.

Ένα από τα ελάχιστα μέσα που διέθεταν ώστε να ακουστούν και να πετύχουν τα αιτήματά τους ήταν η χρήση του σώματός τους ως φορέα αντίστασης. Πραγματοποίησαν αρκετές αποχές συσσιτίου, είτε ατομικά είτε συλλογικά, ενώ δύο φορές προχώρησαν μαζικά σε απεργία πείνας. Η πρώτη πραγματοποιήθηκε στα μέσα του Δεκέμβρη (2015) και διήρκεσε δύο μέρες. Με αυτή κατάφεραν να πετύχουν βελτίωση των συνθηκών κράτησης τους. Κατά τη διάρκεια της απεργίας οι τότε έγκλειστες δημοσιοποίησαν το παρακάτω κείμενο:

«1. Κάνει πολύ κρύο μέσα, πρέπει να μένουμε στα κρεβάτια μας για να ζεσταθούμε.

2. Θέλουμε ελευθερία, γιατί δεν μας

δίνουν ό,τι θέλουμε, όταν ζητάμε φάρμακα η απάντηση που παίρνουμε είναι ότι η κυβέρνηση δεν έχει χρήματα. Θέλουμε ελευθερία για να πάμε έξω, στα σπίτια μας.

3. Δεν υπάρχει ζεστό νερό για να πιούμε ζεστό καφέ, ζεστό τσάι, μας είπαν ότι το μηχάνημα δεν δουλεύει.

4. Δεν επιτρέπουν να πάρουμε τίποτα απ' έξω, από τα επισκεπτήριά μας.

5. Όταν φέρνουν το φαγητό είναι πολύ κρύο και δεν μπορούμε να το φάμε. Όλα είναι κρύα και το ψωμί είναι σκληρό, σαν πέτρα».

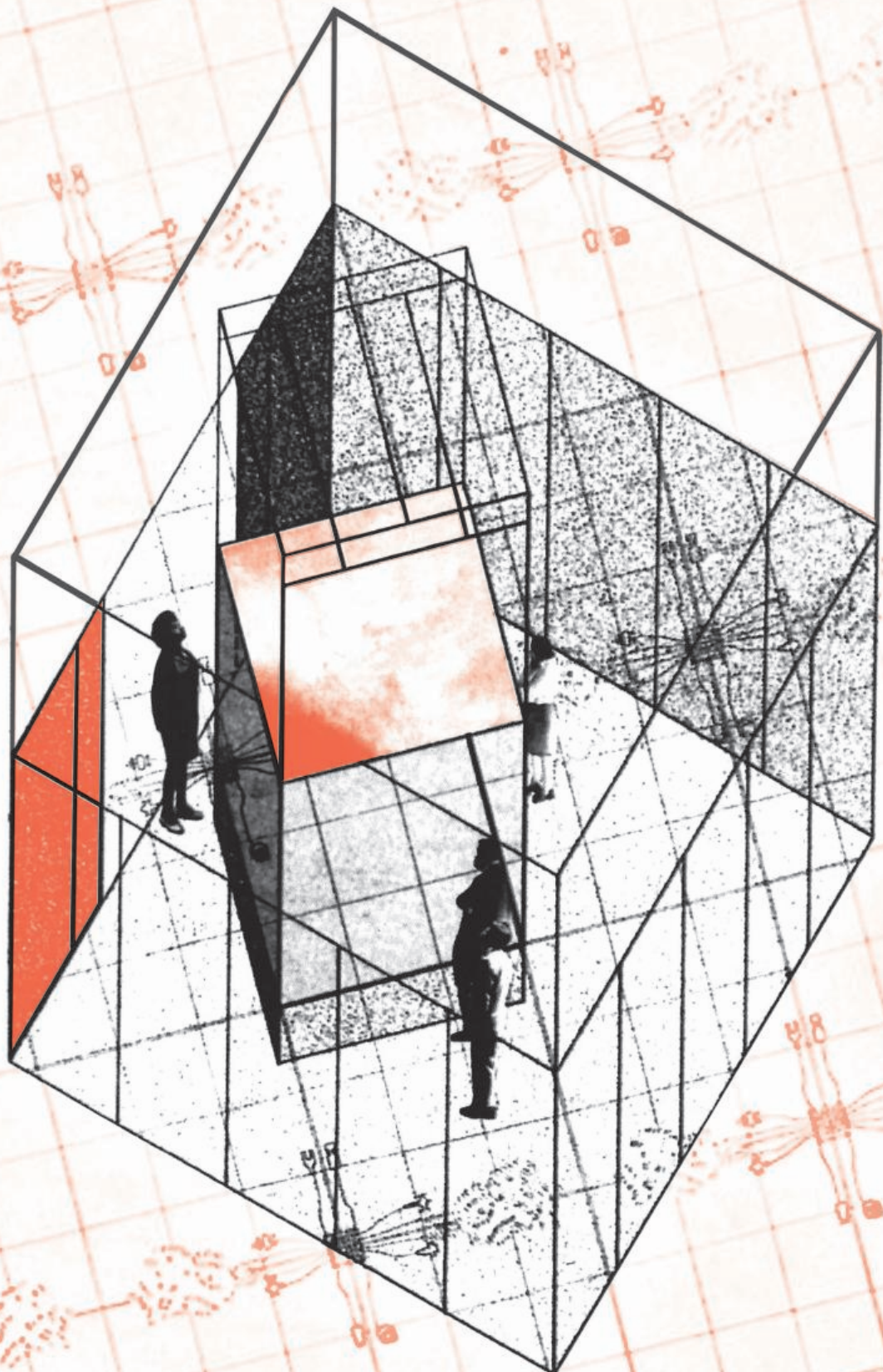
Η δεύτερη απεργία πείνας πραγματοποιήθηκε από τις 13-18 Απριλίου (2016) και σ' αυτή συμμετείχαν σχεδόν όλες οι μετανάστριες. Το κείμενο που συνυπέγραφαν ανέφερε τα εξής:

«Είμαστε οι γυναίκες από το τμήμα του Ελληνικού. Γράφουμε αυτό σε εσάς (άνθρωποι) για να γνωρίζετε πόσο κουρασμένες και θλιμμένες είμαστε. Είμαστε 47 όλες κι όλες μέσα τώρα και αντιστεκόμαστε με απεργία πείνας και δεν θέλουμε να φάμε, επειδή δεν γνωρίζουμε τι πρόκειται να μας συμβεί. Κάποιες από εμάς είναι εδώ ένα χρόνο, κάποιες έντεκα μήνες, κάποιες έξι, κάποιες εφτά, κάποιες πέντε, κάποιες τέσσερις και

πάει λέγοντας. Οι περισσότερες από εμάς ζουν στη χώρα για πολλά χρόνια και έχουμε τις δουλειές μας να μας περιμένουν και τους συζύγους και τα παιδιά μας έξω, οπότε παρακαλώ ικετεύουμε για την ελευθερία μας. Αν υπάρχει κάτι που εσείς άνθρωποι μπορείτε να κάνετε για να μας βοηθήσετε να απελευθερωθούμε θα είμαστε πολύ χαρούμενες, ευχαριστούμε».

Με το πέρας της απεργίας πείνας απελευθερώθηκαν κάποιες από αυτές, ανάμεσα τους και η Σανάα Τάλεμπ. Η Τ. συμμετέχουσα και αυτή στην απεργία πείνας και η οποία επίσης απελευθερώθηκε έπειτα από τη λήξη της, όταν της ζητήθηκε να σχολιάσει την απεργία πείνας είπε:

Α.: «Οι αστυνομικοί μας ρώτησαν την πρώτη μέρα ποιο είναι το πρόβλημα,

«Για μένα δεν είμαι σίγουρη εάν θα μπορούσα να ανταπεξέλθω ψυχικά για τόσο καιρό στη φυλακή. Ίσως να τρελαινόμουν αλλά αυτές βαστούν ακόμη. Είναι πολύ δυνατές, έχουν τις ελπίδες τους»

γιατί θέλουμε να κάνουμε απεργία πείνας. Και εμείς είπαμε ότι πρώτα απ' όλα χρειαζόμαστε μερικές απαντήσεις, πρέπει να ξέρουμε γιατί είμαστε εδώ. Μπορώ να καταλάβω για το χαρτί αλλά πέρα από αυτό δεν έχουμε κάνει κάποιο έγκλημα. Είμαστε εδώ μόνο για ένα χαρτί. Οπότε τι θα γίνει με μας, πότε θα αφεθούμε ελεύθερες; Είναι αδύνατον να κρατάς έναν άνθρωπο στη φυλακή ή σ' ένα κέντρο κράτησης και να μην απαντάς στο πότε θα αφεθεί ελεύθερος. Εάν μας έλεγαν κάτι σαν θα μείνετε δύο μήνες, τρεις μήνες, τέσσερις μήνες και έπειτα θα αφεθείτε, αυτό είναι εντάξει. Αλλά να μένεις εκεί ένα χρόνο και να μην ξέρεις πότε θα αφεθείς ελεύθερη, αυτό είναι πολύ σκληρό. Και αυτοί είπαν πως αν χρειάζεστε να αλλάξει κάτι σχετικά με τις συνθήκες μπορούμε να κάνουμε κάτι αλλά χωρίς να κάνετε απεργία πείνας».

Οι προσπάθειες αποτροπής, έμμεσης χειραγώγησης, καταστολής των αγώνων τους δεν συνέβαινε μόνο μέσα από «φιλικές» προτροπές των μπάτσων. Οι τιμωρητικές πρακτικές μέσω του περιορισμού τους στα δωμάτιά τους και η απαγόρευση να λάβουν πράγματα από τα επισκεπτήρια τους αποτελούσαν δύο ακόμη μορφές πίεσης και κατευνασμού των αγώνων τους. Προσθετικά σ' αυτές αξίζει να σημειωθεί και ένα ακόμη περιστατικό στο οποίο ενεπλάκη αυτή τη φορά

όχι η εκτελεστική εξουσία αλλά μια μκο, κάτι που αποκαλύπτει μέχρι ένα βαθμό το ρόλο τους στη διαχείριση των μεταναστών/τριών. Το γεγονός αφορά στην επίσκεψη δικηγόρων της μκο Praksis την τελευταία μέρα της δεύτερης απεργίας πείνας και την παρότρυνσή τους προς τις μετανάστριες να τη λήξουν υποσχόμενοι την απελευθέρωσή τους εντός εξαμήνου, διάστημα που ούτως ή άλλως είχε παρέλθει για ένα μεγάλο αριθμό κρατούμενων.

Παράλληλα, καθ' όλη τη διάρκεια λειτουργίας του κέντρου κράτησης μεταναστριών, άτομα και πολιτικές ομάδες, πολλές εκ των οποίων φεμινιστικές, εξέφραζαν προς τις κρατούμενες μετανάστριες και τους αγώνες τους πολύμορφες κινήσεις αλληλεγγύης. Συγκεντρώσεις έξω

από το κέντρο κράτησης, πορείες στην περιοχή του Ελληνικού αλλά και στο κέντρο της Αθήνας, καλέσματα στα δικαστήρια που αφορούσαν τη Σανά Τάλεμπ και τη δίωξη της, μικροφωνικές, ανάρτηση πανό, αφίσες στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας. Δράσεις που στόχευαν στην ανάδειξη του ζητήματος του κέντρου κράτησης του Ελληνικού αλλά και των κέντρων κράτησης και το ζήτημα της μετανάστευσης και της έμφυλης διάστασής του.

Επιστρέφοντας ξανά στην εμπειρία του εγκλεισμού, η Τ. ολοκληρώνοντας την αφήγησή της, είπε τα εξής:

«Το πρόβλημα είναι ότι δεν είμαστε μόνο εμείς. Το πρόβλημα είναι ότι υπάρχουν ακόμη πολλές γυναίκες μέσα, όπως η φίλη μου η Μ. Και δεν έχει καμία ελπίδα, είναι εκεί μόνη της, δεν μπορεί να επικοινωνήσει με κανέναν/καμιά, και άλλα κορίτσια περιμένουν και ελπίζουν. Δεν τελειώνει ποτέ. Όπως όταν σκέφτομαι τη Μ. για παράδειγμα που είναι εκεί για 11 μήνες, δεν με νοιάζει τι έκανε πριν ή οτιδήποτε. Είναι εκεί για ένα χαρτί εδώ και 11 μήνες. Δεν είμαι σίγουρη εάν εγώ μπορώ να ανταπεξέλθω ψυχικά για τόσο μεγάλο διάστημα. Είναι... η Μ., η Σ., η Ε., τα άλλα κορίτσια που περάσαν τόσο καιρό. Είναι πολύ δυνατές γυναίκες. Για μένα δεν είμαι σίγουρη αν θα μπορούσα να ανταπεξέλθω

ψυχικά για τόσο καιρό στη φυλακή. Ίσως να τρελαινόμουν, αλλά αυτές βαστούν ακόμη. Είναι πολύ δυνατές, έχουν τις ελπίδες τους. Δεν είμαστε μόνο εμείς. Είναι και άλλοι άνθρωποι. Ίσως πριν πάω στο κέντρο κράτησης σκεφτόμουν ότι οκ έχω τη ζωή μου, οκ ας το κάνουμε, ας τελειώσει και ας το ξεχάσουμε αλλά μετά από το Ελληνικό, αυτό πραγματικά άλλαξε τον τρόπο που σκέφτομαι. Δεν πρόκειται μόνο για μένα, άσε τους άντρες. Οκ, οι άντρες έχουν τα δικά τους μεγαλύτερα προβλήματα, αλλά και οι γυναίκες στο Ελληνικό. Και κάθε μέρα φέρνουν και άλλους ανθρώπους και δεν τελειώνει ποτέ. Κατά κάποιο τρόπο σκεφτόμουν πως σε μια ελεύθερη χώρα δεν θα είχες αυτά τα προβλήματα, τώρα που το βλέπω είναι ακριβώς το ίδιο, είναι το ίδιο σε όλα τα μέρη του κόσμου. Και όπου και αν πηγαίνεις θα υπάρχουν αυτοί οι νόμοι που θα είναι εναντίον σου χωρίς λόγο».

(Αυτο)κριτικό σημείωμα

Η προσπάθεια να κατανοούμε, να κάνουμε ορατούς, να αποδομούμε, να αντιπαρατιθέμεθα στους κυρίαρχους εξουσιαστικούς λόγους (πατριαρχικούς, εθνικούς, νομικούς κα.) και μηχανισμούς οι οποίοι επιχειρούν να κατασκευάσουν τη μετανάστρια ως Άλλη, είναι πάντα ένα ζητούμενο. Ταυτόχρονα ωστόσο, αναγνωρίζοντας ότι είναι μέσα σε αυτό το πλαίσιο που αναγκαστικά στοχαζόμαστε και δρούμε, ο διαρκής επαναπροσδιορισμός των τρόπων που σκεφτόμαστε και των πρακτικών που επιλέγουμε να εφαρμόσουμε, το ξεμάθημα και η αμφισβήτηση των πολιτικών μας βεβαιοτήτων αποτελούν σημεία τα οποία πιθανόν διατηρούν συνεχώς ανοικτό ένα πεδίο συνάντησης με τις μετανάστριες. Διατηρούν ανοικτή τη δυνατότητα να δημιουργούμε σχέσεις εγγύτητας και να επιχειρούμε νέες μορφές πολιτικών διεκδικήσεων και τρόπων συμβίωσης.

Ghosts

One need not be a chamber to be haunted,
One need not be a house;
The brain has corridors surpassing
Material place.

Far safer, of a midnight meeting
External ghost,
Than an interior confronting
That whiter host.

Far safer through an Abbey gallop,
The stones achase,
Than, moonless, one's own self encounter
In lonesome place.

Ourself, behind ourself concealed,
Should startle most;
Assassin, hid in our apartment,
Be horror's least.

The prudent carries a revolver,
He bolts the door,
O'erlooking a superior spectre
More near.

Emily Dickinson, 1896

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε τον Μάη του 2016 ενώ επικαιροποιήθηκε για την έκδοσή του, μετά την εκλογή του Trump στις Η.Π.Α το Νοέμβρη του 2016 και τις εξελίξεις στην Κολωνία την Πρωτοχρονιά το 2017.

Κάποτε στην Κολωνία

«Η δόλια κατηγορία του βιασμού υπήρξε ένα από τα πιο φοβερά τεχνάσματα που εφηύρε ο ρατσισμός στην ιστορία των ΗΠΑ». Θα προσθέσουμε ότι η έμφυλη και ομοφοβική βία και ανισότητα, έγινε για χρόνια σταθερό εργαλείο για τη διεξαγωγή πολέμων σε Ιράκ, Αφγανιστάν και για την υποτίμηση των μουσουλμάνων και μη, μεταναστ(ρι)ων

Αφορμή για το κείμενο αυτό στάθηκαν τα γεγονότα που συνέβησαν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 2016 στον σιδηροδρομικό σταθμό της Κολωνίας. Αυτό που κυρίως όμως κινητοποίησε τη συγγραφή του ήταν οι συζητήσεις κι οι συγκρούσεις που ανοίχθηκαν γύρω από αυτά: οι ρατσισμοί και οι αντιρατσισμοί αντίστοιχα, οι σεξισμοί και οι αντισεξισμοί. Δεν φιλοδοξεί να αποδώσει την ακριβή αλληλουχία των γεγονότων, ούτε να αφηγηθεί τι πραγματικά έγινε εκείνη τη νύχτα. Επιχειρεί να ερμηνεύσει τα γεγονότα και να ανοίξει μια ευρύτερη συζήτηση για ζητήματα που όπως φαίνεται θα μείνουν για καιρό ανοιχτά, στην όμι και τόσο ανοιχτή Ευρώπη. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν με ένα

χρονικό για τα όσα συνέβησαν εκεί τον μήνα Γενάρη. Με πηγές πέρα από τα καθεστωτικά μίντια, αφηγήσεις που εμπιστευόμαστε και διαφοροποιούνται από εκείνες του κίτρινου ή μη ρατσιστικού γερμανικού τύπου.

Χρονικό¹

31.12 προς **01.01** Παραμονή Πρωτοχρονιάς, βράδυ Παρασκευής.

21:00: Στην πλατεία του σταθμού βρίσκονται ήδη συγκεντρωμένα

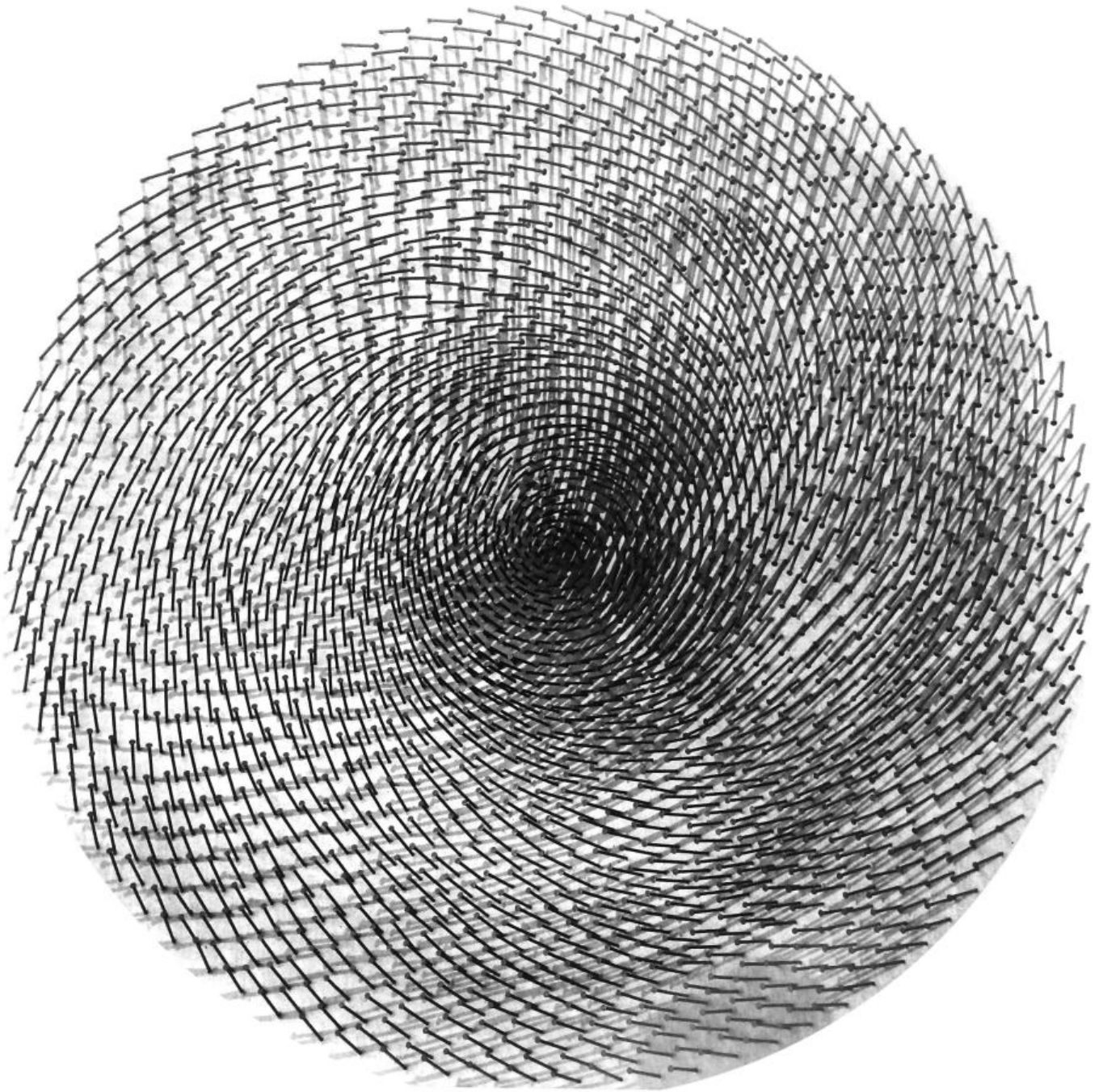
¹ Βασικό link που χρησιμοποιήθηκε για την συγγραφή του χρονικού: <http://www.derwesten.de/thema/silvester-angriffe-in-koeln/der-silvester-alptraum-von-koeln-eine-chronik-id1462584.html>

περίπου 400-500 άτομα στην πλειοψηφία άντρες, υπό την επήρεια αλκοόλ και με επιθετικές διαθέσεις, οι οποίοι πετούν ανεξέλεγκτα πυροτεχνήματα.

23:00: Ο αριθμός των ατόμων έχει αυξηθεί σημαντικά (περισσότερα από 1000 άτομα) και η επιθετικότητα εντείνεται καθώς περνά η ώρα. Εκτοξεύονται διαρκώς όλο και περισσότερα βεγγαλικά.

23:30: Για λόγους ασφάλειας η κολωνική αστυνομία εκκενώνει την πλατεία. Μετά την επέμβαση της αστυνομίας αποκαθίσταται η ηρεμία.

00:45: Για να διασφαλιστεί η περαιτέρω ομαλή μετακίνηση από

και προς το σταθμό, η αστυνομία επιτρέπει ξανά την πρόσβαση σε αυτόν. Καθώς ο κόσμος επιστρέφει στην πλατεία του σταθμού, κάποιες γυναίκες καταγγέλλουν επι τόπου στις αστυνομικές αρχές, κλοπές και μερικές από αυτές καταγγέλλουν και σεξουαλικές παρενοχλήσεις. Η αστυνομία ενημερώνει για τα γεγονότα τις υπόλοιπες γυναίκες που βρίσκονται στο σταθμό και τις συνοδεύει καθώς διέρχονται μέσα από το πλήθος των αντρών. Σε άτομα εμφανώς επιθετικά, πραγματοποιούνται επι τόπου επιπλήξεις και εξακριβώσεις στοιχείων. Ένα κομμάτι του κόσμου αυτού αποκλείεται από την πλατεία του σταθμού για το υπόλοιπο της νύχτας.

04:00: Η κατάσταση ηρεμεί.

02.01 Η κολωνική αστυνομία ξεκινά έρευνα, ενώ ταυτόχρονα κάποιες μαζικές σεξουαλικές επιθέσεις γνωστοποιούνται στα μέσα μαζικής δικτύωσης.

03.01 Την επόμενη κιόλας μέρα πραγματοποιούνται πολλές συλλήψεις υπόπτων.

04.01 Ο διοικητής της αστυνομίας αναφέρεται σε αδικήματα μεγαλύτερων διαστάσεων σε σχέση με τις αρχικές εκτιμήσεις των αρχών. Ανάμεσα στις 80 καταγγελίες,² οι 60 αφορούν σε σεξουαλικά αδικήματα

2 Στη ροή του κειμένου ο αριθμός των καταγγελιών των επιθέσεων που έλαβαν χώρα την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, αυξάνεται προοδευτικά με το πέρασμα των ημερών, για να φτάσει τις 1047 στις 31/1/15. Αυτό συμβαίνει διότι, κατά τη διάρκεια ολόκληρου του μήνα αμέτρητες γυναίκες εξακολουθούσαν να καταγγέλλουν τηλεφωνικώς στις κολωνικές αρχές, επιθέσεις που δέχτηκαν και οι οποίες έλαβαν χώρα εκείνο το βράδυ στην περιοχή του σιδηροδρομικού σταθμού της Κολωνίας.

και κλοπές. Ο ίδιος αναφέρει τα παρακάτω: «Έχουν βάλει χέρι στις γυναίκες, τις έχουν κλέψει και κακοποιήσει». Φημολογείται ότι οι δράστες είναι αραβικής και βορειοαφρικανικής καταγωγής μεταξύ 15-35 ετών.

05.01 Ο υπουργός δικαιοσύνης του SPD³ απαιτεί να συμπεριληφθούν τα γεγονότα αυτά στην ευρύτερη συζήτηση για το Προσφυγικό. Γίνεται λόγος για σύνδεση των μεταναστών με τα γεγονότα της Πρωτοχρονιάς, ενώ η δήμαρχος της Κολωνίας διαφωνεί με τη συσχέτιση αυτή. Την ίδια στιγμή ωστόσο, η ίδια προτρέπει τις γυναίκες να λαμβάνουν τα μέτρα τους για να προστατεύονται από τέτοιου τύπου επιθέσεις.⁴ Παράλληλα ασκείται έντονη κριτική στην κολωνική αστυνομία για την λάθος εκτίμηση της κατάστασης.

06.01 Τα εργατικά σωματεία της αστυνομίας ωστόσο υπερασπίζονται την κολωνική αστυνομία. Ο υπουργός εσωτερικών γενικολογεί σε σχέση με το Μεταναστευτικό. Άλλοι πολιτικοί του FDP⁵ απαιτούν σκληρές ποινές για τους θύτες και κατηγορούν την Angela Merkel για το άνοιγμα των συνόρων. Συγχρόνως υπάρχουν ήδη ενδείξεις για 4 υπόπτους.

07.01 Η αστυνομία είναι υποχρεωμένη να μην δημοσιοποιεί την καταγωγή και τα στοιχεία των υπόπτων, με βάση το νόμο που ισχύει στη Γερμανία για την προστασία των προσωπικών δεδομένων των υπόπτων. Υπάρχουν πια 16 ύποπτοι για 121 καταγγελίες.

3 Sozialdemokratische Partei Deutschlands (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας, το οποίο είναι το κυβερνών κόμμα).

4 <http://www.faz.net/aktuell/feuilleton/debatten/henriette-rekers-unverschaeermter-vorschlag-mit-der-arm-laenge-13999586.html>

5 Freie Demokratische Partei (Ελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα).

Αντίστοιχες καταγγελίες γίνονται το ίδιο βράδυ και στο Ντίσελντορφ και στο Ντόρτμουντ. Η αστυνομία χρεώνεται πλέον ανοικτά τη λανθασμένη διαχείριση της κατάστασης. Τα ΜΜΕ κατηγορούν την κολωνική αστυνομία ότι εξακολουθεί να αποκρύπτει την καταγωγή των ατόμων που εξακριβώθηκαν το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Φημολογείται ότι πολλά από αυτά ήταν Σύριοι, Ιρακινοί, Αφγανοί, οι οποίοι ζουν μόλις λίγο καιρό στην Γερμανία.

08.01 Η κρατική τηλεόραση αναμεταδίδει την καθαίρεση του πρόεδρου της αστυνομίας από τον υπουργό εσωτερικών.

09.01 Επεισόδια δημιουργούνται στην πορεία των Pegida⁶ στην Κολωνία. Το CDU⁷ ζητά να θεθούν σε εφαρμογή σθεναρότερα μέτρα εναντίων των «αλλοδαπών εγκληματιών» και γρηγορότερες απελάσεις σε πρόσφυγες και αιτούσες-ντες άσυλο.

10.01 Δεξιό επιτίθενται σε μετανάστες στην Κολωνία ενώ η κυβέρνηση απαιτεί μεγαλύτερη αστυνόμευση και απόδοση δικαιοσύνης. Συγχρόνως προτείνονται στη βουλή μέτρα, με σκοπό η διαδικασία αίτησης ασύλου να καταστεί ακόμη δυσκολότερη. Οι καταγγελίες φτάνουν πλέον τις 516, εκ των οποίων το 40% αφορά σε σεξουαλικά αδικήματα. Πραγματοποιούνται επιθέσεις απέναντι σε μεγάλο αριθμό μεταναστών, οι οποίες οργανώνονται

6 Ξενοφοβική αντι-ισλαμική οργάνωση που πρωτοεμφανίστηκε το 2014 στη Δρέσδη.

7 Christlich Demokratische Union Deutschlands (Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας, συγκυβερνών κόμμα).

Από την πρώτη διδάξασα Γαλλία μέχρι τις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ σκιαγραφείται η φιγούρα του Μουσουλμάνου μετανάστη, ως το νέο υπό διωγμό υποκείμενο

από ένα Rockerclub και μια κλειστή ομάδα στο Facebook. Στις επιθέσεις αυτές συμμετέχουν επίσης hooligans και μπράβοι.

11.01 Ο υπουργός εσωτερικών Ralf Jäger μεταθέτει την ευθύνη στην αστυνομία. 553 οι καταγγελίες. 23 πια οι ύποπτοι που ανακρίνονται. Φεμινίστριες ξεκινούν με το Hashtag #χωρίς εξαίρεση⁸, κινητοποιήσεις ενάντια στη σεξουαλική βία και το ρατσισμό. Ο υπουργός εσωτερικών ισχυρίζεται ότι για την χασοτική κατάσταση την Πρωτοχρονιά ευθύνεται η αστυνομία, καθώς επίσης ότι οι ύποπτοι φαίνεται να είναι μόνο αλλοδαποί άντρες, χωρίς να αναφέρει παραπάνω στοιχεία για αυτούς. Το CDU αποδίδει τα γεγονότα στην αποτυχία του κράτους.

12.01 653 πια οι καταγγελίες, το 50% αυτών αφορούν σε περιστατικά σεξουαλικής βίας. Γίνεται λόγος για τον όρο taharrushgamea,⁹ ο οποίος αναφέρεται στη μαζική σεξουαλική

8 <http://ausnahmslos.org/english>

9 Taharrush σημαίνει στα αραβικά παρενόχληση, taharrushgamea σημαίνει σεξουαλική παρενόχληση. Ο όρος αναφέρεται στις μαζικές σεξουαλικές παρενοχλήσεις που καταγράφονται στην Αίγυπτο από το 2005. Τον Μάιο του '05 οι δυνάμεις ασφαλείας που βρίσκονταν στις πολιτικές διαδηλώσεις στην πλατεία Tahrir στο Καίρο, παρενοχλούσαν σεξουαλικά τις διαδηλώτριες αποσκοπώντας κυρίως μεταξύ άλλων, στον εκτοπισμό τους από τους αγώνες.

κακοποίηση γυναικών σε δημόσιο χώρο. Ο όρος αυτός στιγματίζει αρνητικά τη Γερμανία και η κυβέρνηση δηλώνει ότι πρώτη φορά εμφανίζεται κάτι τέτοιο στη χώρα. Ο υπουργός εσωτερικών του CDU κάνει λόγο για ανασφάλεια των πολιτών και για πλήγμα στην κοινωνική ομαλότητα.

13.01 Ο υπουργός εσωτερικών τίθεται τελικά υπό αμφισβήτηση στο κοινοβούλιο, καθώς σημαντικές φαίνονται να είναι και οι πολιτικές συνέπειες των γεγονότων. Ο υπουργός δικαιοσύνης Heiko Maas του SPD αποδοκιμάζει την ξενοφοβική υστερία απέναντι στα γεγονότα της Πρωτοχρονιάς. Δηλώνει τα παρακάτω: «Η θριαμβολογία των λαϊκιστών είναι αποκρουστική. Η βοήθεια σε εκατομμύρια πρόσφυγες θα έπρεπε να είναι αυτονόητη». Παράλληλα ανοίγει η συζήτηση μεταξύ βουλευτών, ως προς τα κενά του νόμου απέναντι στην κακοποίηση των γυναικών και την όξυνση του ποινικού δικαίου, έτσι ώστε τέτοια αδικήματα να τιμωρούνται αυστηρότερα στο μέλλον.

14.01 Όλο και πιο συχνές οι πιέσεις

από το FDP, για την παραίτηση του υπουργού εσωτερικών, ενώ αυξάνεται αισθητά η αστυνόμευση στην πόλη. Η εισαγγελέας της Κολωνίας ανακοινώνει ότι θα προσφέρει αμοιβή 10.000 ευρώ, σε όποια-ον προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία που θα διαλευκάνουν την υπόθεση.

15.01 Οι έρευνες θα έπρεπε να έχουν διαλευκάνει την υπόθεση της Κολωνίας. 793 φτάνουν πλέον οι καταγγελίες.

16.01 Πραγματοποιούνται έφοδοι της αστυνομίας στο Ντίσελντορφ και συγκεκριμένα στο «Maghreb».¹⁰

10 Η ονομασία αυτή της περιοχής δόθηκε από την αστυνομία. Με τον όρο Maghreb ή Maghrib αναφέρονται κατά κύριο λόγο στις τρεις χώρες της Β. Αφρικής Τυνησία, Αλγερία και Μαρόκο λόγω της κοινής τους γεωγραφίας και ιστορίας. Εν μέρει με αυτό τον όρο αναφέρονται ακόμα η Λιβύη και η Μαυριτανία (Γεωγραφικός όρος,

Πέρα από όλους τους άριους, cis straight άντρες που θυμήθηκαν ξαφνικά οργανωμένοι σε πολιτοφυλακές και επιτιθέμενοι σε σπίτια μεταναστών, τη σεξιστική βία και τη γυναικεία υποτίμηση, υπήρξαν πολλές επίσης άριες, οργανωμένες σε Mädelbunde, που βγήκαν οργισμένες στο δρόμο

Η αστυνομία δηλώνει ότι η επιχείρηση ήταν προσχεδιασμένη και δεν σχετίζεται με τα γεγονότα της Πρωτοχρονιάς. Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης γίνονται έλεγχοι σε 18 καφέ και καζίνο-bar. Πολλοί ανακρίνονται και 40 άτομα κρατούνται προσωρινά. Στο επίκεντρο βρίσκονται βορειοαφρικανοί, οι οποίοι ζουν ή συναναστρέφονται στη γειτονιά Maghreb. Η αστυνομία υποστηρίζει πως η γειτονιά είναι ορμητήριο αλλοδαπών εγκληματιών.

18.01 Ο υπουργός εσωτερικών Ralf Jäger φαίνεται να γνώριζε ήδη από το βράδυ της Πρωτοχρονιάς για τις επιθέσεις. Πραγματοποιείται η σύλληψη ενός βορειοαφρικανού, ο οποίος βρισκόταν στο επίκεντρο των ερευνών. Η αστυνομία καταβάλει προσπάθεια ώστε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία.

19.01 Διορίζεται ο νέος διοικητής της κολωνικής αστυνομίας. Η παρουσία της αστυνομίας γίνεται εντονότερη, πραγματοποιούνται πολλές παρακολουθήσεις μέσω καμερών και video. 809 πια οι καταγγελίες, οι 521 εκ των οποίων για σεξουαλικές παρενοχλήσεις.

20.01 Ανακοινώνονται ξανά νέοι αριθμοί επιθέσεων. Οι ύποπτοι αυτή τη φορά φημολογείται ότι κατάγονται κυρίως από το Μαρόκο και την Αλγερία.

23.01 Η έκθεση του εγκληματολογικού μετρά εκατοντάδες επιθέσεις Βορειοδυτική Αφρική).

σε όλη τη χώρα. Σεξουαλικές παρενοχλήσεις σε 11 κρατίδια. Αμβούργο: 195 καταγεγραμμένες. Κολωνία, Ντίσελντορφ, Μπίλεφελντ : 1076 αδικήματα (692 περιπτώσεις σωματικών τραυματισμών, κλοπών και 382 σεξουαλικές επιθέσεις συνδεδεμένες με κλοπές). Στην έκθεση του εγκληματολογικού παρουσιάζονται 72 ύποπτοι, οι οποίοι τελικά ανακρίνονται, οι 12 αυτών γερμανικής καταγωγής και οι 60 αλλοδαποί (Ιρακινοί, Αλγερινοί, Αφγανοί, Σύριοι).

25.01 Οι καρναβαλιστές¹¹ αντιδρούν στα γεγονότα της παραμονής της Πρωτοχρονιάς. Οι οργανώσεις που συμμετέχουν στη διοργάνωση του Καρναβαλιού,¹² προσπαθούν

¹¹ Οργανώσεις, σύλλογοι κα άτομα που λαμβάνουν μέρος κάθε χρόνο στον ετήσιο θεσμό του Καρναβαλιού στην Κολωνία.

¹² Ο ετήσιος θεσμός του Καρναβαλιού της Κολωνίας. Το Καρναβάλι της Κολωνίας θεωρείται ένα από τα δημοφιλέστερα και ιδιαίτερα Καρναβάλια της Ευρώπης. Η Κολωνία

στα πλαίσια των εκδηλώσεών του, να φέρουν στο προσκήνιο το Προσφυγικό ζήτημα μοιράζοντας ενημερωτικά φυλλάδια στα κέντρα φιλοξενίας πριν ξεκινήσουν οι εορτασμοί.

29.01 Περισσότερες από τις 1000 φτάνουν τελικά οι καταγγελίες για τα γεγονότα της παραμονής της Πρωτοχρονιάς στην Κολωνία. Οι 433 από αυτές αφορούν σεξουαλικά αδικήματα. Από τους 44 υπόπτους, περισσότεροι εκ των οποίων βορειοαφρικανικής καταγωγής, οι 10 προφυλακίζονται.

λόγω του θεσμού του Καρναβαλιού και του μεγάλου αριθμού των επισκεπτών του, θεωρείται μία από τις πιο ανοιχτές και προοδευτικές πόλεις της Γερμανίας .

«ΜΗ ΜΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΣΟΥ»
«ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ
ΣΟΥ»

«Καμία ρατσιστική
προπαγάνδα, με πρόφαση την
υπεράσπιση των γυναικών»
«(Δράσε) ενάντια στον σεξισμό,
από όπου και αν προέρχεται»

Πολλά λέχθηκαν και ακόμα περισσότερα γράφτηκαν σχετικά με τα γεγονότα της περασμένης Πρωτοχρονιάς στην Κολωνία. Από τις αφηγήσεις της ακροδεξιάς οργάνωσης Pegida, του ακροδεξιού κόμματος AfD¹³ και της συντηρητικής πλευράς του Γερμανικού Κοινοβουλίου, μέχρι αυτές του μέσου προοδευτικού πολίτη της Κολωνίας του Καρναβαλιού, παράχθηκε τόσος ρατσιστικός λόγος που δύσκολα μπόρεσε να απαντηθεί και να ανασκευαστεί τις μέρες που ακολούθησαν.

Από τη θέση μας ούτε μπορούμε αλλά ούτε είναι μέλημά μας να διαλευκάνουμε πλήρως τη φύση ή τον αριθμό των επιθέσεων. Αν όντως πραγματοποιήθηκαν ή ήταν σικέ, στημένες από ένα δίκτυο γυναικών της ακροδεξιάς που κατάφερε να πραγματοποιήσει εκείνο το βράδυ και μέχρι το τέλος του μήνα, 1047 τηλεφωνικές καταγγελίες στην αστυνομία. Ακούστηκε μέχρι το ότι οι δράστες ήταν μετανάστες πληρωμένοι από ακροδεξιούς, οι οποίοι σκηνοθέτησαν τόσο τα γεγονότα εκείνο το βράδυ όσο την έκτασή τους. Θέλουμε να πάρουμε αποστάσεις από θεωρίες συνομωσίας σχετικά με οργανωμένα σκοτεινά κέντρα που έδρασαν εκεί την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν οργανωμένοι πολιτικοί συσχετισμοί στην ευρύτερη περιοχή της Κολωνίας και γύρω από αυτή ή ότι αυτοί αποκλείεται να συνέβαλαν στην έκβαση της ιστορίας, όσο ότι εμάς δεν μας ενδιαφέρουν θέσεις που αμφισβητούν ανοιχτά ή υπόρρητα την σεξουαλική βία που έλαβε χώρα εκείνο το βράδυ ή την υποβιβάζουν έμμεσα, αναγάγωντάς την σε οργανωμένο σχέδιο. Παίρνουμε λοιπόν σαν δεδομένο ότι σε κάθε περίπτωση το βράδυ εκείνο,

έγιναν πάμπολλες επιθέσεις εναντίον γυναικών με σκοπό τη σεξουαλική παρενόχληση και κακοποίηση, τις μικροκλοπές ή και τα δύο. Μας ενδιαφέρει από 'κει και πέρα να μιλήσουμε για τα όσα εν συνεχεία ακολούθησαν και όσα περιεχόμενα παράχθηκαν κοινωνικά μέσα από αυτή την συγκυρία. Για όσα με άλλα λόγια άφησε πίσω της η περσινή Πρωτοχρονιά τόσο στην Κολωνία όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Από την Πάρο μέχρι την Κολωνία

Για να μεταφέρουμε τη συζήτηση στο ελληνικό παράδειγμα θα θυμίσουμε την περίπτωση της κακοποίησης, της επίθεσης με βαριές σωματικές βλάβες και του βιασμού της τότε 15χρονης Μυρτούς, στην Πάρο το καλοκαίρι του 2012, από τον 19χρονο Αχμέτ Βακάς. Παρά το διαφορετικό πλαίσιο, τηρούνται δυστυχώς αρκετές από τις αναλογίες. Με αφορμή την καταγωγή του Αχμέτ Βακάς από το Πακιστάν, τη θηριωδία του βιασμού ακολούθησε η θηριωδία των μίντια εναντίον των μεταναστών. Ξεκίνησε τότε ένας ρατσιστικός οχετός που κράτησε για μέρες και φρόντισε αφού τρομοκράτησε, να υπενθυμίσει στα πιθανά μελλοντικά θύματα την καταγωγή, το χρώμα και την σεξιστική κουλτούρα των δραστών. Πάνω στο σώμα της Μυρτούς στήθηκε όλη η ρατσιστική προπαγάνδα του κάθε λογής φασισταριού, με τα παλικάρια της Χρυσής Αυγής να τρίβουνε τα χέρια τους. Πρόθυμοι λοιπόν να υπερασπιστούνε τις Ελληνίδες γυναίκες απέναντι στα σεξιστικά εγκλήματα των μεταναστών, βγήκαν στον δρόμο χτυπώντας Πακιστανούς. Κάτι που είχαν ήδη ξεκινήσει από

καιρό να κάνουν. Σταδιακά τον βίαιο ρατσιστικό κύκλο της περιόδου ήρθε να κλείσει η οικονομική υποτίμηση των μεταναστριών και μεταναστών από την Ασία. Στην πλάτη τους αλλά και άλλων μεταναστών στήθηκαν στη μετέπειτα πορεία σε πολλά μέρη της Ελλάδας μία, δύο, τρεις, πολλές Μανωλάδες.

Αυτό που η Angela Davis περιέγραψε το 1981 εύστοχα στο ιστορικό κείμενό της «Βιασμός, ρατσισμός και ο μύθος του μαύρου βιαστή»,¹⁴ φαίνεται ότι απλά αναβιώνει, αλλά ότι υπάρχει σταθερά σαν μηχανισμός Othering. Μηχανισμός με τον οποίο μία κυρίαρχη ομάδα καθιστά κάποια άλλη μικρότερη ή αδύναμη ταξικά, έμφυλα, φυλετικά ή και όλα αυτά μαζί, εκτός της κοινότητας και απειλητική προς αυτήν. Αυτό φωτίζει δυστυχώς πόσο εκπληκτικά δύνανται να οργανώνονται οι εκάστοτε ρατσισμοί τόσο από τα πάνω όσο κυρίως από τα κάτω. Η Davis έλεγε: «[...] Η δόλια κατηγορία του βιασμού υπήρξε ένα από τα πιο φοβερά τεχνάσματα που εφηύρε ο ρατσισμός στην ιστορία των ΗΠΑ». Συμφωνώντας, εμείς θα προσθέσουμε ότι η κάθε λογής έμφυλη και ομοφοβική βία και ανισότητα, έγινε για χρόνια σταθερό εργαλείο και ιδεολογικό επιχείρημα για τη διεξαγωγή των πολέμων σε Ιράκ, Αφγανιστάν και για την περαιτέρω υποτίμηση των μουσουλμάνων και μη, μεταναστών σε ευρωπαϊκό έδαφος και τις ΗΠΑ. Η υπεράσπιση των γυναικείων,

13 Alternative für Deutschland (Εναλλακτική για τη Γερμανία).

14 Angela Davis, Γυναίκες, φυλή, τάξη, εκδόσεις Σύγχρονη Εποχή, 1984.

λοατκι+ αγώνων και δικαιωμάτων μετατράπηκε κατά διαστήματα σε σημαία τόσο κομματιών του αμερικανικού και ευρωπαϊκού φιλελευθερισμού όσο όμως και των εθνικιστών. Στην Κολωνία οι φασίστες έγιναν «φεμινίστριες», στη Γαλλία μας βγήκαν «αντι-αντισημίτες» υπερασπιζόμενοι τους Γάλλους εβραίους από την Ισλαμική απειλή και στις Η.Π.Α ο προ-προεδρίας Trump κούνησε για καιρό θλιμμένος τη σημαία του ουράνιου τόξου για τα θύματα του Ορλάντο. Εντάξει έλεος. Έχει και η εργαλειοποίηση τα όριά της.

«Καταδικάζουμε τη σεξιστική βία από όπου και αν προέρχεται, (ειδικά αν πρόκειται για Βορειοαφρικανούς Άραβες)»

Η σπουδαιότητα της Κολωνίας έγκειται δυστυχώς στο ότι ο λόγος που αρθρώθηκε εκεί τοπικά με αφορμή τα γεγονότα της Πρωτοχρονιάς, ακόμη και αν αυτός δεν συνεχίστηκε στην πόλη ή ούτε υπάρχουν οι συσχετισμοί ώστε να ξαναεκφραστεί, είχε πανευρωπαϊκό αντίκτυπο και συνέβαλε δραματικά στην αναστροφή του κλίματος απέναντι στους νεοαφιχθέντες τότε πρόσφυγες από τη Συρία και το Αφγανιστάν τόσο στη Γερμανία, όσο και την υπόλοιπη Ευρώπη. Έδωσε το βήμα σε ακροδεξιά κομμάτια του τύπου στη Σκανδιναβία και την υπόλοιπη Βόρεια και Κεντρική Ευρώπη να εξαπολύσουν ρατσιστική

μιντιακή επίθεση και να εκφράσουν βαθιά ρατσιστικές θέσεις απέναντι στο Μεταναστευτικό, δικαιολογώντας μάλιστα την ξενοφοβική στάση τους απέναντι στα κύματα των προσφύγων. Ενδυνάμωσε την ισλαμοφοβία στη Γερμανία και έδωσε εν μέρει κοινωνική νομιμοποίηση στις εμπρηστικές επιθέσεις της Pegida σε καταλύματα προσφύγων και άλλων μεταναστών που έλαβαν χώρα σε ολόκληρη τη Γερμανία. Ζύγισε και μέτρησε τις προοδευτικές αξίες και την ανοχή των ανοιχτών κατά τα άλλα πολιτών της Κολωνίας, έδειξε σε ποια πιθανή κατεύθυνση μπορεί να κινηθεί ο κοινωνικός ανταγωνισμός σε μία κατάσταση γενικευμένου πανικού και εξαίρεσης.

Παρά το γεγονός ότι τα άτομα που εξακριβώθηκαν ως πιθανοί δράστες ανήκουν σε διαφορετικές εθνικότητες, γίνεται με αφορμή τα γεγονότα, λόγος περί προστασίας των Γερμανίδων από τους πρόσφυγες, περί απελάσεων και εχθρικού προς τις γυναίκες πολιτισμικού περιβάλλοντος. Η Pegida NRW κινητοποιείται μια βδομάδα αργότερα στην Κολωνία με το σύνθημα «η Pegida προφυλάσσει» και μέσω κοινωνικών μέσων δικτύωσης εξαπολύει συντονισμένη ρατσιστική επίθεση σε μετανάστες και πρόσφυγες. Τα συμβάντα φαίνεται ότι ταράσσουν τη Γερμανία, αν και σε πολύ μικρότερη κλίμακα, όπως ταράσσουν και οι επιθέσεις εναντίον της Charlie Hebdo τον περασμένο χρόνο τη Γαλλία. Δίνουν το βήμα σε πολιτικά πρόσωπα όπως ο πρωθυπουργός της Σλοβακίας,

Κεντρικά μπήκε το ζήτημα του εγχώριου σεξισμού, ο οποίος όπως κάποι@ χαρακτηριστικά έγραψαν, δεν μετανάστευσε στη Γερμανία από κάπου, αλλά υπάρχει ανέκαθεν

να δηλώσει πως για να αποφευχθεί κάτι ανάλογο στη χώρα του, «[...] Η Σλοβακία δε θα δέχεται στο εξής μουσουλμάνους πρόσφυγες». Για να συνεχίσει στο ίδιο φασιστικό τέμπο η Ουγγαρία, η Τσεχία και από πίσω η Πολωνία. Σταδιακά και μεθοδικά δημιουργείται στην Ευρώπη ένα νέο «Εμείς», ενωμένο ενάντια στον «μισογυνισμό του Ισλάμ», το οποίο πρέπει να εμποδίσει μαζικά το «παρεισφρόν ξένο πολιτισμικό περιβάλλον».

Από την πρώτη διδάξασα Γαλλία μέχρι τις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ σκιαγραφείται η φιγούρα του μουσουλμάνου μετανάστη, ως το νέο υπό διωγμό υποκείμενο.¹⁵

15 Για να φτάσουμε λίγους μήνες

Αυτές, αυτή, οι φεμινισμοί, και τα μυστήρια

Στο σημείο αυτό θα κάνουμε λόγο για τους φοβερους συνδυασμούς πολιτικών θέσεων και απόψεων που εκφράστηκαν ως απάντηση στα γεγονότα της Κολωνίας.

Πέρα από όλους αυτούς τους άριους cis straight άντρες που θυμήθηκαν ξαφνικά οργανωμένοι σε πολιτοφυλακές και επιτιθέμενοι σε σπίτια μεταναστών, τη σεξιστική βία και τη γυναικεία υποτίμηση, υπήρξαν πολλές επίσης άριες και εξίσου οργανωμένες, αυτή τη φορά σε Mädelbunde,¹⁶ που βγήκαν οργανωμένες στο δρόμο. Οργανώτρια εδώ η Dittmer από τους Identitäre¹⁷ εξέφρασε έναν λευκό γυναικείο ρατσιστικό λόγο, που κατά τη γνώμη μας μόνο φεμινιστικός δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Ανάμεσα στα άλλα «ριζοσπαστικά», οραματίζεται για τις γυναίκες του γερμανικού έθνους, γερές μήτρες για πολυτοκία που θα σώσουν τη Γερμανικότητα από την Ισλαμική απειλή.¹⁸

Υπήρξαν ωστόσο, όντως κάποιες γνωστές-κάποτε ριζοσπάστριες φεμινίστριες-όπως η Alice Schwarzer,¹⁹ μετά στην απέναντι όχθη του Ατλαντικού, στο νέο αντιμουσουλμανικό διάταγμα του Trump που φτάνει να απαγορεύει προσωρινά την είσοδο στη χώρα σε όλους του πρόσφυγες και σε πολίτες επτά μουσουλμανικών χωρών.

16 Σύνδεσμοι κορασίδων οι οποίοι συνιστούσαν το γυναικείο τμήμα της χιτλερικής νεολαίας.

17 Ομάδα αυτόνομων εθνικιστών.

18 <https://twitter.com/dannytas-tisch/status/690819328883716096>
https://twitter.com/left_pictures/status/694531381288919041

19 Η Alice Schwarzer πρόκειται για μια κάποτε γνωστή φεμινίστρια που έδρασε για χρόνια στο φεμινιστικό

οι οποίες παρήγαγαν ρατσιστικό λόγο. Η προαναφερθείσα, στο κείμενό της στις 5 Γενάρη με τίτλο «Die Folgen der falschen Toleranz» [Οι συνέπειες της εσφαλμένης ανοχής],²⁰ εξέφρασε ανοιχτά μέσα από μία λογική υπεράσπισης των γυναικείων δικαιωμάτων, ρατσιστικές και ισλαμοφοβικές θέσεις όπως και το αίτημα για περισσότερη αστυνόμευση. Η αναφορά σε αυτή δεν γίνεται τόσο γιατί μας εξέπληξε ή μας απογοήτευσε η στάση της, όσο γιατί αποτέλεσε ένα δείγμα λευκού γυναικείου ρατσιστικού λόγου, ο οποίος με ένα φεμινιστικό πρόσημο, εκφράστηκε τότε και πήρε θέση πάνω στα γεγονότα της Κολωνίας και το οποίο εχθρευόμαστε διπλά. Όχι μόνο δηλαδή γιατί παράγει ανοιχτά ισλαμοφοβικά περιεχόμενα, αλλά γιατί το κάνει στο όνομα των Φεμινισμών.

Ο δικός μας φεμινισμός είναι αναρρατσιστικός

Στις 12 Μάρτη πραγματοποιείται στην Κολωνία με αφορμή την παγκόσμια μέρα της γυναίκας, πανγερμανική πορεία, ως απάντηση στα γεγονότα

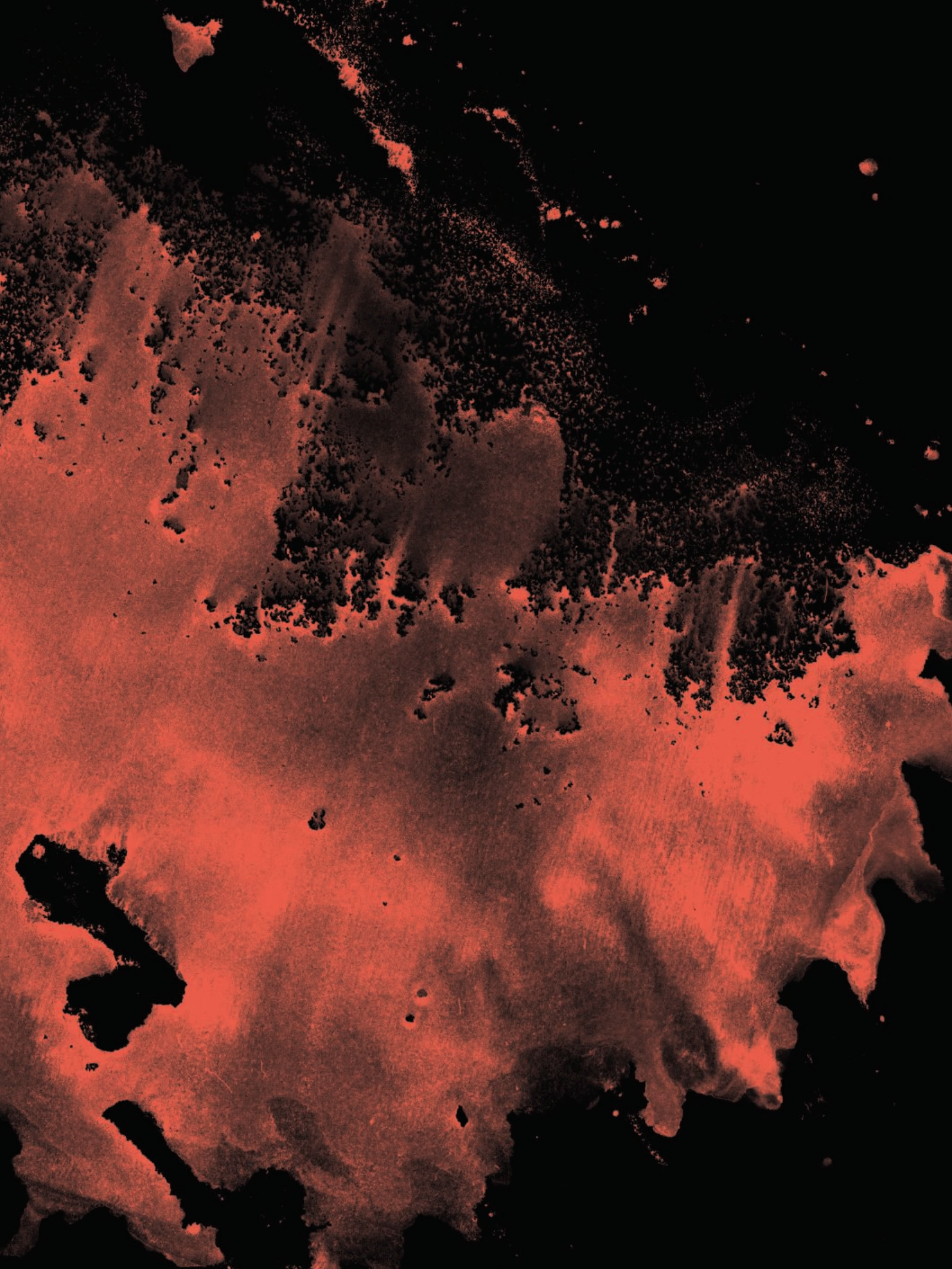
κίνημα στην Γερμανία και κύρια εκδότρια του γυναικείου φεμινιστικού περιοδικού Emma στα τέλη της δεκαετίας του '70. Η ίδια επιδίδεται τα τελευταία χρόνια σε κατάπτυστες θέσεις που πλησιάζουν σταθερά έναν λευκό γερμανικό ρατσισμό και απομακρύνονται από οτιδήποτε εμείς θεωρούμε ριζοσπαστικό. Ως κάτοικος Κολωνίας δυστυχώς είχε την τιμητική της τόσο την Πρωτοχρονιά του 2016 όσο και του 2017, κορυφώνοντας τον ρατσιστικό της λόγο κατά των μεταναστών

20 <http://www.aliceschwarzer.de/artikel/das-sind-die-folgen-der-falschen-toleranz-331143>

της παραμονής της Πρωτοχρονιάς. Η πορεία καλέστηκε με κεντρικά συνθήματα τα «Ο δικός μας ο φεμινισμός είναι αντιρατσιστικός» και «να επανοικειοποιηθούμε τον Φεμινισμό».²¹ Στην πορεία κάλεσαν και επιμέρους διάφορες φεμινιστικές συλλογικότητες καθώς και συλλογικότητες του ευρύτερου α/α χώρου με ξεχωριστά καλέσματα η καθεμιά. Στην πορεία συμμετείχαν 4000 αλληλέγγυα άτομα, τα οποία διαδήλωσαν υπέρ των μεταναστών γυναικών και μεταναστών, μεταναστών και μη λοατκι+ ατόμων. Κεντρικά μπήκε το ζήτημα του εγχώριου σεξισμού, ο οποίος όπως κάποι@ χαρακτηριστικά έγραψαν, «[...] δεν μετανάστευσε στη Γερμανία από κάπου, αλλά υπάρχει ανέκαθεν». Ακόμα, καταδείχθηκε το προφανές του στόχου του πάσης φύσεως ρατσιστικού λόγου που αρθρώθηκε «κατά της έμφυλης βίας» στην Κολωνία. Αυτό δεν ήταν φυσικά η έμφυλη ιεραρχία, αυτό που εμείς στη γλώσσα μας αποκαλούμε Πατριαρχία και η βία που αυτή αδιάκοπα (ανα) παράγει, αλλά οι μετανάστες και μετανάστριες με ή χωρίς χαρτιά, από τη Συρία, το Ιράν, το Αφγανιστάν ή οπουδήποτε αλλού.

Την πορεία συνόδεψε η αστυνομία σε σφιχτό κλοιό καθόλη τη διαδρομή της, από τον σιδηροδρομικό σταθμό και το κέντρο της Κολωνίας,

21 <https://reclaimfeminism.org/>
<http://riotstattrosen.blogspot.eu/>
<http://makingfeminismathreat.blogspot.eu/>

μέχρι τη λήξη της. Αφορμή για την καταστολή που ακολούθησε ήταν η χρήση καπνογόνων και η ρήψη χρωμάτων στους τοίχους του δημαρχείου και των κεντρικών γραφείων του SPD. Η αστυνομία προσπάθησε ποικιλοτρόπως να «κόψει» το αντιεξουσιαστικό μπλοκ από το υπόλοιπο σώμα της πορείας προβοκάροντας τον κόσμο, σκίζοντας μάλιστα ένα από τα κεντρικά πανό. Ο κόσμος ωστόσο παρέμεινε και η πορεία ολοκληρώθηκε μέσα σε δυναμικό κλίμα. Κλίμα που προσπάθησε να αντιστρέψει την τρομολαγνεία των ΜΜΕ των αμέσως προηγούμενων ημερών, τον ισλαμοφοβικό οχετό των δημόσιων εμφανίσεων της Pegida των προηγούμενων μηνών, καθώς και τον κάθε λογής ρατσιστικό λόγο που εκφράστηκε με αφορμή τα γεγονότα, στο όνομα της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των γυναικών και της ισότητας των φύλων.

Περί σύγκρουσης πολιτισμών

Θέλουμε να πάρουμε πάνω από σαφείς αποστάσεις από τον λόγο που εκφράζει η ακροδεξιά ανοιχτά, αλλά και κομμάτια του φιλελευθερισμού τόσο στην Ευρώπη όσο στην Αμερική υπόρρητα γύρω από την «μαινόμενη σύγκρουση πολιτισμών, Δυτικού πολιτισμού και Ισλάμ». Υιοθετώντας θέσεις του συντηρητικού ακαδημαϊκού Samuel Huntington από το άρθρο του «Η Σύγκρουση των Πολιτισμών»²² του

22 Τη συγγραφή του άρθρου του Samuel Huntington «Η σύγκρουση των πολιτισμών» το 1993, ακολούθησε η έκδοση του βιβλίου του ίδιου «Η σύγκρουση των πολιτισμών και ο ανασχηματισμός της παγκόσμιας τάξης» το 1996. Εκεί ο Huntington υποστηρίζει ότι στη μεταψυχροπολεμική εποχή οι συγκρούσεις θα διεξάγονται πλέον μεταξύ αντιπάλων που θα διαφέρουν

1993, ο George Bush κήρηξε στις 11 Σεπτέμβρη του 2001 «ανηλεή πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Ο λόγος του, που χρησιμοποίησε θρησκευτικές και πολιτισμικές έννοιες, χτίστηκε επιμελώς από της αρχές της δεκαετίας των '00 μετά την 11/9 και τα χτυπήματα σε Πεντάγωνο και Δίδυμους Πύργους, για να δικαιολογήσει τους πολέμους σε Αφγανιστάν και Ιράκ. Ο λεγόμενος «Πόλεμος Κατά της Τρομοκρατίας» διεξήχθη λοιπόν υπό το πρίσμα των θρησκευτικών διαφορών, δείχνοντας πως μια συγκροτημένη ομάδα μπορεί να επισείει τη σημαία του πολιτισμού της όποτε αυτό της φαίνεται πολιτικά σκόπιμο.

Ο ίδιος, πολιτισμικού προσανατολισμού λόγος εμφανίστηκε στο προσκήνιο στη Γαλλία, μετά τα χτυπήματα στην Charlie Hebdo και το Bataclan, καθώς και μετά τα χτυπήματα που ανέλαβε το ISIS στο Βέλγιο. Αυτόν ακριβώς τον λόγο σιγόνταρε υπόρρητα, η μεγαλοπρεπής πορεία του ενός εκατομμυρίου πολιτών και των 40 πολιτικών αρχηγών στις 11 Γενάρη του '15 στο Παρίσι και ας δήλωνε ότι διαδήλωνε υπέρ της ειρήνης, της ελευθερίας της έκφρασης, του πλουραλισμού και της δημοκρατίας(γενικά). Τα κομμάτια εκείνα της κοινωνίας του Παρισιού βγήκαν στο δρόμο με το σύνθημα «Je suis Charlie» [Είμαστε όλοι Charlie], υπερασπιζόμενα τις αξίες της γαλλικής δημοκρατίας ενάντια στον ισλαμικό εξτρεμισμό. Δεν βγήκαν ωστόσο στο δρόμο ενάντια στον κυρίως στον πολιτισμό ή τη θρησκεία.

Η κριτική στους μηχανισμούς αναπαράστασης άλλων πολιτισμών και στη σχέση τους με την Ευρωπαϊκή αποικιοκρατική εμπειρία, είναι καίριας σημασίας για τις πολιτικές μας

ισλαμικό εξτρεμισμό, σε αλληλεγγύη με τα εκατοντάδες θύματα του ISIS στη Συρία. Αυτά ούτε είναι, ούτε θα μπορέσουν να γίνουν ποτέ Charlie, όπως ούτε τόσες γαλλίδες και τόσοι γάλλοι βορειοαφρικανικής καταγωγής που καθημερινά βιώνουν την υποτίμηση, τον αποκλεισμό, τον θεσμικό ή μη θεσμικό ρατσισμό στη Γαλλία. Τα άτομα αυτά ενώ φαινομενικά εμπίπτουν στις γκρίζες ζώνες αυτού του λόγου, στην πραγματικότητα αποτελούν ακριβώς τα υποκείμενα στα οποία αυτός στοχεύει. Αφού επί της ουσίας, δεν θέλει να υπερασπιστεί την ελευθερία του λόγου απέναντι στο «σκοτάδι των Ισλαμιστών» αλλά τη λευκή Γαλλικότητα, χρησιμοποιώντας ως πρόφαση την επίθεση του ISIS στην Charlie Hebdo. Αν λοιπόν η απάντηση στον ισλαμικό φονταμενταλισμό είναι η ενίσχυση της λευκής Γαλλικότητας, αυτό μόνο δημοκρατικό δεν μπορεί να ονομαστεί. Παράγει ρατσισμούς στο όνομα της πολιτισμικής διαφοράς

και υπό διωγμό υποκείμενα στο όνομα της δημοκρατίας.

Στη Γερμανία με αφορμή τα γεγονότα της Κολωνίας, αν και σε εντελώς άλλη κλίμακα και ένταση, αναζωπυρώθηκε η συζήτηση γύρω από τη ρατσιστική θεωρία περί του «πολιτισμικού ασυμβίβαστου».

Το σχήμα ωστόσο της πολιτισμικής αντίθεσης αποτέλεσε αναλυτικό εργαλείο με διαφορετική ρητορική, και κομματιών του αντιρατσιστικού χώρου. Θέσεις υποστηρικτικές στη διαφορετικότητα των μεταναστών που συνεχίζουν να κινούνται γύρω από ένα παρόμοιο σχήμα πολιτισμικής αντίθεσης Δύσης- Ανατολής, μάλλον μας μοιάζουν εξίσου επικίνδυνες, την ίδια στιγμή μάλιστα που υπάρχουν- οι πιο αλληλέγγυες στους μετανάστες- των προθέσεων. Χρησιμοποιώντας το εν λόγω σχήμα, ακόμα και αν δεν είναι στις προθέσεις τους, πέραν ότι τσουβαλιάζουν τις πολιτισμικές διαφορές σε μία κεντρική αντιπαράθεση (Δύσης-Ανατολής), την αναπαράγουν και όχι ακριβώς όπως ο κυρίαρχος λόγος αλλά με παράδοξο τρόπο, συσκοτίζουν την πατριαρχική βία και σχέση. Παραπέμποντας την τελευταία πολλάκις στην πολιτισμική σφαίρα, αναπαράγουν έμμεσα τη διαίρεση που τοποθετεί ορισμένα είδη καταπίεσης αποκλειστικά στο χώρο της πολιτικής οικονομίας ενώ

άλλα σε αυτόν της πολιτισμικής ζωής. Παρουσιάζουν την έμφυλη βία ως πολιτισμικό επιφαινόμενο και συνεπώς την έμφυλη ιεραρχία σαν δευτερεύουσα αντίθεση. Για μας τέτοιες θέσεις παραγνωρίζουν το πόσο δομικά και αμοιβαία η έμφυλη ιεραρχία και η ετεροκανονικότητα, συγκροτούν τόσο σε επίπεδο υλικής όσο και πολιτιστικής ζωής (χωρίς σταθερές μεταξύ τους διακρίσεις), την φυλή και την τάξη και ταυτόχρονα συγκροτούνται από αυτές.

Δεν αρνούμαστε την ύπαρξη πολιτισμικών διαφορών. Αυτό που λέμε, είναι ότι δεν μπορούμε να ακούμε, ανεξαρτήτως πολιτικών προθέσεων, στο όνομα της πολιτισμικής διαφοράς τόσο να αναπαράγονται κυρίαρχοι ρατσιστικοί διαχωρισμοί, όσο να αποκρύπτονται και να φυσικοποιούνται ή καλύτερα να πολιτισμικοποιούνται πατριαρχικές πρακτικές είτε εδώ είτε αλλού.

Στην ευρύτερη συζήτηση που παραμένει ανοιχτή, η επίγνωση των πολιτισμικών μας αντιθέσεων και η αναγνώριση των προνομίων της Λευκότητας, μας βοηθά να αντιλαμβανόμαστε πιο συνολικά την πολυδιάστατη πραγματικότητα και να μπορούμε επακόλουθα να καταφέρουμε πλήγματα εναντίον της. Να περιλάβουμε και να μην αποκλείσουμε. Να μην ολισθήσουμε σε εν δυνάμει ρατσιστικά περιεχόμενα. Να καταλάβουμε τις μεταξύ μας διαφορετικές θέσεις και να χτίσουμε

από κοινού χειραφετητικούς αγώνες.

Οι εν λόγω τάσεις ωστόσο του ευρύτερου αντιρατσιστικού χώρου, αναπαράγουν και τεντώνουν στα άκρα την έννοια της πολιτισμικής αντίθεσης ανάμεσα στα αγωνιζόμενα υποκείμενα. Για μια φορά ακόμη, όπου η πολιτισμική αντίθεση μπαίνει κεντρικά και κάθετα, χρησιμοποιείται τελικά για να διαχωρίσει. Μπαίνει σαν τείχος ανάμεσα σε ένα φυσικοποιημένο «εμείς» και ένα φυσικοποιημένο «άλλοι», αυτή τη φορά από τα αριστερά. Με τους ρατσισμούς και τους αντιρατσισμούς να τίθενται από τα ίδια κομμάτια στην πορεία του λόγου τους, ουσιοκρατικά και όχι ως παράγωγα της συνολικής κίνησης των υποκειμένων (βιωμάτων και θέσεων μέσα στον κοινωνικό ανταγωνισμό), φαίνεται αυτές οι τάσεις να καταλήγουν άθελά τους, από την ακριβώς αντίθετη διαδρομή, σε αυτό που με προσήλωση προσπάθησαν να αρθρώσουν οι φασίστες με αφορμή τα γεγονότα της Κολωνίας. Ότι ο αντιρατσισμός και ο αντισεξισμός δηλαδή, συνυπάρχουν οριακά.²³

Κάνοντας οι ίδιες μάλιστα τα στραβά μάτια σε σεξιστικές πρακτικές και ανάγοντας σε συγκεκριμένες (προς εξαίρεση) περιπτώσεις, την ανοχή στη σεξιστική βία σε αντιρατσισμό. Οι θέσεις αυτές μας προβληματίζουν βαθιά.

Γιατί αν για να αντιπαρέλθουμε σε μία καταπίεση πρέπει να κλείσουμε τα μάτια σε μια άλλη, τότε τα περιεχόμενά μας μπορεί να εμπεριέχουν πολλή θεωρία, ελάχιστη όμως προοπτική χειραφέτησης.

23 Είτε θα είναι κανείς/μία με την ισότητα των γυναικών είτε με τους μετανάστες.

Περί πολιτισμικής αναπαράστασης και διαφοράς

Προχωρώντας στη συζήτηση που άνοιξε η Κολωνία και το φλέγον ζήτημα της πολιτισμική διαφοράς, θα σταθούμε λίγο πάνω στην κριτική στον Οριενταλισμό²⁴ και τον οριενταλιστικό λόγο, ως χρήσιμου εργαλείου, τόσο για τον αγώνα ενάντια στον ρατσισμό, την ισλαμοφοβία όσο και για τους Φεμινισμούς μας. Η κριτική στους μηχανισμούς αναπαράστασης άλλων πολιτισμών και στη σχέση τους με την Ευρωπαϊκή αποικιοκρατική εμπειρία, είναι καίριας σημασίας για τις πολιτικές μας. Επειδή ωστόσο οι μηχανισμοί αυτοί αναπαράγονται όχι μόνο ποικιλοτρόπως αλλά και αναπάντητα, εμείς λέμε ως αναλογιστούμε εκ νέου τη χρήση των όρων γύρω από την πολιτισμική διαφορά και κυρίως των ορίων τους, μακριά επίσης από οποιαδήποτε αφήγηση και λογική κανονιστικής πολυπολιτισμικότητας. Συμφωνώντας με τις θέσεις της Αφροαμερικανίδας bell hooks στο ιστορικό της κείμενο «Post-modern Blackness»²⁵ για τον λόγο

24 «Οριενταλισμός», ιστορικό βιβλίο του Edward Said που εκδόθηκε το 1979, στο οποίο ο ίδιος αποδομεί τη γνώση γύρω από την Ανατολή δείχνοντας τη στενή σχέση αυτής της γνώσης με την ευρωπαϊκή αποικιοκρατική εμπειρία.

25 bell hooks, Postmodern Blackness, από το Yearning: Race, Gender, and Cultural Politics (Boston, MA: South End Press, 1990): 23-31. Σε αυτό, η ίδια εξηγεί και σε έναν βαθμό υιοθετεί τις επιφυλάξεις αφροαμερικανών-ίδων προς τους –κυρίως ακαδημαϊκούς- λόγους της μεταδομιστικής θεωρίας. Το να μιλούν αποστασιοποιημένοι ακαδημαϊκοί για την

περί Ετερότητας [Otherness] από μέρους μιας αποστασιοποιημένης ακαδημαϊκής κοινότητας, δεν ξεχνάμε την εγγενώς προβληματική φύση της μελέτης των μη ευρωπαίων γυναικών υπό την προοπτική του Δυτικού πολιτισμού, καθώς κάθε παραγωγή γνώσης σε αυτό το πλαίσιο, καθορίζεται από δραστικά άνισες σχέσεις εξουσίας. Όπως ούτε και την εργαλειοποίηση του βιώματός τους από τον κυρίαρχο λόγο. Έτσι, επουδενί δεν μπορούμε αλλά και ούτε θέλουμε να μιλάμε εμείς για κάτι που ζούνε κάποιες άλλες, αλλού, και μάλιστα στο όνομα της δικής μας χειραφέτησης. Μπορούνε σίγουρα και χωρίς εμάς.

Χωρίς να ξεχνάμε τις δυνατότητες και τις προοπτικές αλληλεγγύης μεταξύ των διαφορετικών υποκειμενικότητων, έχουμε ήδη να ασχοληθούμε με τις ανισότητες που πλήττουν πρώτα

Ετερότητα [Otherness] και τη διαφορά από μία προνομιούχα κοινωνική θέση, χρησιμοποιώντας δυσνόητη, αυτάρεσκη γλώσσα και χωρίς να έχουν επαρκή επαφή με τις αληθινές ζωές των καταπιεσμένων και αναξιοπαθούντων μειονοτήτων, ισοδυναμεί με την παραγωγή ενός ακόμα κυρίαρχου λόγου. Από την άλλη πλευρά, υποστηρίζει η Hooks, είναι πλέον απαραίτητο οι ίδιοι οι αφροαμερικανοί και αφροαμερικανίδες να σταματήσουν να δρουν από τη θέση μιας «αυθεντικής» -δηλαδή ουσιοκρατικής [essentialist]- ταυτότητας, βασισμένης στο χρώμα, αγνοώντας τις πολλαπλότητες της μαύρης εμπειρίας που θεμελιώνουν «διαφορετικές πολιτισμικές παραγωγές».

**Έχουμε να
ασχοληθούμε με
τις ανισότητες
που πλήττουν
πρώτα και κύρια
τις εαυτές μας, με
τρόπο που δεν θα
ελαφραίνει το δικό
μας πλαίσιο σε
σχέση με κάποιο
μακρινό και έτερο.**

και κύρια τις εαυτές μας, με τρόπο που δεν θα ελαφραίνει το δικό μας πλαίσιο σε σχέση με κάποιο μακρινό και έτερο.

Επιστρέφοντας στο γαλλικό παράδειγμα, σε ένα κοντινό σχήμα, στο κείμενο της «Η Μαντίλα και το πολιτικό ασυνείδητο του γαλλικού ρεπουμπλικανισμού», η αμερικανίδα ιστορικός Joan W. Scott γράφει:

«Δεν αμφισβητώ τις πατριαρχικές πτυχές των μουσουλμανικών πρακτικών, αλλά δεν πρέπει να αγνοήσουμε ότι ούτε στη Γαλλία υφίσταται τέλεια ισότητα των φύλων. Οι γυναίκες αντικειμενοποιούνται και στα δύο συστήματα, απλώς κατά διαφορετικούς τρόπους. Η τρέχουσα πολιτική υστερία για το πέπλο πρέπει να κατανοηθεί όχι ως μια απλή και λογική αντίδραση στην τρομοκρατία, ούτε ως μία επιβεβαίωση της έμφυλης ισότητας βάσει αρχών. Αντιθέτως, είναι ένας τρόπος να αρνηθούμε βαθιά ριζωμένες ανισότητες εντός της γαλλικής κοινωνίας (έμφυλες, φυλετικές, εθνοτικές). Οι ανισότητες αυτές δεν αποτελούν παρέκκλιση»

UNSER
FEMINISMUS
IST
ANTIRASSISTISCH!

RECLAIM FEMINISM

BUNDESWEITE DEMONSTRATION

12. MÄRZ 2016

13:00 KÖLN
DOM (RONCALLIPLATZ)

είναι άρρηκτα δεμένες με ένα πολιτικό σύστημα που αναγνωρίζει ως θεμέλιο της ισότητας μια αφηρημένη ομοιότητα, ενώ τη συγκεκριμένη διαφορά των φύλων την εμφανίζει ως εξαίρεση και δικαιολόγηση για μια ανισότητα η οποία, καθώς είναι «φυσική», δεν μπορεί να κατονομαστεί ως τέτοια.»²⁶

Με άλλα λόγια, η έμφαση στην ανισότητα που φέρεται να πλήττει μόνο τις μουσουλμάνες είναι ένας τρόπος να αρνηθούμε τις ανισότητες που εξακολουθούν να αφορούν τις Γαλλίδες -διαφορετικές ανισότητες- αλλά οι οποίες δεν έχουν επιλυθεί με το νόμο ή με άλλα μέσα. Ασφαλώς, έμφυλη ανισότητα υπάρχει και στον αγγλο-αμερικανικό κόσμο, αλλά εκεί δεν έχει πάρει τη μορφή εμμονής με τις μουσουλμάνες και το πέπλο τους – μια εμμονή που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε «*unesingularité française*» [γαλλική μοναδικότητα].

Χωρίς να θέλουμε να θίξουμε εδώ το ζήτημα της μαντίλας, παραμένουμε στο ίδιο θεωρητικό σχήμα. Από την πλευρά μας βλέπουμε ότι ούτε στη Γαλλία ή στην Κολωνία ούτε πουθενά μπορεί κάποιο περιστατικό έμφυλης βίας να μένει αναπάντητο. Ο λόγος μας οφείλει να στοχεύει στον καθημερινό, πολυπρόσωπο και σε ευρωπαϊκό έδαφος σεξισμό που ζούμε. Και εκεί δεν χωράνε ούτε εξαιρέσεις, ούτε ανοχή.

Η εστίαση ωστόσο στην καταγωγή και προέλευση των ατόμων που ασκούν την έμφυλη βία, δεν βλέπουμε με ποιο τρόπο μπορεί να στηρίξει και να ενδυναμώσει τον αγώνα μας ενάντια στην Πατριαρχία. Μοιάζει περισσότερο να συσκοτίζει παρά να φωτίζει. Και εξηγούμαστε.

26 Joan Wallach Scott, Η μαντίλα και το πολιτικό ασυνείδητο του γαλλικού ρεπουμπλικανισμού, 2016

**Οι δικοί μας
φεμινισμοί
βλέπουν φύλο,
φυλή, τάξη
αδιάσπαστα και
αδιαχώριστα.
Και με αυτή την
έννοια ήταν,
είναι και θα είναι
αντιρατσιστικοί**

Μοιάζει να αθώνει τα «ιστορικά ευρωπαϊκά περιβάλλοντα», απέναντι στα «επικίνδυνα, εν προκειμένω, αραβικά». Το να αποδίδεται ανοικτά ή υπόρρητα η έμφυλη βία σε συγκεκριμένα και διαχωρισμένα πολιτισμικά περιβάλλοντα και όχι στην πανταχού παρούσα έμφυλη ιεραρχία και υποτίμηση, η οποία μπορεί μεν να είναι διαφορετική στα διαφορετικά πλαίσια(τα οποία είναι ταυτόχρονα και υλικά και πολιτισμικά) αλλά η οποία υπάρχει δομικά τόσο στις ευρωπαϊκές όσο στις μη δυτικές κοινωνίες, τι άλλο μπορεί να παράξει παρά ρατσισμό και την φυσικοποιημένη αναπαραγωγή της ντόπιας; Μάλιστα, στο όνομά μας.²⁷ Μεθοδευμένα ή άτακτα οικοδομείται σταδιακά ένας Δυτικός(τουτέστιν γι' αυτούς και αυτές που τον εκφέρουν πανανθρώπινος), λευκός αντισεξισμός, για να στηριχθούν πάνω του αποκλεισμοί. Παρουσιάζεται σαν παντού και πάντα πανανθρώπινη αξία, με τοποτηρητές της, τους θεσμούς και λευκούς cis straight άντρες.

Δεν θα αφήσουμε λοιπόν κανένα κράτος και κανενός είδους φασιστικό σχηματισμό, στυλοβάτες της έμφυλης

27 Αυτό το εμείς εδώ μπαίνει καταχρηστικά, δεν είναι ένα αλλά πολλά. Χωράει πολλές διαφορετικές κατηγορίες και καταπίεσεις - γυναίκες, λοακκια+ άτομα.

ιεραρχίας να μετατρέψουν το δικό μας βίωμα ή γυναικών και λοακκι+ ατόμων που δεν έχουν ορατότητα σε ευρωπαϊκό έδαφος, σε ρατσισμό. Όπως επίσης ούτε θα σιωπήσουμε στα περιστατικά έμφυλης βίας που συμβαίνουν γύρω μας.

Θέλουμε οι αγώνες μας ενάντια στη σεξιστική βία που βιώνουμε οι πολλές διαφορετικές κατηγορίες ντόπιων γυναικών εδώ, να συναντηθούν με τους αγώνες των λοακκι+ και μη, μεταναστριών, ενάντια στη σεξιστική και ρατσιστική βία που αυτές βιώνουν επίσης εδώ.

Και αυτό γιατί οι δικοί μας φεμινισμοί βλέπουν φύλο, φυλή, τάξη αδιάσπαστα και αδιαχώριστα. Και με αυτή την έννοια ήταν, είναι, και θα είναι, αντιρατσιστικοί.

Κολωνία Reloaded, ένα χρόνο μετά²⁸

Στα πλαίσια ενός σχεδίου υψίστης ασφάλειας προς αποφυγή των περσινών γεγονότων, 1.800 αστυνομικοί κινητοποιήθηκαν φέτος την Πρωτοχρονιά στην Κολωνία υπό την εποπτεία του Jürgen Mathies.²⁹

Η αστυνομία εγκατέστησε ένα πρωτοφανές σύστημα επιτήρησης του σιδηροδρομικού σταθμού, με κάμερες στην πλατεία έξω από τον σταθμό και τη χρήση δύο γυάλινων διαζωμάτων-θυρών, μία αριστερή και μία δεξιά, οι οποίες ένωναν ή καλύτερα απέκλειαν την κύρια

28 Feiernohne „Nafris“ - taz.de Kommentar Racial Profiling in Köln: „Nafris“ zählen für Anfänger -Silvester - taz.de, „Nafri“ in der politischen Debatte: Kartoffeln wollen Antworten - taz.de Wer waren die mutmaßlichen „Nafris“? - taz.de
Kommentar Racial Profiling auf Twitter: Die Sprache der Kölpos - taz.de

29 Ο νυν πρόεδρος της κολωνικής αστυνομίας.

αίθουσα του σταθμού από τον προαύλιο χώρο του που οδηγεί στην Παλιά Πόλη. Έχοντας τις δυνάμεις τους παραταγμένες περιμετρικά του σταθμού ως ανθρώπινος κλοιός, απέκλειαν την ελεύθερη μετακίνηση των αφιχθέντων στο σταθμό από την κύρια αίθουσα του σταθμού προς τον προαύλιο χώρο και το εσωτερικό της πόλης, όπου θα λάμβαναν χώρα οι εορτασμοί.

Σκοπός της τοποθέτησης της αστυνομίας εκεί, ήταν ο έλεγχος όλων των ατόμων που παρευρίσκονταν στο σταθμό, η κατηγοριοποίηση τους σε πιθανούς υπόπτους για παραβατικές συμπεριφορές και μη, και ακόλουθα το να αποφασιστεί αν κρίνονται κατάλληλοι προς απομάκρυνση από τους εορτασμούς ή αν τους επιτρέπεται η πρόσβαση σε αυτούς.

Στην πραγματικότητα ωστόσο, δεν επρόκειτο για έλεγχο όλων των παρευρισκομένων από την πλευρά της αστυνομίας, αλλά για racial profiling³⁰ και έλεγχο όλων των νεαρών ανδρών Βορειοαφρικανικής καταγωγής άνευ γυναικείας συνοδείας. Το σύστημα επιτήρησης είχε όπως και η ζωή, δύο θύρες. Μία αριστερή και μία

30 Είδος αστυνομικού ελέγχου, που γίνεται με κριτήριο τη φυσιογνωμία και την εθνική προέλευση του ατόμου, χωρίς να υπάρχει ένδειξη ή υποψία για συγκεκριμένο αδίκημα.

δεξιά. Στην αριστερή οι αστυνομικοί έστελναν όσους σκουρόχρωμους άνδρες ήταν ασυνόδευτοι προς έλεγχο των στοιχείων τους και ενδεχόμενη μεταφορά τους στα βανάκια της αστυνομίας, στη δεξιά τους λευκούς άνδρες, τις γυναίκες και τους συνοδευόμενους από γυναίκα, άραβες ή μαύρους άνδρες.

Την αποκάλυπτα ρατσιστική στάση της κολωνικής αστυνομίας, ήρθε να συμπληρώσει ένα Tweet της από το βράδυ της Πρωτοχρονιάς που βγήκε την επόμενη μέρα στη δημοσιότητα. Εκεί αστυνομικοί της Κολωνίας αποκαλούν τα άτομα, τα οποία οι ίδιοι υπέβαλλαν σε έλεγχο το βράδυ της παραμονής, με τον ρατσιστικό όρο Nafris (Nordafrikanische Intensivtäter).³¹

Ο Jürgen Mathies, αφού αρχικά σπεύσει σε δηλώσεις για την επιτυχία της αστυνομικής επιχείρησης εκείνο το βράδυ, για να δικαιώσει τις κεντρικές ρατσιστικές επιλογές της κολωνικής αστυνομίας, υποστηρίζει ότι από τα 674 άτομα που ελέγχθηκαν εκείνο το βράδυ, το 98% ήταν όντως Βορειοαφρικανοί, οι οποίοι όχι λόγω της καταγωγής τους, αλλά λόγω της ασυνήθιστης συμπεριφοράς τους κίνησαν τις υποψίες της αστυνομίας. Αργότερα ωστόσο τα επίσημα νούμερα της αστυνομίας καταρρίπτουν τα λεγόμενά του, αφού

31 Σύντμηση του όρου Nordafrikanische Intensivtäter, που σημαίνει άτομα Βορειοαφρικανικής καταγωγής με έντονη παραβατική συμπεριφορά. Ο όρος εμφανίζεται στους κόλπους της κολωνικής αστυνομίας από το 2003. Το γερμανικά σώματα ασφαλείας LKA, αναφέρονται επίσης εδώ και χρόνια με τον όρο αυτό σε άτομα από την Αίγυπτο, την Αλγερία, το Μαρόκο, τη Τυνησία, τον Λίβανο και την Συρία. Η προσέγγισή τους όχι μόνο είναι ρατσιστική, είναι και αγεωγράφητη αφού ο Λίβανος και η Συρία δεν ανήκουν στη Β.Αφρική αλλά στην Ασία.

δείχνουν ότι μόνο 30 άτομα από όσα υπέστησαν έλεγχο ήταν από το Μαρόκο και την Αλγερία, δηλαδή το 4,45% του συνολικού αριθμού.

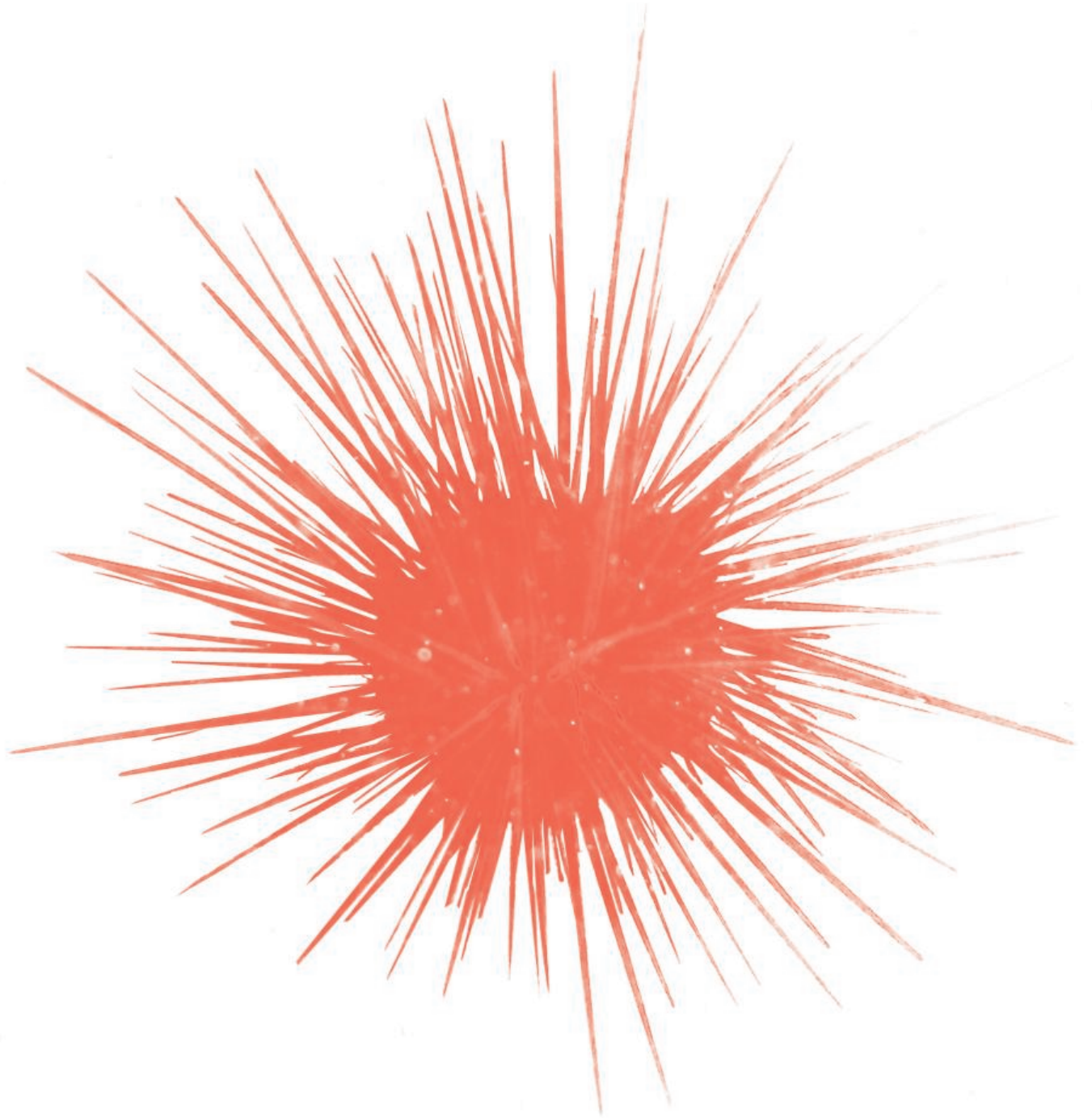
Στη Γερμανία ανοίγει και πάλι λοιπόν μια μεγάλη συζήτηση γύρω από τον ρατσισμό κατά των μεταναστών, εν προκειμένω αυτόν που οργανώνεται κεντρικά. Κάτω από την πίεση της δημόσιας συζήτησης, της αντιπολίτευσης και των media ο Mathies αναγκάζεται τελικά να ζητήσει συγνώμη για τη χρήση του όρου Naftris, η οποία από εδώ και στο εξής αναφέρεται ως N-Wort. Ο ίδιος δηλώνει ότι πρόκειται για όρο και χαρακτηρισμό που δεν χρησιμοποιεί επίσημα η γερμανική αστυνομία, αλλά ο οποίος έχει χρησιμοποιηθεί άστοχα από υπαλλήλους της αποκλειστικά στα πλαίσια του εσωτερικού της υπηρεσίας.

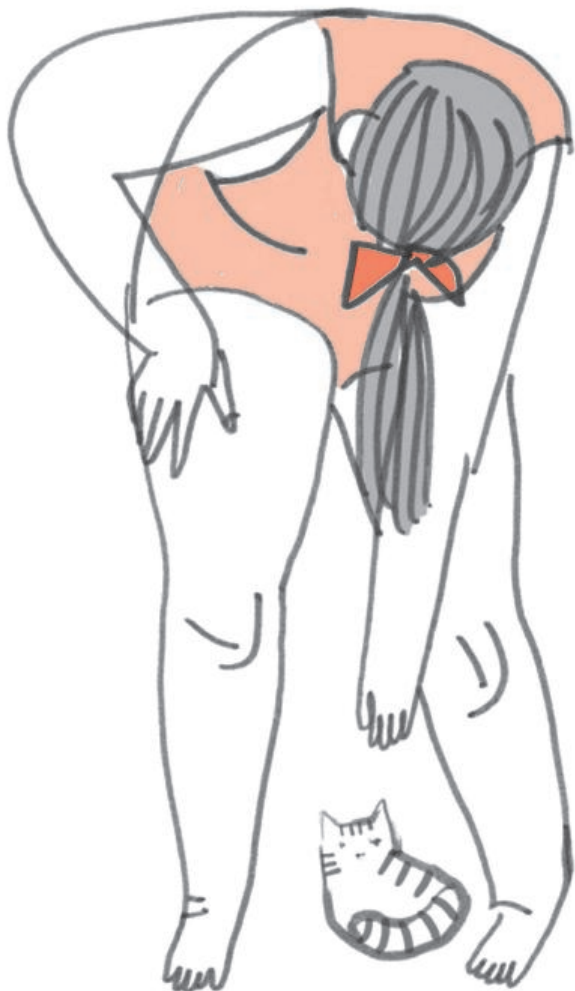
Ένα χρόνο μετά την περσινή Πρωτοχρονιά βλέπουμε πως όσα ρατσιστικά περιεχόμενα παράχθηκαν τότε «από κάτω», αποτέλεσαν τη μαγιά για την παραγωγή ρατσιστικού λόγου και υποτίμησης των μεταναστών αυτή τη φορά κεντρικά. Έφεραν για μια φορά ακόμη στο προσκήνιο τη θεωρία περί «του πολιτισμικού ασυμβίβαστου» και την ποινικοποίηση πολιτισμικών περιβάλλοντων, κανονικοποιώντας και φυσικοποιώντας τον ρατσισμό και την υποτίμηση των μεταναστών.

Συνολικά 2000 άτομα υπέστησαν ελέγχους στην Κολωνία και 800 στο Ντίσελντορφ. 92 οι συλλήψεις υπόπτων και 2 οι καταγγελίες για περιστατικά σεξουαλικοποιημένης βίας. Στο Köln-Deuz η γερμανική αστυνομία σταμάτησε ένα ολόκληρο τρένο και διενήργησε ελέγχους και στους 300 επιβάτες του ενώ η Διεθνής Αμνηστία την κατήγγειλε για racial profiling και για ρατσισμό. Στο

σιδηροδρομικό σταθμό της Κολωνίας πέραν των άλλων, όλα τα μη-λευκά άτομα ανεξαιρέτως υποχρεώθηκαν να διέρχονται από μια επιπλέον πόρτα, η οποία είχε στηθεί από την αστυνομία ενώ η ίδια απαγόρευσε στην πόλη, ω τι ειρωνεία, όλες τις συγκεντρώσεις των ακροδεξιών κομμάτων AfD και NPD. Όταν άλλωστε υπάρχει κεντρικός μηχανισμός ρατσισμού και υποτίμησης των μεταναστών, οι φασίστες μάλλον περισσεύουν.

Δίκαια θα αναρωτιόταν κανείς μετά από τόσες αγανακτισμένες δηλώσεις, αστυνομικές επιχειρήσεις, ρατσιστικές επιθέσεις και κορώνες, τόση κατάσταση εξαίρεσης αλλά και τόσο δημόσιο πολιτικό διάλογο, πού πήγε το θέμα που αποτέλεσε αφορμή για τα όσα ακολούθησαν. Το αρχικό ζήτημα της σεξιστικής βίας και του σεξισμού στην Κολωνία, και δει του εγχώριου, φαίνεται ότι δεν ενδιαφέρει πια και ακολούθως επιστρέφει στη σκιά. Μέχρι φυσικά να το ξαναφέρουν στο προσκήνιο, οι εορτασμοί της παραμονής της Πρωτοχρονιάς του επόμενου σωτήριου έτους.

Καθώς δεν αναγνωρίζουμε την βιομηχανία πνευματικών δικαιωμάτων αλλά πιστεύουμε ότι κάθε πνευματική εργασία είναι συλλογική και κοινωνική, παίρνουμε την ελευθερία να αναπαράξουμε εικαστικά και ποιητικά έργα και να αποδώσουμε τις ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη μας στις κ στους δημιουργούς τους, αναφέροντας τις/τους. Το ίδιο θα επιθυμούσαμε και σχετικά με την αναπαραγωγή μέρους ή όλου του υλικού του **Waves**, την οποία προκρίνουμε και επιθυμούμε για κουήρ, φεμινιστικούς σκοπούς!

Στοιχεία Εικόνων

Εξώφυλλο: Alberto Seveso

Σελ. 13: μέρος απο τον πίνακα Giuseppe Penone “Srogia d’oro su spine d’acacia”, 2002

Σελ. 20-21: Ed Fairburn, πορτραίτο της αθλήτριας Allyson Felix

Σελ. 27, 31: Hans Bellmer, από μία σειρά εικονογραφήσεων για την δεύτερη έκδοση της “Ιστορίας του ματιού” του Bataille, 1947

Σελ. 32-33: Apollonia Sainclair, σκίτσο, 2012

Σελ. 41: Superstudio, αξονομετρικό για το πρότζεκτ “Italy, the New Domestic Landscape”

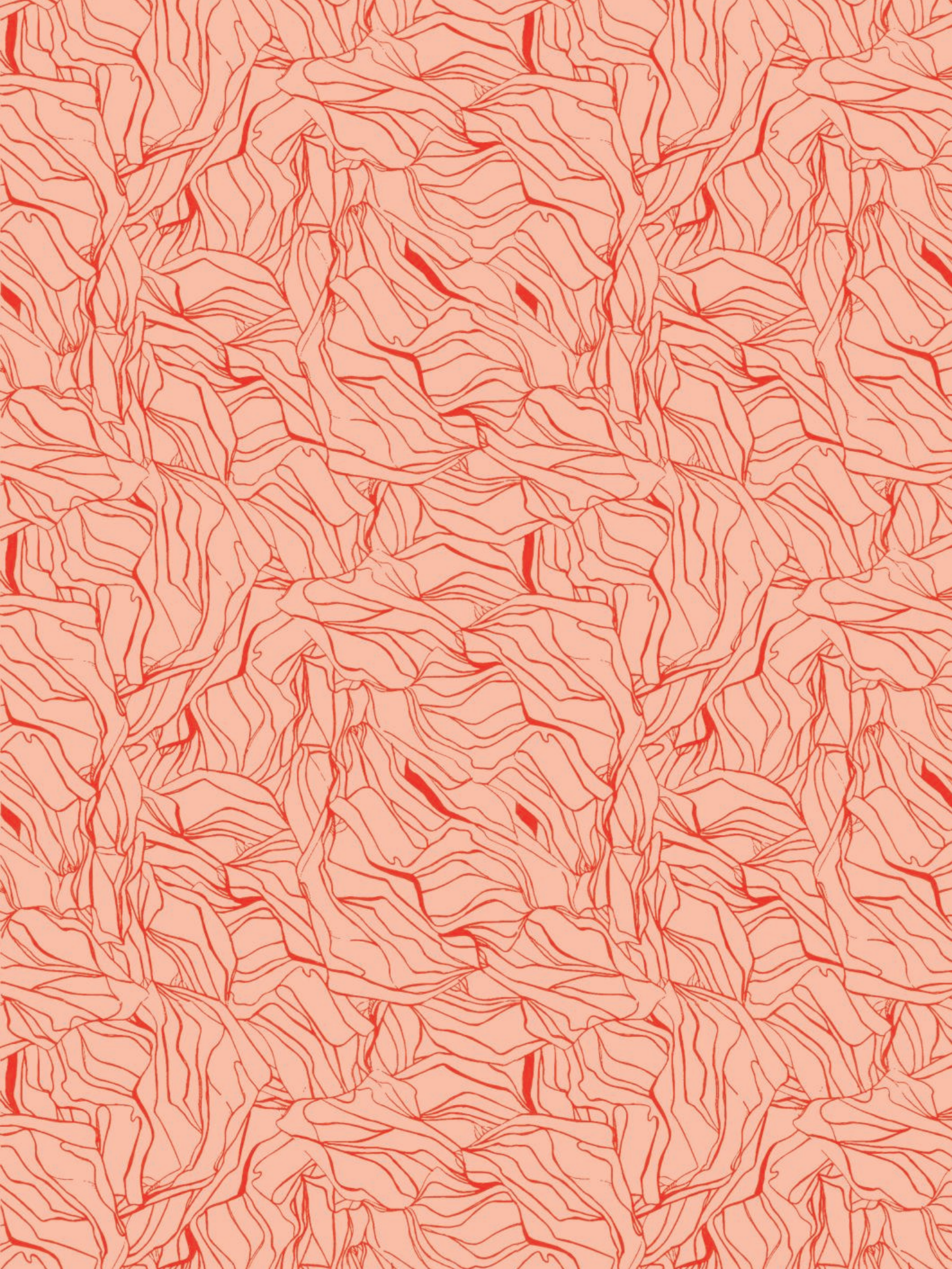
Σελ. 47: Gunther Uecker, “Dark Spiral”, 1970

Σελ. 51: στράτσο, άγνωστη/ες δημιουργός/ες παρμένο από το <http://antifaelf.blogspot.de/2016/02/02/guter-sexismus-schlechter-sexismus-und-was-hat-das-alles-mit-rassismus-zu-tun/>.

Σελ. 59: αφίσα πορείας 12/03 <https://reclaimfeminism.org/>

Σελ. 64: Ola Szmida, <http://ollyszmida.tumblr.com/>

Χρησιμοποιήθηκαν οι γραμματοσειρές Noto Sans, CF Jeckyl

WAVING this patriarchal world goodbye

